POLIROM

Margaret Mazzantini

Nimeni nu se salvează singur

BIBLIOTECA POLIROM

Scriitori contemporani, voci şi tendinţe noi
în literatura universală de azi.

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Margaret Mazzantini, *Nessuno si salva da solo*

Copyright © 2011 by Margaret Mazzantini
First Italian edition by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
All rights reserved.

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Sanna Pettersson

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

MAZZANTINI, MARGARET

Nimeni nu se salvează singur / Margaret Mazzantini; Gabriela Lungu (trad. din lb. it. de). – Iaşi: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3738-6
ISBN ePub: 978-973-46-3962-5
ISBN PDF: 978-973-46-3963-2

I. Lungu, Gabriela (trad.)

821.131.1-31=135.1

Printed in ROMANIA

Margaret Mazzantini

Nimeni nu se salvează singur

Roman

Traducere din limba italiană
de Gabriela Lungu

POLIROM
2013

Lui Sergio, mâniei celor puri

One love
One blood
One life

U2

— Vrei puțin vin?

Ea își mișcă ușor bărbia, un gest vag, plictisit. Absentă. E probabil departe, prezentă altundeva, în ceva la care ține și care bineînțeles nu poate fi el.

I-au înghesuit la măsuța aia cu suporturi pentru farfurii din hârtie maronie, în mijlocul vânzolelii. Delia își ține încă poșeta pe umăr.

Se uită la perechea în vârstă, așezată cu câteva mese mai încolo. I-ar fi plăcut să stea în colțul acela mai retras. Cu spatele la adăpost, sprijinit de perete.

Gaetano îi toarnă de băut. Face un gest amplu, puțin ridicol. A învățat de la un somelier pe care noaptea, când nu poate dormi, îl vede la televizor. Ea privește cum curge vinul. Sunetul acela minunat, care în seara asta pare cu totul inutil. Nu îndulcești neiubirea cu vin bun, sunt gesturi și bani irosiți.

Poate nu trebuia s-o ducă într-un restaurant, pe ea n-o interesează să mănânce, să aștepte felurile de mâncare. Clipele cele mai frumoase pe care le-au petrecut împreună au fost cele neprogramate, cu un kebab sau un cornet de castane în mână și cojile aruncate pe jos.

În restaurante nu s-au simțit niciodată prea bine. Au început să le frecventeze când aveau deja mai mulți bani,

când idila lor scârțâia deja ca un leagăn care nu-și mai face treaba ca lumea.

Chelnerița le-a lăsat meniul pe masă.

— Ce luăm? Ce-ai vrea?

Delia alege ceva vegetarian, o tartă, o porcărie. El însă are de gând să mănânce de-adevăratelea, să se consoleze cât poate.

Delia ridică paharul, o cupă prea bombată pe care el i-a umplut-o pe jumătate. Îl atinge cu buzele, fără să bea de fapt, apoi și-l apropie de obraz. E aproape mai mare decât chipul ei.

A slăbit. Tot dezastrul ăla a făcut-o să piardă din greutate. Gae se teme pentru o clipă că ea a început din nou să aibă vechile probleme.

Când s-au cunoscut, de-abia ieșise dintr-o perioadă de anorexie. La început, când o săruta cu limba, îi simțea dinții măcinați de aciditatea vomei. Păreau dințișorii de lapte ai unui copil, dinți care tocmai spărseseră gingia. Pe el îl impresionase puțin, dar era și semnul unei oarecare intimități. Era minunat să poți face schimb de dureri, să le transformi în ceva familiar. Și el căra în spate o desagă destul de plină de căcat și de-abia aștepta s-o verse la picioarele unei fete ca ea.

Până în momentul respectiv avusese doar relații mai degrabă superficiale. Se ascundea în spatele unei aparențe mlădioase și puțin brutale de animal de periferie. Cânta la baterie și asta îl făcea să aibă trecere la fete. Avea ochii înfundați în orbite și restul chipului ușor

retras în comparație cu fruntea, semăna puțin cu un om al cavernelor și putea să-și permită să pară misterios, chiar dacă nu era absolut deloc. În realitate era foarte sentimental și în căutarea disperată a unei iubiri. Avea părinți tineri și nesiguri, dar, în ciuda a tot și a toate, încă împreună. Avea deci un soi de ideal. Și se simțea mai curat decât cea mai mare parte a persoanelor pe care le cunoștea. Acest ideal, puțin ridicol în lumea lui plină de ketamină și de futaiuri dure îl făcea să se simtă un Frankenstein oarecare, un nenorocit făcut din bucăți de cadavre cusute împreună și care nu se potriveau.

Delia îl trăsese spre ea. Îi deschisese brațele și ușile unei relații profunde. I se strecura în gură. Dinții ăia roși de lipsa stimei față de ea însăși îl înnebuneau de durere și iubire.

Chelnerița lasă coșul cu pâine.

— Mi-ar plăcea să fac o călătorie.

E dreptul ei sacrosanct să facă o călătorie. Trebuie să fie cu adevărat obosită. Amândoi sunt obosiți.

— Mi-ar plăcea să merg la Calcutta.

Are o idee fixă cu Calcutta. Orașul lui Tagore, scriitorul ei preferat. *Durerea e trecătoare, în timp ce uitarea e permanentă*… de câte ori l-a futut la cap cu Tagore ăla.

— Poate nu-i anotimpul potrivit…

— Poate mă trezesc închisă într-o cameră de hotel cu febră, dizenterie…

Zâmbesc ușor amândoi.

— Da, nu e chiar cea mai bună idee.

— Simt nevoia să stau singură, să mă dezlipesc de copii. Dar nu pot să mă duc atât de departe.

I-e frică să-i lase singuri.

Deseori îi lasă pe podea, să se miște în jurul ei ca niște iepuri, să se joace cu lucruri nepotrivite, tirbușonul, telefonul răsturnat, cu tonul lui continuu. Le aruncă o privire plină de dragoste, dar fără viață adevărată. Ascunsă într-o abstracție. O planetă reflectată. Unde dragostea nu întreabă și nu provoacă suferință. Iar copiii sunt apariții bune, fără nevoi reale. Nu cer de mâncare, nu fac caca.

Școala s-a terminat de puțin timp. A început vacanța, marele câmp al celor trei luni libere.

— Du-te într-un loc mai vesel.

— N-are sens să te duci într-o direcție opusă stării tale sufletești.

Gae soarbe o înghițitură de vin. O cunoaște, are nevoie să fie zguduită. Goliciunea bunăstării o plictisește, o stinge.

Au trăit aproape zece ani împreună. Pe care Delia i-a risipit criticându-i pe alții pentru cum cheltuiesc banii și apoi se reped să-i câștige, pentru cum se obosesc inutil să înșface sentimente minore, melancolii nesigure, minidepresii.

— Știi care-i problema? Că nimeni nu mai are curajul să facă lucrul cel mai simplu, să-și privească atent propria viață. Ceva ce oamenii au făcut dintotdeauna ca singura cale posibilă, luptând, riscând totul, nouă ni se pare un efort inutil.

Gaetano aprobă. Din meniu, atenția i-a fost atrasă de *cotoletta primavera*, șnițelul unsuros, masiv, dar cu felii de roșii deasupra care-l transformă într-o mâncare de vară, așa că devine acceptabil. O caută cu privirea pe chelneriță, fundul ei în blugi rupți.

— Nu ni se pare necesar să ne cunoaștem pe noi înșine.

După asemenea sentințe, Delia pare să se simtă mai bine. Mai inteligentă decât majoritatea persoanelor.

Duce din nou paharul la buze.

— Suntem deprimați. Niște imbecili deprimați.

Gae își lasă capul în jos, rupe o bucățică de pâine. E clar că voia să planeze deasupra lui. Și că s-a așezat cu intenția de a-l face praf. De a-l face să se simtă un netrebnic. O persoană care nu-și privește atent propria viață.

— Nu e o consolare…

— Nu eu ți-am cerut să luăm cina în oraș.

Știe că nu e tocmai cel mai bun început pentru o seară petrecută împreună. E scenarist. Dacă ar fi cinstit, ar trebui să rupă foile și s-o ia de la capăt.

Delia s-a spălat pe cap și s-a machiat. Ca să-i arate că-i merge bine. Ca să ridice un zid de demnitate. E îmbrăcată cu o rochie pe care el n-o știe sau nu și-o amintește.

— E nouă?

— O am mai de mult.

Îi face plăcere că s-a îmbrăcat cu rochia aia cu decolteu bărcuță. Îi face plăcere că a obligat-o să iasă din

vizuină. Și-o imaginează în timp ce se îmbracă, în timp ce își pune sandalele cu toc.

Și el și-a luat o cămașă nouă, albă. Și-a ciufulit părul în fața oglinzii din locuința lui închiriată. A făcut cincizeci de tracțiuni.

E fericit că se află acolo. Departe de echipamentele de sport, de mirosul cinei pentru copii. În teritoriul acela al nimănui, pe trotuar.

E unul dintre restaurantele la modă, un local care oferă mâncărurile bune și simple de odinioară și are o listă de vinuri decentă. Gae l-a ales pentru că e destul de vesel și de informal. Măsuțele se mișcă puțin pe asfaltul denivelat.

Sperase că instabilitatea aceea îi va ajuta să fie mai destinși, mai puțin rigizi. Ceva de genul *suntem aici din întâmplare, mâncăm ceva, ronțăim ceva, dar, dacă vrei, putem să ne ridicăm și să facem câțiva pași în întuneric*. Voia să o facă să se simtă în largul ei, asta-i tot. Cel puțin o seară. Să fie din nou mai puțin răi unul cu altul.

Se întreabă când au devenit atât de răi. Când fuzionarea energiilor lor dezechilibrate a produs aliajul acela de plumb.

Se pare că privesc același lucru: foile de hârtie de culoarea sacului de sub farfuriile mari. Delia mângâie una, lângă furculițe, rupe cu unghia o bucățică.

Lui nu-i place să vadă porcăria aia minusculă. Era totul atât de decent și de drăguț. E suficient gestul acela mic, aproape invizibil ca să-l enerveze. Dacă și-ar urma instinctul, i-ar fi suficient ca să arunce totul în aer. Ar avea chef să-i prindă mâna și să i-o sucească.

Delia înfășoară bucățica de hârtie, o apropie de lumânare, o lasă să cadă în ceara moale ca pe o insectă moartă.

Chelnerița se apropie, întreabă ce au ales. E o fată drăguță, toate de-acolo sunt drăguțe și foarte tinere.

— Eu aș vrea *cotoletta primavera*.

Chelnerița mâzgălește ceva în carnețelul ei, își trage nasul, e grăbită:

— Și tu?

Delia se trage îndărăt. Nu-i place *tu*-ul ăsta. N-a ales încă nimic, nu-i e foame. Se uită la chelneriță, la burta ei goală lipită de masa lor.

Gae nu e mulțumit de situație, ar vrea să-i spună fetei să facă un pas înapoi. Când s-a aplecat spre masa perechii în vârstă ca să ia comanda, s-a întins ca o pisică, scoțând în evidență un curuleț tare, și el n-a putut să nu observe că se afla deja în poziția potrivită. Cine știe ce tip e. Bărbații sunt bântuiți de asemenea gânduri, iar fata o știa, cu siguranță.

Își bate buza cu degetul fără s-o privească pe Delia. Se simte prins în flagrant, chiar dacă e unul destul de nevinovat. De câteva luni, din după-amiaza în care au sărbătorit ziua de naștere a copilului, a început să aibă

din nou gânduri erotice. Înainte de asta, atunci când suferea într-adevăr, putea să-i treacă prin față Megan Fox goală și el i-ar fi spus *scuză-mă, dulceață, sunt ocupat, sunt pe moarte și n-am nici un chef să ți-o trag înainte de a muri.*

Delia renunță la tartă. Comandă o supă de orez cu verdețuri de sezon, întreabă cu ce verdețuri e, întreabă dacă are și ghimbir. E alergică la ghimbir, dar mai nou îl pun peste tot *dintr-o foame de Orient care pare să facă mai suportabil acest Occident întunecat*. A descoperit că tot ghimbirul importat vine din China și că, fiind o rădăcină, absoarbe ce e mai rău din culturile alea criminale, burdușite de substanțe chimice.

Când poate, Gae devorează ghimbir în restaurantele japoneze, dă pe gât boluri întregi. E o formă de terorism împotriva Deliei, împotriva lui Daruma[1]. Sau poate doar îi place și-atât.

I-ar plăcea să înceapă din nou să trăiască într-o zi, așa, fără să se gândească la ce vâră în gură, cum făcea înainte, în urmă cu zece ani.

Dar în seara asta se gândește că probabil n-o să mai poată niciodată să se bucure de ceva fără să fie atent și să încerce să se apere.

N-o să-i fie prea ușor să se apere de orice. Deja s-a schimbat. Profund. La urma urmelor, nu asta voia când s-a încurcat cu Delia? Să devină o persoană mai atentă

1. Cel mai important lanț de restaurante japoneze din Roma (n. tr.).

cu ea însăşi, mai grijulie. Unul din tipii ăia ca-n filme, care ştiu cum trebuie luate hotărârile, viaţa şi femeia lor. Iar ea părea într-adevăr incredibil de disponibilă. O fată gata să lase totul ca să-şi facă o familie, să se ocupe de el, să-l ajute să devină bărbatul care nu sperase niciodată să poată deveni.

Într-o lume care nu prea invita la probitate, Delia i se păruse un far, un gigant. Îi plăceau fetele cu fuste şifonate, adidaşi şi păr ciudat, fetele cu o carte mereu sub braţ. Delia era exact aşa. O creatură modernă, copleşită de durerile contemporane, dar cu o inimă calmă pe undeva, pe sub puloverele ei largi. O inimă demodată, fermă şi totuşi zgâlţâită mereu de unduirile mării, ca o ancoră.

— Aş putea merge în Scoţia.

De la Calcutta în Scoţia, ăsta da salt. Gae a dat deja pe gât un pahar de vin şi acum aprobă cu mai multă uşurinţă. Cască ochii cu expresia aia tipică de tâmpit pe care o face când vrea să se arate interesat de ceva care, de fapt, îi scapă.

Delia e serioasă, cufundată în una dintre expresiile ei dramatice. Cu fruntea încruntată ca a unui căpitan de vas din *Noua Zeelandă*.

— N-am fost niciodată în Noua Zeelandă, iar acum n-o să mai mergem.

Gae zâmbeşte uşor, cu tandreţe şi aroganţă.

Nu-i spune că şi el se gândeşte la Noua Zeelandă. La călătoria aia lungă pe care ar fi vrut s-o facă împreună cu copiii, kilometri de pământ virgin şi o mulţime de oi.

Ăsta e unul dintre lucrurile care-l enervează cel mai tare, pentru că îl impresionează. Când se gândesc în acelaşi timp la acelaşi lucru. Ceva ce n-are nici o legătură cu prezentul şi cu discuţia pe care o poartă, ce vine de departe şi le pătrunde în acelaşi timp în minte.

Cândva râdeau, îşi uneau degetele mici, *ţic sau ţac?*, şi rosteau o dorinţă, atât de idioată, încât nu încercau niciodată s-o ducă la îndeplinire. Ultima oară când s-a întâmplat, împletindu-şi degetul cu cel al Deliei, dorinţa lui Gae a fost să sperăm că reuşim. Să rămânem împreună.

Acum nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de jocul ăla infantil pe care n-o să-l mai facă niciodată şi care nu le-a adus noroc, la fel ca o grămadă de alte lucruri.

Nici copiii nu le-au adus noroc. Dar ăsta e un gând de care el chiar se ruşinează că i-a venit în minte.

Dacă n-ar fi vorba de copii, n-ar fi aici, în faţa ăsteia. *Dar cine-i asta?* De câte ori nu i-a venit să se întrebe, *de ce se vâră cineva într-un buzunar şi nu în altul? Doar ca să se simtă atât de rău.*

De câte ori nu i-a venit să se întrebe, *cine te cunoaşte? Cine eşti? De ce trebuie să suport totul de la tine? Mirosurile tale cele mai intime şi tot restul. Chipul tău dezamăgit aflat în faţa mea.*

Priveşte în gol. Trece un şniţel, dar nu e pentru el. E pentru bătrânul de la masa de lângă perete. Vede o mână bătrână şi bronzată ridicându-se să mulţumească.

Trebuie să fie un bătrân viveur… unul dintre clienții cu numele pus pe masă. O prinde pe chelneriță de braț, o face să râdă. Imită cântatul la vioară.

E o școală de muzică pe undeva prin apropriere. Gae își amintește că, într-o zi, a auzit notele unor instrumente venindu-i în întâmpinare dintr-o curte. S-a gândit să-și vâre nasul și să ceară informații. I-ar plăcea să se apuce din nou de cântat. N-a studiat niciodată, cânta din instinct.

E o greșeală să te iei după instinct. Te duce până într-un anumit punct și apoi te lasă baltă. Când începi să devii un dur nu mai ai nimic, instinctul moare tânăr. Se transformă în suspiciune. Iar tu rămâi un simplu ignorant pradă lipsurilor tale.

Făcuseră dragoste chiar și de departe, de mai multe ori. Fără să-și spună nimic, s-au trezit transpirând, aplecându-se în mijlocul unui parc, într-un autobuz. Gândul era atât de puternic, erau brațe care deschideau coastele. Ca și cum celălalt ți-ar căuta inima, din partea opusă a orașului, trecând prin ziduri de mașini și de ciment.

— *Azi m-am gândit că fac dragoste cu tine.*

— *Și eu.*

— *Unde? La ce oră?*

Se exaltau (erau destul de exaltați în perioada aia), era o hiperbolă pe care doar misticii o cunoșteau, oameni care făcuseră ani de zile exerciții pentru a reuși să se topească într-o dimensiune extracorporală. Pentru ei însă era ușor, necesar.

Dar Gae nu mai crede în asta, nu-și mai amintește dacă s-a întâmplat cu adevărat.

Dacă Delia n-ar fi în fața lui. Dacă prezența ei nu i-ar aminti că s-a întâmplat cu adevărat.

Nu, era doar frenezia căutării unei rochii roșii pentru sărbătoarea iubirii.

Poluții în afara programului pentru visuri umede.

Acum Delia se gândește la asta.

De câte ori îl are pe Gae în fața ei, umerii lui, bucățica aceea de piele care intră în cămașă, se întreabă de ce nu s-a oprit, de ce n-a dat înapoi. În fața acelui prag.

Ar fi fost suficient să plece cu prietena ei Micol, așa cum programaseră în vara aceea de vid de după licență. Londra era atât de stimulantă, la avangardă în domeniul macrobioticii, al culturilor biodinamice. Ar fi putut să încerce acolo o carieră de nutriționist. Chelneriță în timpul nopții, aventură în timpul zilei.

Micol o mai cheamă din când în când. A rămas acolo. Într-un apartament din South Kensington. Lucrează la teatru ca scenografă și e furioasă pe laburiști ca o perfectă britanică progresistă. Și ea are un fiu și un partener-soț. Care a înșelat-o și pe care l-a înșelat. Dar sunt foarte uniți. Delia nu înțelege cum poți să fii foarte unit și să dai din fund în alte paturi.

Sau poate înțelege. Acum înțelege multe lucruri pe care n-ar fi vrut niciodată să le înțeleagă. Cunoaște toate nuanțele de gri.

Negrul e o culoare pe care a văzut-o și a dat-o la o parte. Și totuși e acolo.

Cât despre alb, nu le mai aparține decât copiilor. Gâtului lor, când sunt bolnavi, foilor de hârtie pe care desenează.

Putea să plece și ea, departe de cartierul ăla, de parcul în care fuma iarbă când era adolescentă și unde își duce acum copiii și culege hârtiile pe care alții le aruncă pe jos.

Putea să aibă o altfel de existență, mai liberă. O existență solitară și egoistă în care poți decide să pleci spre Calcutta sau spre Aberdeen, să te pierzi. Să te regăsești.

S-a regăsit oricum.

O dată i-a spus lui Gae *persoanele devin pur și simplu ceea ce sunt.*

Dar ea nu era așa.

Era cu-adevărat mult mai pură. Iar dacă viața trebuie să fie această escrocherie…

Deci ea era asta.

La treizeci și cinci de ani cu o ușă închisă în spatele ei, trântită, ruptă.

La treizeci și cinci de ani stând încă în prag.

Era suficient să-l privești atent pe Gaetano ca să înțelegi că nu era potrivit pentru ea, că nu erau potriviți. Nu erau la înălțimea sarcinii pe care și-o asumaseră. Doi veleitari cu multe găuri emotive. Se amușinaseră foarte bine în doar câteva ore. Convinși că vor reuși să umple fiecare gaură doar cu puterea gândului. Sâmburele

distrugerii sălășluia deja în exaltarea lor. Doi timizi pietruiți cu revanșe, care-și aruncă unul altuia o singură mitomanie, aceea a uniunii lor. Un teribil exemplu de pereche contemporană.

— Cel puțin în Scoția va fi răcoare.

Așa e, ea nu prea suportă căldura și el bineînțeles că știe asta. E totul mult prea aproape ca să aibă norocul să uite ceva în legătură cu ea.

— Nu știu, poate nu plec, rămân. Mă închid în casă, citesc.

Gae nu se întreabă ce carte citește sau vrea să citească.

— Da, poate e cea mai bună idee.

Era ceva ce atunci când trăiau sub același acoperiș îl interesa. El se îndopa cu tot felul de porcării, autobiografii ale unor cântăreți rock sau ale unor tineri neonaziști tatuați până-n pupile, manuale pentru scriitori aspiranți. În fiecare an nu putea rezista vechii obișnuințe de a-și face cadou Cărțoiul Recordurilor. Se prăpădea de râs privindu-l pe bărbatul cu pielea cea mai extensibilă din lume, găurită de cel mai mare număr de piercinguri. Îl entuziasmau anomaliile, macroscopiile, sarcinile plurigemelare, în care fetușii păreau niște furnici într-o gaură.

— *Ar trebui să te întrebi de ce îți plac lucrurile anormale și scârboase…*

— *Mă amuză. Mă stimulează.*

— *Te îndepărtează de realitate.*

— *Asta și vreau.*

Pe el normalitatea îl cam scârbea, nu voia să se bălăcească în ea. Adora filmele horror de serie B, fantasy-urile psihedelice.

— *Asta ar trebui să facă o carte, un film, să-ți dea un picior și să te tragă cât mai departe cu putință de căcatul în care te afli.*

Ajunsese să trăiască în saramura anticipațiilor pentru filmele de televiziune. Iar ceea ce adunase de ani de zile în fișierele computerului asta era, un coșmar de entuziasm chimic, o poveste urbană cu pitici și zâne parașute. În serile bune îi citea Deliei și se emoționau amândoi teribil.

Delia adora poveștile fără un adevărat subiect, ci doar cu senzații care se împrăștie, cu ființe umane care se ating fără să ajungă niciodată una la cealaltă. Futaiuri fără ejaculare.

Da, la fel ca atunci când erau în pat. El ar fi vrut să termine mult mai repede, iar ea stătea acolo la pândă, fixându-l cu privirea în așteptarea cine știe cărei eternități.

Ea găsea întotdeauna cărțile cele mai bune. Scriitori africani, autori minori, aproape necunoscuți. Cumpăra dintr-o mică librărie și avea destul de mult fler. Punea o agrafă de păr între pagini pe post de semn de carte. Poate din cauza simplului fapt că ea le alesese, cărțile alea deveneau mai bune.

În seara asta imaginea Deliei, ghemuită într-un fotoliu, în maiou și cu fața demachiată, suptă de lectură, îi provoca o ușoară greață.

În seara asta știe. Oamenii ar trebui să se despartă înainte de a ajunge aici. Unde au ajuns ei. Pentru că după aia îți rămâne prea multă suferință.

Dar nu se întâmplă așa: mergi până la capăt, înghiți tot rahatul, chiar și ăla care nu ți se cuvine, care dă pe dinafară din canale, din tot blocul, din tot orașul, al tuturor perechilor care s-au despărțit înaintea voastră, în același timp cu voi. Pentru că rahatul vorbește în canalele lui subterane și se consultă. Toate perechile care se despart se vâră în aceeași gaură, repetă același traseu în castelul ororilor.

Nu, n-ar trebui să se ajungă acolo unde au ajuns ei.

La primele simptome ar trebui să plece, să părăsească terenul. Oricum nu va fi mai bine, va fi din ce în ce mai rău.

Dar lumea n-o știe. Lumea speră și continuă să sufere.

Dar nimeni nu știe cât, numai cine a trăit asta știe cât se suferă.

Când te întorci și când pleci. Când începi să trânțești lucrurile, ceașca de cafea în care ți-ai turnat vin, vraful de cd-uri. Când copilul cel mic plânge, iar cel mare respiră și atât, asemenea unei pisici care nu vrea să se lase găsită. Pentru că a învățat deja. Iar tu nici măcar nu-ți privești copiii, pentru că pur și simplu nu vrei să ți se-nvârtă printre picioare. Pentru că ai vrea nici să nu fi călcat în lumea asta cu picioarele tale. Pentru că simți că într-adevăr nu însemni nimic. Ea e cea care te-a adus în halul ăsta.

Ai un motiv. Știi că ai un motiv.

Și ea știe că are un motiv.

Dar nu mai există nici un motiv.

Și copiii știu că nu sunt un bun motiv.

Și ei știu că nu înseamnă nimic.

Nimeni nu mai înseamnă nimic. E nevoie de timp pentru a fi din nou ceva. Câini răniți și mai răi.

Dar între timp familia a murit. Compusă din persoane irațională. Din copii dezechilibrați care se pișă-n pat și cărora le e foame la două noaptea.

Ăsta e momentul cheie. Când v-ați ucis și continuați să trăiți, victime și asasini în aceeași găoace de bucătărie.

Momentul în care ai vrea să mori și știi că de fapt nu va muri nimeni, și asta e chiar mai rău.

Căcatul ăla de copil te privește, plin de muci.

Și e pur și simplu mic. Și e pur și simplu al tău. Și știi că e pur și simplu nedrept. Dar nu poți face nimic.

Lucrurile s-au strâmbat și apoi s-au legat așa, strâmbe ca niște ramuri vrăjite, iar tu ești în pădurea aia cu un trunchi care te apasă pe piept. Te sufoci.

Gaetano se ținea strâns de Wii, lua curbele cu 300 la oră la simulatorul de condus. Ea încerca să-l aducă printre ei.

— *Încearcă să te uiți zece minute la mâna lui Cosmo.*

El râsese.

— *M-am uitat, și ce-i cu asta?*

— *Nu te-ai uitat zece minute.*

— *E același lucru, ce naiba…*

— Dacă te-ai uita cu adevărat la mâna aia…
— Ce?
— Ai ști unde ești. Unde trebuie să fii.

În seara asta sunt într-un restaurant care a scos deja mesele de vară. Cu alte perechi așezate în jurul lor, cu alt vin.

Delia își privește fostul soț, fața lui inocentă, întotdeauna puțin scârbită. Fața unuia care nu și-a atins niciodată ținta, a ratat mereu în ultimul moment. A fost întotdeauna un ticălos, dacă se gândește bine. Dacă nu ține cont de zâmbetul lui. De obiceiul lui de a o prinde de gât ca și cum ar smulge o plantă din ghiveci ca s-o sărute cu putere. Ca să-i spună tot felul de chestii de genul… *îmi lipsești, o să-mi lipsești mereu, nu pot să trăiesc fără tine, ești făcută pentru mine, sunt făcut pentru tine.*

Ursuleții sunt ăia care ți-o trag. Acum o știe. Falsele jucării din pluș. Care-ți trezesc dorul. De o jucărie moale pe care să o ții lângă tine, sub plapumă.

Ea era proasta. Tot aștepta, ca un cerșetor în fața unui cinematograf în care rulează un film de dragoste.

Se lasă pe speteaza scaunului. Încearcă să-l privească pe Gaetano de la o anumită distanță. Dacă închide ușor ochii, poate să anestezieze corpul acela.

Acum, în fiecare zi, face douăzeci de minute de meditație. A căutat tehnicile pe Internet. O ajută mult. Să alunge lătratul insistent al gândurilor. Să șteargă tabla.

În dimineața asta s-a concentrat pe merele din bucătărie. A intrat în pulpa lor, în parfumul lor, în semințele din cotor.

Apoi, când a tăiat unul felii pentru băieți, a plâns puțin. Dar era un plâns bun.

Trebuie să învețe *să trăiască*. Pur și simplu să trăiască. Să se întoarcă la viața ei. Să-și scoată pentru totdeauna mâna din mănușa aia. Să facă un pas înainte. Nu-i ușor pentru o femeie care a rămas înțepenită în supermarket strângând în brațe o sticlă de lapte, fără să știe unde să se ducă.

Gaetano zâmbește. Simte greutatea acelei priviri care nu-l iubește și îl judecă. Bate cu piciorul în masă. E nerăbdător. Îi e foame. Nu știe ce are. Face masa să tremure.

Delia împinge cu mâna să oprească vibrația.

Și simte nervozitatea pe care el i-o transmite… un scurtcircuit de poli greșiți.

Îi vine în minte momentul în care s-a născut Cosmo.

Și în noaptea aceea tremurau.

— De ce suntem aici?

— Ca să vorbim despre vacanța copiilor…

A sosit șnițelul. Chelnerița i-l pune în față. Gaetano ridică furculița, o îndreaptă spre Delia.

Pentru o clipă i se pare că-l vede pe Cosmo când îi cere ceva și așteaptă cu aceeași privire în gol.

Gaetano apucă și cuțitul, taie bucăți mari, își vâră o bucată zdravănă în gură, mestecă asemenea unui cal după ce a smuls iarba.

Delia îl atinge cu privirea suspinând, fără să se uite cu adevărat la el. E nerăbdătoare și nu-i e foame. N-are nimic de așteptat.

Când i se pune în față supa de orez, o privește ca pe o planetă îndepărtată, o lună într-o fântână, imposibil de atins.

— Cum e?

Delia clatină din cap. Nu e un da, nu e un nu.

Nu trebuia s-o invite la cină în oraș. Trebuia să meargă acasă, să-i țină puțin pe copii în brațe și apoi să vorbească în bucătărie în timp ce Cosmo și Nico se uitau la un dvd cu desene animate pe care el l-ar fi pus la PlayStation.

Ceva rapid, rațional și practic. Ea desculță, în pantaloni de trening, iar el fără să-și scoată măcar geaca.

N-ar fi avut nici un chef să se oprească, ci doar să fugă cât mai repede posibil. Îi era deja suficient mirosul ăla de haine întinse la uscat în casă, de mâncare ca să simtă nevoia imperioasă de a o șterge, de a se furișa necăjit în noapte. Cum făcuse de atâtea ori în adidași și în pijama. Intra într-un bar, cu rumeguș pe jos și jocuri video.

Dar Delia nu-i mai permite să intre în casă.

— Copiii suferă când te văd că pleci.

Acum îi folosește ca pe un scut între ei doi, le schimbă capetele, îi scoate la lumină numai când vrea ea.

— Trebuie să se deprindă cu faptul că nu mai locuiești cu noi.

— Te reorganizezi?

— Poftim?

— Lași pe cineva să vină la tine?

Gaetano o spionează cu o expresie tâmpă, ca de cauciuc… ca a vecinului lor bolnav de Alzheimer. Expresia unuia care uită.

— Ai tot dreptul.

— Eu nu sunt ca tine.

El aprobă, zâmbește. Pe undeva e fericit. Ridică paharul.

— Tu ești mai bună decât mine, o știm.

— Nu-i nevoie de prea mult ca să fii mai bun decât tine.

— Noroc.

A invitat-o la cină, afară din găoacea domestică în care ea, sărăcuța, a rămas. Sărăcuța pe naiba, fiindcă a rămas în locuința lor, în care el a prins pe perete toate rafturile și a conceput paturile de sub tavan.

Sigur, el n-ar fi fost în stare să se descurce singur cu copiii. I-ar fi alintat, nu i-ar fi dus la școală la timp. Ar fi pierdut suzeta lui Nico. (Ajungea mereu sub canapea și întotdeauna Delia era cea care se apleca să caute suzeta ca pe o relicvă, pentru că era un model vechi Baby Chicco, iar Nico nu voia altul.) O familie care se plimbă cu un copil de doi ani și o singură suzetă e o familie deja minată în echilibrul ei, mereu în tensiune. De câte ori s-a gândit la asta, sâmbăta după-masa, când se duceau la Ikea. *Dacă pierdem suzeta, suntem futuți. Nico va începe să plângă*

și n-o să se mai oprească, iar noi o să ne pierdem mințile, eu o să-mi vâr capul în cuptor.

— Nico mai ține suzeta?

— Cum crezi că poate lăsa suzeta… după tot ce s-a întâmplat.

Nici măcar nu încercase să-i spună pleacă tu. Rămân eu. Poate că ar fi reușit totuși să se descurce singur cu copiii. După primele momente de normală bulibășeală, de mâncare din conservă și chiloți murdari de căcat aruncați peste tot, ar fi început să facă ordine, să stabilească reguli. Și-ar fi adus aminte de cum făcea și organiza ea. Ba chiar ar fi organizat mai bine el, cu scheme mai puțin monotone. Avea multă fantezie și îi plăcea să se joace. Ar fi scos coșul de baschet de care Delia agăța umerașele cu cămăși ude și ar fi prins de perete un minunat sac de box. L-ar fi pus pe Cosmo pe umeri și *hai, lovește! Lovește!* Avea nevoie de un pic de box copilul ăla, era prea intelectual. Ar fi zugrăvit toată casa, ar fi mutat mobilele, ar fi aruncat porcăria aia de canapea decolorată. Repede, cu muzică în fundal. Ca în filmele care povestesc trecerea timpului pe repede înainte. Se vedea în rolul ăsta, cu cămașa murdară de vopsea și pizzele mâncate seara.

Nu pizze, nu.

Se ducea să le cumpere când erau împreună. Și când sosea cu mirosul ăla, era într-adevăr ceva frumos de văzut. Copiii erau la fel de fericiți ca ET când e fericit

în film. El deschidea cutia de bere și umplea paharul Deliei.

— *Poftim, iubito.*

Ar fi învățat să gătească hamburgeri, spaghete.

Dar pentru un asemenea miracol ar fi trebuit să fie cel puțin văduv.

Se imaginase văduv când nu mai știa cum să facă față. Delia era moartă și el plângea, în sfârșit era și el disperat pentru un doliu real.

Moartă ar fi putut s-o iubească nemăsurat de mult, simțea asta.

Viața era cea care îi despărțea, sângele care încă pulsa prea tare.

El singur cu copiii. Trei mici orfani. S-ar fi urcat în pat toți împreună. O făcuseră în scârboșenia aia de apartament de la demisol pe care el îl luase cu chirie într-un bloc de pe bulevardul Somalia, provizoriu, cum se spune. Cu putoarea aia de mochetă mucegăită, de mâncare chinezească, de autobuz. Gae a cumpărat înghețatele, le-a pus în mâna copiilor, curgeau, congelatorul era cum era.

— *Veniți aici în pat cu tati.*

Au stat așa, incomod, fără perne la spate. O bună parte din înghețata lui Nico, a căzut pe cuvertura patului. Îi trebuia pipi și nu spunea. L-a dus la wc când era ud deja. Gae a luat foehnul și și-a petrecut restul timpului uscând pantalonii lui Nico. Se simțea un miros de pișat care se evapora. Fantasma ei se afla în fața lor. Gae și-a aprins o țigară ca să-i dea foc.

Dacă ea ar fi murit, însă, nimeni n-ar fi putut să-i spună nimic, nici măcar soacră-sa n-ar fi avut ce să-i reproșeze, să-i spună ce îi spusese când plecase, *ești un iresponsabil, sunteți doi iresponsabili.* Cine se găsise să vorbească…

Și Delia își imaginase că e văduvă.

Gae cădea de pe motocicletă. Iar ea plângea, era disperată pentru tot ce stricaseră împreună.

În halucinațiile ei Gaetano era din nou băiatul minunat de care se îndrăgostise. Toate rădăcinile putrede care îi înfășurau cădeau brusc, îi eliberau, mureau o dată cu el.

Se vedea în timp ce pregătea copiii pentru înmormântare. Paltonașele bleumarin, cadou de la bunica, șosetele trei sferturi pe picioarele albe, părul lucios ca al copiilor dintr-un alt secol. Lumea pleca tăcută. Și rămâneau doar ei trei lângă mormânt și frunzele roșii, suflate de vânt… Ea se arunca la pământ, cu rochia ei neagră. (Da, neagră și slabă ca un baton de vanilie.) Și îl iubea cu disperare, și-i era dor de gura lui, și îi cerea iertare pentru tot, pentru tot.

Ar fi făcut dragoste cu Gae, nebunește, cu durerea gândului ca odinioară. Tresărind în gol. Un gest extrem, la înălțimea promisiunii inițiale.

Nu mai făceau dragoste. Le venea greu numai când se gândeau. O izbitură de ceva dur. Aproape o violență.

Delia i-o spusese într-una dintre ultimele dăți când s-a întâmplat. (De ce nu tăcea niciodată? De ce simțea nevoia aia exhaustivă de a-i spune totul? De ce nu învățase că toată sinceritatea aia nu e de folos în dragoste, te face să devii rău?)

Cum poți să nu-ți dai seama că ești singur? Că fuți peretele? Ce sunt eu pentru tine, una din fantele caloriferului?

Atunci îi scăpase fraza mizerabilă, de manual de căcat, mai de căcat nici că se putea.

— *M-am simțit violată.*

Gae s-a desprins de ea ca mușcat de viperă, terorizat, plin de veninul care a pătruns și-i coboară în trup. Venele albastre, durerea din ochi. Jignit. Mai mult decât jignit, împușcat pe la spate. Unul care nici măcar nu merită să-și vadă moartea în față.

A plecat pe jumătate gol, lovindu-se de tot ce-i ieșea în cale, ca o umbră care nu mai are un corp de urmat.

Voia să-i ceară scuze imediat. De mii de ori scuze. În genunchi ca odinioară. Odinioară, când îi plăcea atât de mult să fie violată. Iar Gae nu era chiar un violator, se străduia să pară. Se întorcea. *Scuză-mă, te doare?* Ca un copil.

Da, ca fiul ei Cosmo când o trăgea de păr noaptea.

Câte trupuri se amestecau în nopțile alea. Cele pure și inocente ale copiilor cu ale lor, atât de nemulțumiți, încât păreau murdari.

Îl auzise pe Gae trântind ușa și plecând. *Sigur, du-te, n-ai decât să crăpi. Să nimerești sub un tramvai. Unul*

din noi trebuie să plece din lumea asta. Pur și simplu nu știm să trăim împreună.

După aia îl aștepta însă. Îi era de ajuns ca el să plece ca să înceapă să-l iubească din nou puțin. Se uitase la copiii care dormeau, îi mângâiase, apoi îl așteptase.

Putem să reușim. Trebuie să reușim. Pentru ei.

Nu reușești niciodată pentru copii.

Iar ei, care știu că nu contează, se străduiesc. Pun cănile pentru micul dejun pe masă, spionează privirile, tăcerile. Dau o sărutare și într-o parte, și în cealaltă, speriați că au greșit momentul, că au greșit obrazul, Așteaptă și ei. Să se întoarcă iubirea.

Era suficient ca el să pună strâmb un pahar ca să-l disprețuiască.

Neglijențe infime pe care le-ar fi suportat de la oricine fără să le bage în seamă. Dar de la el nu. Ce pretindea de la el?

Totul. Pur și simplu totul. Și asta a fost adevărata greșeală. Să se închidă într-o singură iubire și să-i ceară totul. Pur și simplu pentru că ai nevoie de tot. Să înveți totul de la început, să umbli, să te îmbraci, să faci dragoste. Și-au dat tot, s-au învățat unul pe altul totul. O nouă viață în comun, dusă de două ființe ude și nesigure ca doi mânji abia născuți care se ridică și încearcă să rămână în picioare.

Dar ei n-au reușit. Era greu de acceptat.

Gae intra în casă, *ciao*, și trecea mai departe. Își căuta lucrurile, stick-ul de memorie, hanoracul pentru alergat.

Se ducea la frigider. Ar fi trebuit să-l accepte. Cu copiii învârtindu-i-se mereu printre picioare.

— *Sunt mort de oboseală.*

— *Ce-i?*

— *Nimic, nu-i nimic.*

Pizda mă-sii, ce răspunsuri urâte. Și totuși atât de normale.

Dar dacă nu-i nimic, ce facem aici, sub acoperișul ăsta comun? Patul era îngust și mirosea a balsam. Ea lua o carte ca să se liniștească, să fie în altă parte. O deranja până și faptul că el se întorcea de pe o parte pe alta în pat.

— *Du-te să te uiți la televizor, dacă nu dormi.*

Pentru el era normal. El se adaptase mai bine vieții. Sigur că îi părea rău, simțea că nu mai e ca odinioară. Că pielea se uscase și mânjii deveniseră doi cai sleiți de puteri, asemenea celor care se învârtesc în parcuri cărându-i pe copii.

Dar el s-ar fi adaptat. Era mai optimist, întotdeauna a fost așa.

— *Ce zici? Mă duc să iau niște pizza.*

Îi ajungeau pizzele. Cutiile calde, șunca moale. Și ea plângea în fiecare noapte.

Nu suporta nimic. Pe maică-sa și pe taică-său despărțiți de-o veșnicie. Pe maică-sa în bikini care o întreba *la ce te uiți?* Ea se uita la cele câteva fire de păr ieșite puțin din slip. Simțea ceva neplăcut, o viață care nu mergea în direcția bună. Pentru că ea se uita la lucruri

la care n-ar fi trebuit să se uite. Își imagina. Iar la capăt se afla întotdeauna un nor, ceva negru, un liliac mort. Cel pe care-l găsise prizonier în casa de la mare. Nu era nimic de explicat. Pentru că nu se putea explica.

Îi venea în minte un spectacol de teatru. *Trei surori*. Trei păsări prizoniere. Trei fetițe decrepite. O bucată mare de tifon în fața scenei. A șocat-o atât de mult. Avanscena era amenințătoare. Iar ea a trebuit să-și țină tot timpul gâtul întins, cu bărbia ridicată. S-a simțit strivită de peretele acela de lumină prăfuită. N-a auzit nici măcar un singur cuvânt al actorilor, i-a lăsat să se miște în spatele tifonului ca niște fantome. A stat tot timpul cu gura întredeschisă. Apă care-i intra înăuntru. Un izvor rece.

Acum știa ce căutase. Nimic altceva decât lumea de dinainte de a se naște.

N-ar fi vrut niciodată să se nască. N-ar fi vrut să vadă niciodată firele de păr ale mamei ieșind din bikini.

— *La ce te uiți?*

Era doar o femeie întinsă la soare, un drept sacrosanct. Nu putea fi ăla pântecele în care trăise, în care se formase, placa aia puțin greoaie, înnegrită de soare.

Îi venise cât se poate de natural, într-o bună zi, să nu mai mănânce. Pur și simplu se regăsise pe ea însăși, așa cum voia să fie. Un văl întins acolo unde doar sufletul alunecă. Vie, incredibil de vie pentru că era blocată într-o stare de pre-moarte.

Fusese foarte fericită. Asta-şi aduce aminte. Incredibil de fericită. Se stăpânea extrem de uşor. Nu avea nevoie de lucrurile lumii, de barurile ei, de restaurantele ei.

Uneori mama o ducea la restaurant. *Comandă ceva, mănâncă*. Fiamma era întotdeauna la cură de slăbire, fura din farfuria fiicei.

Acum îi ajungea un măr şi putea să funcţioneze ore întregi.

Fuseseră zile atât de uşoare. Ca atunci când începe toxicodependenţa, când începi să tragi pe nas cocaină sau să te îndopi cu amfetamine. Ştia o mulţime de sfinte moderne, nemâncate şi duse cu pluta, bântuite de viziuni chimice.

Ea făcea totul singură, detesta orice formă de dependenţă.

Depindea doar de ea însăşi.

Senzaţia că poţi stăpâni totul din moment ce ştii să-ţi stăpâneşti foamea.

Să te trezeşti dimineaţa cu o gaură-n stomac. Să înregistrezi orice mişcare interioară. Plăcerea de a simţi că foamea dispare ca o coadă urâtă, că pereţii nu mai au mucoasă, par să se unească asemenea unei butoniere închise. Şi totuşi avea încă multă energie, produsă de psihic, de un gaz interior.

Fuseseră zile fericite. Aşteptând să iasă oasele, ca florile care se deschid dimineaţa

Apoi căzuse înăuntru. Exact ca toxicomanii.

Puterea începea să se evapore, viziunile deveneau praf. Lucruri de mâncat pline de praf. Dar nu putea face altceva decât să continue. Să vomite verde.

Își dorea să iasă din asta, dar nu exista voința potrivită. Exista doar o formă de minciună.

Se gândea la viață. Se uita la viața altora. A fetelor normale, cu trup. Cu jeanșii mulați pe fund.

Dar ea era deja în cealaltă crisalidă de viață, prizonieră. Cea a muribunzilor, a misticilor cu fețele lor.

Nu mai umbla. Petrecea ore întregi întinsă pe pat. Părul îi semăna cu o blană de șoarece. Iar paloarea era cea a unui corp exhumat. Cenușă adunată laolaltă.

Delia s-a dus să locuiască în apartamentul ăla cu Micol, studia biologia. Insecte, vieți camuflate. Mama o vizita împreună cu prietenul ei. (*Fiică-ta-i lesbiană*?) Zgomotoasă, nepotrivită, nu înțelegea. Fiamma fusese obligată și ea să urmeze un anumit *parcurs*, i-o spuseseră specialiștii. Nu vorbea niciodată de mâncare. Era ca și cum ar fi vorbit de dracu'. De părul care ieșea din bikini.

Delia își ținea un jurnal alimentar.

Lucrurile nu pot fi spuse. Cuvintele urcă din profunzime, dar rămân acolo ca niște pești morți. Sufletul e poarta unui cimitir marin. Nu intra bronzată, desculță și cu un sendviș în mână. Respectă-ți fiica. Ființa asta care suferă de prea mult timp, de prea de departe. Nu există adevărați responsabili. Poți să te consideri nevinovată. Pur și simplu așa s-a întâmplat.

Prea fragilă să trăiască și prea puternică să moară: asta era Delia pe-atunci.

Scenele penibile din magazine, când își cumpăra ceva. Măsurile de fetiță. Privirea vânzătoarelor.

Și genunchii care începuseră să o doară cu adevărat. Și caca asemenea celei de iepure, mici fructe de pădure.

Câțiva ani mai târziu Gae îi va linge dinții roși de anorexie.

— *La ce te uiți?*

— *La tot din tine și îmi place tot.*

— *Ar trebui să-mi pilesc dinții?*

— *Să nu cumva să îndrăznești.*

Nici în seara asta supa nu intră. Îi rămâne în gât, face un efort teribil să înghită. Boabele de orez par niște bucățele de ghips. Și totuși știe că trebuie s-o facă. Trebuie să mănânce.

Încet, rar. Să se hrănească.

Are copii și nu poate să-și permită așa ceva. Se teme de asta, e lucrul care o sperie cel mai tare. Pentru că scapă de sub controlul ei. Îi dă senzația că poate să controleze tot, dar scapă de sub control.

Iar ea e una care ține totul sub control.

De când au apărut copiii, a descoperit că e o bună organizatoare. În stare să se gândească la o infinitate de lucruri în același timp. Când se gândește, își prinde obrazul cu dinții și rămâne așa. E ca o agrafă internă, își prinde post-it-urile de obraz. Acum are o bătătură acolo, înăuntru, în care se scufundă toate grijile ei.

Nu mai mănâncă, strânge din dinți, se prinde de obraz.

— M-am aranjat destul de bine… fac cumpărături… am cumpărat o mătură electrică… face totul singură. Mișto. De ce nu ne-am cumpărat niciodată o mătură electrică?

— Habar n-am…

Gae e plin de grăsime pe bărbie, de la șnițel. Delia ar vrea să întindă mâna, să-i întindă șervetul ei. E un reflex condiționat să curețe bărbii.

— E un bloc… un loc de căcat…

— Știu.

— Ți-a spus Cosmo?

— Da…

— Lui Nico îi place… tapetul de pe pereți, animăluțele albe… e plin de animăluțe din praf. De-aia am cumpărat mătura electrică.

Își împunge obrajii cu limba, mai întâi unul, apoi celălalt.

— Nu pot sta mult…

— Șterge-te pe bărbie.

Gae se gândește la copilul cel mic, la Nico. Îi lipsește. Când îl ducea în brațe, era ca și cum ar fi ținut un ursuleț spălător agățat de gât. Îl duce pe bicicletă în parc și Nico adormea în scăunel. Părul, se gândește la părul copilului, drept și puțin roșcat, ca al lui. Delia nu-l mai lasă să ia copiii.

— *Nu poți face cum vor mușchii tăi.*

Are zilele lui, judecătorul i le-a dat.

S-au trezit pe treptele Palatului de Justiție în dimineața aia de căcat. Acum o lună. Ultima dată când s-au văzut. Era deja cald, dar Delia era îmbrăcată cu geaca ei de velur căptușită. Aia pe care o ține tot timpul agățată la intrare.

Judecătorul era un tânăr chel. Un soi de pui în pungă de plastic.

I-a dat dreptate ei.

Ea nu vrea ca el să treacă pe la ei așa, o jumătate de oră, cu vreun cadouaș sau cu o pungă de bomboane care le strică cina.

— *Devin nervoși, ciudați, nu mai ascultă.*

E prea ușor să vii, să arunci o roșcovă și să pleci.

Când erau cu un picior înăuntru și cu unul afară, el așa făcea. Suna la interfon.

— *Pot să urc?*

Deseori răspundea Cosmo.

— *Întreab-o pe mama dacă pot să urc.*

A greșit, copiii nu trebuie amestecați. Dar îi era dor să-i amușine. Pentru că pașii duceau departe, dar în cele din urmă se întorceau mereu acolo. Înainte de a suna se plimba puțin în sus și-n jos. *Poate coboară să arunce gunoiul, o apuc de mână. Deci, ce vrem să facem?*

Odată încercase să o sărute. Ea chiar deschisese gura. Dar și limbile lor erau furioase, două săbii medievale.

Cum poți să faci dragoste cu fierul? Ar fi nevoie de o pulă ca a lui Iron Man.

Limba era cea care îi plăcuse cel mai mult. Mică, roșie, blândă și dintr-odată plină de nervi și de sânge, ca ea.

Se sărutau ore întregi. În parcuri, pe lângă pereți, ca adolescenții la primele încercări de a sonda un alt corp. Viermi calzi, încolăciți de zăpușeală, care se lasă să cadă, să alunece. El se furișa în gura ei și cădea înăuntru, își mișca limba ca un făcăleț în mămăligă. Te lăsai dus, deveneai umed și înflăcărat. Creșteai o dată cu saliva. Nu mai erai amărâtul de săptămâna trecută. Pentru că ea te voia ca o lipitoare, ca o plantă ce caută soarele. Ca toate lucrurile stupide care se caută pe lumea asta pur și simplu pentru a trăi.

Se dezlipeau puțin și se priveau, satisfăcuți. De nimic. De rumegatul ăla. Apoi se întorceau la lucru. Ca niște muncitori transpirați. Pentru că despre asta era vorba. Fundații de salivă pentru o iubire.

Când au încetat să se mai sărute?

Ea a fost cea care s-a tras înapoi strâmbându-se puțin dacă tu încercai în timpul zilei. Care de fapt e timpul serii, pentru că restul zilei fuge (nu se știe cum, dar fuge) și aveți doar seara ca să vă priviți unul pe altul, să stați alături.

Ea gătește și tu scoți șervetele din sertar, o privești din spate și te gândești că e ea, că ați făcut împreună toate lucrurile alea, că ai văzut-o aducând pe lume un

copil. Ți-a dăruit un mic om, mic cum erai tu. Și ai plâns, pentru că puteai să iei totul de la capăt cu un alt tu însuți virgin. Și ai fi făcut mai bine. Pentru că aparțineai unei alte generații, mai sensibile. Aveai în oase tâmpeniile părinților tăi. Și nu le-ai fi repetat. *Poți jura, fiule, că n-o să le repet.* Sunt gândurile oricărui tânăr care devine tată, dar în momentul acela sunt doar gândurile tale.

Îți vine în minte flashul acelei nopți. Te apropii să-i dai căcatul ăla de sărut, chiar dacă ea e în tricoul de casă și are o expresie nu tocmai de iubit. O față nu tocmai de film. Dar v-ați spus de atâtea ori: *viața ne devorează, dar, când ne trezim singuri, idila o ia de la-nceput.* Pentru că poți să te reîndrăgostești mereu. Există perechi care au făcut dragoste până în clipa morții. Iar tu ești convins că ai șanse. Culegi cartea de pe jos, una dintre cărțile pe care le citește Cosmo, și faci un salt spre ea.

Dar poate i-ai sucit gâtul. Și ea era încordată. Nu-i place să gătească, dar trebuie s-o facă în fiecare seară. Simți gura aia strâmbă, pareza uneia pe care a lovit-o apoplexia.

De-abia ați făcut un pas dincolo de tinerețe și sunteți deja atât de departe unul de celălalt? *Pizda mă-sii*, te gândești.

Așa că te gândești *trebuie să te bucuri un pic de viață înainte. Înainte de a fi futut, pentru că asta e o lume care te fute.*

Pentru că poate într-o bună zi chiar o să te lovească apoplexia.

Gae a citit multe cărți despre a doua viață.

Despre oameni care renasc după un accident teribil și pentru prima oară observă un fluture sau o tâmpenie de genul ăsta.

Lucra la un proiect pentru televiziune. Diaree de diluat în șase episoade. Avea nevoie de o pace pe care el n-o cunoștea. I se umflaseră pe bune coaiele. Se simțea greu jos, ca boschetarul cu orhită pe care-l vede uneori în parc. Unul care-și ține pantalonii legați cu o sfoară și-și lasă toate alea la vedere. Boala aia patetică pe care o afișează ca să prindă privirile oamenilor și să scuipe în ele.

Se gândește la orhită. La coaiele alea vizibil umflate într-o manieră anormală. Cele ale unui boschetar în trening. Ale unuia care a rămas fără ancoră și acum își arată calabalâcul umflat. De durere, de deziluzii, de bătăi de joc. Umflat.

Gae se gândește cum s-ar comporta el dacă ar avea niște coaie de dus cu roaba.

Dacă ar avea talent, ar pune toate gândurile astea într-o carte. I-ar plăcea să scrie o carte, povestea unui tânăr care traversează strada, intră într-un parc și își schimbă identitatea.

Da, i-ar plăcea să scrie un nenorocit de *Into the Wild*[1]. În loc de pădurile din Alaska, copacii de la capătul străzii Salaria, cu antenele și bălțile de după ploaie.

De ce plouă așa de mult?

---

1. Roman de Jon Krakauer, tradus în română cu titlul *În sălbăticie* și ecranizat în 2007, în regia lui Sean Penn (n. tr.).

A fost una dintre ultimele întrebări pe care și le-a pus. Sătul de noroi și de tot restul. Ce pula mea s-a-ntâmplat cu soarele?

El nu crede într-o a doua viață. Vrea să se bucure de asta.

Îi plac filmele despre eutanasie. Despre cei care spun nu, nu rămân înțepenit aici să mă uit la voi cum trăiți.

Asta i-a spus Deliei când s-au despărțit. Începuse să se simtă ca un bolnav terminal în casa aia.

— Lasă-mă să crăp în pace, deconectează aparatele, soră.

Același lucru îl fac în seara asta, în localul cu mesele în aer liber și chelnerițele cu burta dezgolită de jeanșii cu talia joasă.

Stau acolo înțepeniți, uitându-se la alții cum trăiesc.

Și-au dezvoltat o emotivitate negativă.

De altfel, cum ar putea să fie veseli după tot ce s-a întâmplat.

— Să știi că puteți să trăiți despărțiți în casă.

I-a spus-o Cosmo în seara în care Gae a smuls fața de masă și a făcut praf cina.

Cosmo a privit dezastrul cu fața lui hotărâtă. Parcă era Berlusconi pe ruinele cutremurului din L'Aquila.

Era gata să-i dea camera lui. (Acolo adormea Gae deseori, pe covorul cu broaște, între cele două pătuțuri.)

— Ce zici tu acolo, Cosmo?

— Mi-a spus doamna învățătoare.

S-au dus să vorbească cu învățătoarea.

— *Vorbim despre lucrurile astea, e normal.*

Și învățătoarea era despărțită. Ca să-și ridice moralul își pusese silicoane. Avea două frumoase mingi sintetice care-i umflau bluza. Și la care tații se uitau. Și Gae îi pusese un pic gând rău. *O invit să bem o cafea ca să discutăm despre Cosmo.* Cu părul ciufulit, cu cearcăne, i-ar fi plăcut să se folosească de farmecul său suferind. Îi plăcea ideea cu învățătoarea, era destul de cinematografică. Să-și lase capul între țâțele alea de star porno în timp ce ea declama *În Turn tăcerea era deja profundă*…

— *Se mai învață la școală Pascoli*[1]*?*

— *Nu, învățăm despre masai. Lungul drum al masailor.*

Au râs cum râdeau la sfârșit ca să nu-i apuce disperarea. Râdeau de ei și de epoca lor democratică și confuză.

Delia ridică mâna și-și dă părul după ureche.

Gae își dă seama abia acum că și-a schimbat cărarea. A mutat-o din mijlocul capului într-o parte. Poate și pentru că ea s-a mutat într-o parte, cea a singurătății ei.

— Mai vrei puțin vin?

Ea acoperă paharul cu mâna și clatină ușor din cap.

El bea.

Delia are șuvița aia de păr care-i taie fruntea. Acum Gae se gândește la o cortină. Deschisă pe jumătate.

---

1. Giovanni Pascoli (1855-1912), poet italian, considerat, alături de Gabriele D'Annunzio, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai curentului decadentist (n. tr.).

Când era tânăr, i-ar fi plăcut să scrie pentru teatru, începuse ca asistent voluntar. Teatre minore, zdrențe aduse de acasă, regizori deliranți și înfometați care mâncau crenvurști cruzi noaptea. Se așezase pe fotolii pătate de umezeală, arse cu țigara.

Era un tânăr de periferie, când ajungea cu scuterul în centru, fața îi era un cimitir de musculițe. Tipii ăia i se păreau cu adevărat geniali. Pe vremea aia era destul de pătruns de ideologie, detesta televiziunea și țara pe care aceasta o trăgea după ea. Încă mai credea că există un antidot. Cineva vigilent, care să spună *fiți atenți, nu așa funcționează lucrurile, nu așa vor funcționa.* Vom deveni cu toții mai săraci și mai triști, iar tinerii n-o să știe niciodată încotro s-o apuce. N-o să mai aibă chef să înghită musculițe, se vor zvârli cu toții într-un centru comercial la preselecția pentru Big Brother.

Oamenii ăia din teatru i se păreau persoanele potrivite. Aveau o grămadă de vorbe în gură și le rostogoleau bine, ca pe niște pietre, așa i se părea.

Pe vremea aceea Gae nu știa să vorbească. Trăia din gânduri îngropate pe care nu reușea să le exprime. Credea că vorbele au o mare importanță.

Oamenii din teatru beau zdravăn, sticle întregi de bitter, de vodcă.

Într-o noapte unul dintre ei, cel care-l juca pe Torvald, l-a strâns de gât pe altul și l-a lovit cu o sticlă în față. În noaptea aia Gae s-a gândit că scena respectivă era mult mai interesantă decât spectacolul pe care-l jucau

în teatru. N-a spus-o, dar a gândit-o. S-a gândit, *ăştia n-au nici un viitor.*

Pe vremea aia Gae nu ştia că o să ajungă la televiziune să pişe desfăşurătoare, replici fără consistenţă.

Pe Delia o doare stomacul. De abia aşteaptă să se termine odată cina, farsa asta. N-au nimic să-şi spună. Au vorbit mult. Ea a vorbit foarte mult. Şuvoaie de cuvinte ajunse la gunoi.

S-a machiat ca să iasă. Şi-a îmbrăcat rochia aproape pe întuneric, privind strada printre jaluzelele trase. Lumea care se întorcea acasă. Fata de la nail shop care fuma sprijinită de vitrină.

Oraşul s-a umplut de magazinele astea pentru unghii. Când trece prin faţa găoacei ăleia luminate vede, la orice oră din zi, femei cu mâinile întinse, cu degetele răsfirate, ca în faţa unui prezicător, în faţa cuiva care le poate indica un drum înăuntrul lor.

Delia îşi priveşte mâinile pe masă, goale, fără verighetă, doar un mic inel cu briliante, cadou de la tatăl ei când a împlinit optsprezece ani, cu unghiile transparente.

Într-o bună zi va trebui să intre şi ea într-un nail shop, să întindă mâinile şi să le vadă împodobite cu gheare date cu lac.

Schimbarea unui caracter prea interiorizat poate începe aşa, cu mici aplicaţii externe. Ar trebui să se deschidă la solicitările lumii, să înşface ceva, una dintre multele mutaţii care îi scapă, dar care ajută la adaptare. A rămas în urmă. Una dintre creaturile acelea prudente care apar

în fiecare secol. Care trăiesc fără succes în epoca lor. O caracteristică a lipsei de precizie feminine. Se detestă pentru asta. Pentru că știe că e o momâie.

Sună mobilul. Delia caută în poșetă, citește MAMA pe ecranul albăstrui. Se strâmbă ușor.

— Ia zi.

N-o lasă să vorbească.

— Dă-mi-l. Ce-i, Cosmo?

Vocea copilului. Plângăreață și puțin stridentă, ca o patină care alunecă prost.

Gaetano se apropie să audă vocea fiului său. Își drege vocea, tușește. Acum îl aude pe Nico urlând ca o mitralieră.

— Vorbim mai târziu. Duceți-vă la culcare.

Gaetano ridică mâna ca la școală. Dar Delia închide fără să-i dea cuvântul.

— Voiam să-i salut…

— Ah… Îmi pare rău.

Nu le-a spus că ieșea cu el, nu voia să le creeze iluzii.

— Nu dorm?

— Mama-i de vină.

— Ce mai face maică-ta?

— E nemuritoare.

— Puteai să-i transmiți salutările mele.

Gaetano știe că e furioasă pe el, dar e ceva de moment. S-au împăcat întotdeauna bine. Relațiile acelea ușoare, deja stabilite. Simpatii combinate cu ajutor reciproc. El

îi pregătea cocktailul, gin tonic, mojito. Soacrei lui îi plac aperitivele superalcoolice.

— Vrea să-i dăruiască un câine.

Bunica a urcat cu parfumul și zgomotele ei. Nici măcar n-a privit-o. Nu se privesc prea mult. Trec una pe lângă alta grăbite, concrete. Își spun doar lucrurile trebuincioase.

Delia a lăsat cina pregătită, i-a spus să nu-l lase pe Nico să ajungă la congelator. Mama a dat din cap. N-o contrazice niciodată. Așteaptă ca Delia să plece și apoi face ce vrea ea. Și-a adus cu ea și partenerul, un fals bunic. Cu o cămașă de mătase de culoarea vinului. Bătrâni care încă mai fac sex. Au o anumită grijă unul de altul, fac glume. Copiilor le place de ei.

Copiilor le place de oricine pune piciorul în casa aia.

Așteaptă la ușă în pijama, Nico cu suzeta pe limbă, ca o lacrimă de cauciuc, Cosmo cu ochelari și cu ticul din ultima vreme: își încrețește nasul ca un hârciog.

Așteaptă să intre cineva.

Când cobora cu liftul, Delia s-a gândit la copii și și-a spus că sunt ca niște pușcăriași. Stau în ușă așteptând să vină cineva și să miște puțin apele din balta aia de casă, unde ei plutesc ca niște rățuște de plastic într-un bazin.

Fiamma a făcut tot posibilul să fie evitată despărțirea aia.

A luat-o de mână și i-a vorbit cu lacrimi care din ochi îi intrau în gură. Iar Delia a lăsat-o să-și bată gura o vreme (a fost oarecum impresionată s-o vadă pe femeia aia așa de afectată).

L-a invitat pe Gaetano la masă. I-a spus chestii de tipul *Delia e o femeie interesantă, complexă, dificilă*, bla bla bla. Subtitrarea era: *scuză-mă, am adus-o pe lume pe dezechilibrata asta și tu ai avut ghinionul s-o întâlnești, dar încearcă să reziști.*

Inimă de mamă.

Adevărul e că acum Delia ține la ea. Îi dă cărți de citit. Au parcurs împreună un drum, acela de a se accepta. Și au reușit oarecum. Fiamma s-a obișnuit.

Știe că n-o poate bate la cap. Dacă vrea să-i mai vadă pe copii, să se joace împreună cu partenerul ei de-a bunicii. Își scoate pantofii, își pune o pereche de papuci din plastic cu găuri, își prinde părul cu o clamă. Se pricepe destul de bine să se poarte cu copiii. Se pune în genunchi, latră. E chiar ciudat să vezi cum se schimbă oamenii.

Nu e una care n-a vrut să privească adevărul în față, dar Delia nu mai e supărată pe ea. Nu era pur și simplu în stare să-l suporte. Există caractere diferite și gata. Iar acum i se pare un adevărat noroc. Copiilor le place felul ăla al ei de a arunca lucrurile la spate ca pe un capăt de fular, de a umple prăpăstii cu munți de înghețată, de adezive fosforescente.

Poate de asta ai nevoie ca să mergi mai departe. Un soi de instalație de epurare care dezintegrează sedimentele și nu lasă să treacă nimic dur.

Rămâi mai ușor, chiar mai curat.

Delia privește perechea în vârstă, el pare un tip vesel. Cu un tonus muscular excelent pentru vârsta lui, unul dintre bărbații ăia vânjoși care joacă tenis la club.

Se gândește la tatăl ei. La momentele în care privirea lui devenea sticloasă. Era un bărbat aflat întotdeauna în pragul depresiei. O privire umană, zâmbitoare, atrasă în mod fatal de staza aceea dureroasă. Era fiul unui supraviețuitor de la Auschwitz, moștenise coșmarurile tatălui său, visa lagărul în care nu fusese niciodată.

Gaetano își atinge coada ochiului, se scarpină.

— Las-o să le ia un câine copiilor…

— Numai câinele îmi mai lipsește.

— Vin eu pe post de dog sitter.

— Când? La trei noaptea?

Singurul animal pe care l-au avut vreodată a fost hamsterul.

Gae se trezea noaptea în zgomotul ăla infernal. Prima oară când l-a auzit s-a speriat rău, *ce pula mea, ne-a intrat anticristul în casă*. S-a dus în camera copiilor convins că-l va găsi pe unul sau pe amândoi cu ochii dați peste cap și vocile schimbate. Evident că dormeau. Era căcatul ăla de hamster. Noaptea urca în partea de sus a cuștii, unde era o mică roată, se agăța de ea ca un liliac și se-nvârtea cu furie. Făcea un zgomot al dracului de enervant.

Doi ani de zile au trăit în condițiile alea. Un hamster incredibil de longeviv și complet nebun.

Cosmo îl lăsa deseori liber. Antricristul ronțăise firul de la computerul lui Gae, căzuse în wc, dar supraviețuise.

Apoi într-o bună zi s-a îmbolnăvit.

Erau în cafeneaua din față de la MACRO. Într-una dintre duminicile lor culturale care începeau cu intenții newyorkeze și se terminau cu Nico care punea mână pe vreo instalație făcută din sfori vechi sau fibră de sticlă și pornea alarma.

Gaetano râdea, pentru el arta contemporană era o mare șmecherie, comerț pe scară largă. Delia era încântată de televizoarele cu *performances*.

Stăteau de vorbă în barul ăla alb. Delia voia să-l pedepsească pe Nico, Gae, în schimb, îi cumpărase încă un baton de ciocolată. Vorbea aiurea.

— *În Danemarca toți copiii pot să se murdărească, să coloreze, să participe la artă… aici însă… Țară de căcat…*

Nico era brațul său armat, micul kamikaze al tâmpeniei și frustrărilor sale.

Delia răsfoia un catalog. Era probabil vreun animal mort în catalogul ăla. Cosmo stătea lângă ea, ca de obicei. Începuse să vorbească despre hamster: nu se mai mișca, nu se mai învârtea noaptea.

— *Mami, trebuie să-l ducem la veterinar.*

Gaetano spusese cu gura plină, în timp ce-și muia croissantul în cappuccino:

— *Hamsterul nu se duce la veterinar. Se cumpără un alt hamster.*

Tăcere. Delia îl privise cu o față care semănă cu una dintre instalațiile alea.

— *Ce spui?*

— *Veterinarul costă cincizeci de euro, hamsterul opt.*

Dădea din cap, îi plăcuse la nebunie replica. Pentru o replică bună, Gae ar fi fost în stare s-o vândă și pe mă-sa, era de altfel meseria lui. Credea că și Delia va râde.

— *…Nu spui tu că trebuie să facem economii… Asta spune mama mereu, nu-i așa Nico?*

Nico râdea, cu râsul lui care-i înveselea pe toți. Încercase de nenumărate ori să-l lichideze pe hamsterul ăla, îl strângea prea tare, îl apuca de coadă cum făcea cu jucăriile lui de pluș când le arunca pe jos (nestatornic în pasiuni ca taică-său). Era un copil care nu împlinise încă trei ani, nu știa că viața poate să moară.

Dar Gaetano da, el trebuia s-o știe. Cosmo era îndrăgostit de șoricel, îl ducea cu el la plimbare într-o șosetă.

Gaetano privea expresia rătăcită a lui Cosmo lângă cea a mamei.

— *Glumesc… ce naiba, nu se mai poate glumi…*

Erau deja împărțiți în două tabere. El și Nico de o parte, iar melancolicii ăia doi de cealaltă. Aceea a fost poate prima despărțire a familiei. Se pornise o discuție absurdă.

— *Dar nu e decât un șoarece.*

— *Pentru el e mult mai mult.*

— *Un șoarece e un șoarece și, dacă moare, nu-i chiar așa de grav, e grav dacă-ți moare tata, mama, fratele…*

— *Nu știu ce zici, ce-ai în cap…*

— Îl faci să devină un alienat… exagerezi totul… nu-l lași să vadă realitatea…

— Vede singur realitatea.

— E mult mai bine să-i spui unui copil că nu e cazul să se pună pe salvat un șoarece… nimeni n-o să-i pună perfuzii așa cum i-au pus lui bunicu' la spital…

— Taci din gură…

— Nimeni n-o să salveze căcatul ăla de șoarece.

— Așa îi învățăm ce e iubirea, Gaetano?

— Așa învățăm să trăim.

— Nimeni n-o să te salveze pe tine, Gaetano… De când ai devenit așa de idiot?

Dar ei erau diferiți.

Ar fi fost o familie diferită. Toată lumea aia perfectă. Perechile cu cărucior dublu. Cu cutiuța pentru suzetă. Câtă precizie în a preveni orice obstacol care ne face să fim mai adevărați.

Nu voiau să supraviețuiască. Voiau *să înainteze*, să crească împreună. De aceea își făcuseră o familie. Incertitudinea li se părea singurul mod de a fi. Senzația aia de a trăi în mod comic o tragedie.

Se uitau încântați la alții. Priveau lumea, răpiți ca la teatru. Strângeau în memorie imagini, situații de viață, relații. Delia alăpta prin parcuri. Uneori, seara, se întindeau pe jos în casă. Unul lângă altul, ca două cadavre. Era cald. *Vino să vezi ce răcoare e aici jos.*

Cum te simți? Ce crezi despre mine? Ce crezi despre lume, iubirea mea? O să reușim să trăim pe planeta asta bolnavă? O să reușească fiii noștri?

Deschideau atât de multe porți.

Delia i le deschidea lui Gaetano. Ea avea răspunsuri surprinzătoare. Dar deseori le era suficientă tăcerea. Inima lor era deschisă. Sufereau pentru orice prostie cât de mică. Orice știre gravă intra în casa lor ca un doliu tangibil. *Oamenii sunt atât de singuri*, de câte ori și-au spus asta. Toate capetele alea sprijinite de plasticul murdar în stația de autobuz.

De câte ori s-au simțit vinovați când puneau apa la fiert pentru paste. Delia completa ordine de plată din contul curent ca să salveze ceva în lumea asta.

Ei n-ar fi închis ușa în spatele lor ca perechile alea de tineri deja defuncte. Trezindu-se într-o clipă mai zgârciți, mai ranchiunoși decât părinții lor. Tipi ca Pier și Lavinia, ca Sebastiano și Daniela.

Își petreceau uneori serile cu ei. Cinând în casă, jucând jocuri video. Sebastiano ar fi fost în stare să-și vândă nevasta, pe elfa Gilraen, doar ca să devină marele șef al Hoardei din *World of Warcraft*. Se întorceau acasă deprimați.

— *Poate noi nu suntem cum trebuie.*

Mai bine să crape decât să trăiască așa. Pier se indigna de supraîncălzirea planetei în timp ce-și punea schiurile în suportul de la spatele Dieselului. Poate că întotdeauna fuseseră așa, iar ei nu-și dăduseră seama. Se terminase cu anii dezinvolți din *Dansând cu lupii*, cu muzica rave. Plastilină care s-a solidificat în forma potrivită pentru a rezista crizei economice. Poate ei erau doar mai disperați. Iar disperarea te face mai uman.

Dar nu te învață să trăiești. Ceea ce te unește și te ridică în înălțimi brusc te desparte, te îndepărtează.

Nu fuseseră în viața lor o săptămână, iarna, la munte.

Uneori mergeau în Abruzzo pentru o zi să vadă zăpada. Gaetano îi lua pe copii în spate umblând ca un urs, cu jeanșii uzi. Urma galbenă de pipi pe gheață. Apoi se putea să facă febră, din cauza șocului alb.

Fusese minunat să nu semene cu nimeni. Nu știau că vor rămâne atât de singuri și de izolați.

O dată Gaetano a scris o frază de Dürrenmatt pe computer.

Ne-am spus părerea despre Pământ și am dat greș.

Pentru cineva care aspiră să devină scriitor nu era chiar încurajator.

Delia voia să se mute, să părăsească orașul.

O vreme ea și Gaetano au căutat o casă la țară pe care s-o renoveze. Găsiseră o moară pe lângă Orvieto. O amintire care a urmărit-o mereu. O viață pierdută. Au tot amânat. Delia era speriată de râulețul care curgea în apropiere. Cosmo era foarte mic și deja foarte independent. Nico era pe drum. Mai era și distanța până în oraș.

Făcuseră de nenumărate ori drumul cu mașina. Nu exista un gard adevărat, puteai intra și sta acolo să mănânci un sendviș. Exista și un vișin. Reușiseră să-l vadă înflorit și apoi cu fructe mici și verzi încă. Când, în sfârșit, s-au decis, o altă familie cumpărase deja moara. Olandezi, veniți la sfârșit de săptămână. Au

simțit-o ca pe o mutilare. O lovitură dată în spatele genunchilor, în locul ăla moale.

— *O să găsim altă ocazie.*

Nici măcar n-au mai căutat. Ce sens avea să te îngropi la țară, la treizeci de ani? Să fugi de civilizația porumbeilor șchiopi. Gaetano era scenarist, avea nevoie de imagini de căcat. Și se obișnuiseră să iasă (sau cel puțin să aibă senzația că pot s-o facă din când în când) la un film, la o expoziție. Iar în oraș puteau conta cât de cât pe bunici, pe studenta la filozofie de la primul etaj.

Apoi li s-a părut într-adevăr că e mai bine. Atunci când lucrurile au început să meargă rău. În ce infern s-ar fi aflat dacă ar fi stat la moară. Unde ar fi fugit el noaptea? Ce ar fi făcut ea, fără el, pe povârnișul ăla, unde, iarna, se ridica de pe râu o ceață deasă ca o perdea de fum?

Cel puțin orașul are hipnoza lui. Te târăște după el ca autobuzele sale. Poți să te ascunzi în mijlocul oamenilor nefericiți ca tine. Să te oprești în fața vitrinei unui magazin.

E inutil să cercetezi ocaziile pierdute. Nu știi niciodată dacă te-ai salvat de la moarte sau ai pierdut adevărata viață. Poate la moară s-ar fi urât și s-ar fi sfâșiat și mai mult. Sau poate liniștea aia i-ar fi respectat. Ar fi putut să fie pur și simplu ceea ce erau.

Pentru că ăsta e lucrul care i-a rănit cel mai tare. Adevărata ocazie pierdută. Care, în seara asta, în restaurantul de pe stradă, îi ține încă împreună.

N-au fost altceva decât actori într-o pantomimă repetată fără convingere.

La urma urmei nu erau chiar atât de diferiți de ceilalți. Ca și cum durerea, după multe bolboroseli lăuntrice, n-ar fi vomat altceva decât prostie. O înșiruire de certuri la un nivel dezolant. El făcea pipi fără să ridice capacul, ea se așeza și se uda. Era de-ajuns s-o facă să urască viața.

Orașul e cel care pe undeva i-a ucis. Delia se gândește uneori la asta. La parcul ăla ros, la apartamentul prea mic. La împinsul căruciorului la nivelul țevilor de eșapament ale mașinilor.

Ieșitul în fiecare zi să lupte cu iluziile, cu lucruri care scapă atunci când ni se par necesare. Mișcarea opacă a lumii ăleia din care și ei fac parte. Ca o tenie care se hrănește indiferentă.

Ochii lui Gaetano erau altfel. Ochii halucinați ai unui frustrat. Se zbătea cum putea. Cum să rămâi tu însuți când îți petreci viața în stand-by, așteptând un semn de aprobare? Ceva se alterează fără să vrei. Încerci să semeni cu alții, cu cei care au reușit mai mult sau mai puțin. Ai coborât deja ștacheta. Nu mai vrei decât ceva mai mulți bani în buzunar. Vrei să reușești să-ți întreții familia. Nu mai ești tânăr, ai copii de trimis la școală. Iar când bei puțin mai mult seara, a doua zi te dor hemoroizii. Nu-ți poți permite să cedezi. N-ai chef să te lași întreținut de nevastă.

Gae știa că merita ceva mai mult. Era un drept al său. Scria în living, numai în chiloți, cu cana de cafea alături. Și cu Nico pe genunchi. Era o imagine frumoasă. Apoi era suficient ca Nico să atingă o tastă ca el să devină altul. Un bărbat, un băiat cu ochii disperați.

— *Pizda mă-sii! Trebuie să predau materialul!*

Aproape plângea. Era în stare să arunce cana pe jos, să-și smulgă părul din cap.

E imposibil de imaginat câtă disperare idioată, câtă neputință de a trăi există în oameni. Delia îl privea și trăgea amarele ei concluzii. Lua cana de pe jos, dar nu reușea să-l ierte cu adevărat.

Era vina ei și a copiilor că el intrase pe piața sitcomurilor, a biografiilor de sfinți, a serialelor polițiste.

Ăsta era rezultatul. Un nebun care dădea ce avea mai bun în afara familiei, cu regizorii, cu cei care-i comandau lucrările. Se întorcea acasă stors ca o lămâie și plin de ură față de lume.

Iar Delia nu tăcea din gură.

— *Nouă ne dai ce ai mai rău în tine… du-te să scrii în altă parte, lasă-ne-n pace…*

Primii bani pe care-i câștigase i-a împrăștiat pe jos aliniindu-i pe lamele parchetului. Nu i se părea adevărat că se putea relaxa. Au început să aprecieze orașul, au intrat într-un restaurant.

Gaetano a comandat o anghinare *alla romana*. Delia simte mirosul de mentă și de usturoi ars.

— Ai mai fost la Orvieto?

— Nu cred c-o să mai pun vreodată piciorul acolo.

Gae moaie o bucățică de pâine în ulei.

Delia trebuia să meargă la Orvieto în după-amiaza aia. În urmă cu două săptămâni. În prima sâmbătă din iunie. Afară era un soare minunat.

Cu prietena ei, Grazia, ar fi luat un aperitiv nesfârșit, la vinăria cu mese de lemn în formă de animale, s-ar fi ridicat de acolo amețite bine și transpirate. S-ar fi plimbat prin liniștea rocilor. Până la Dom. Ca să se simtă mai bine, era suficient să stea jos și să-l privească. Să spună *oamenii au construit infinitul și ce să facem dacă ne-am căsătorit cu doi nenorociți.* Și Grazia avusese un soț în care nu se putea avea încredere. Dar care era bogat. Putea să-și permită o casă la țară și jachete din piele întoarsă.

Poate la Orvieto era nevoie de o nutriționistă.

Acum, după ce se despărțise, se gândea serios să plece din oraș. Să-i ducă pe copii la școală pe jos, să citească ziarele în barul ăla cu ciocolate. Să asculte jazz iarna, să danseze cu copiii pe stradă.

Își pusese bluza albă de pânză topită. Îi plăcea. N-o usca niciodată la soare de frică să nu se îngălbenească.

Copiii erau pregătiți. Nico, întins pe covor, vorbea cu Power Ranger-ul roșu pe care i-l dăruise taică-său.

Delia se gândește la după-amiaza aceea.

Copiii așteaptă stând pe jos. Ea e deja nervoasă, și-a scos elasticul din păr, se scarpină în cap, se ciufulește.

Se plimbă încontinuu între closet și fereastra de la living. E atentă la stradă. Mai e puțin și va pierde trenul.

— *Mami, nu vine?*

— *Sigur că vine.*

Unde ești, nenorocitule? Unde ești?

— *Să mergem, îl așteptăm în stradă.*

Îi ridică pe copii de jos.

— *Grăbiți-vă.*

Își ia poșeta, trântește ușa. Se reped spre ascensor. Se gândea să se ducă la gară pe jos, nu stau prea departe. De-aia își luase adidașii. O plimbare plăcută, fără grabă. Să aibă destul timp la dispoziție, să se urce în tren mai devreme. Să privească peronul cu scaunele jegoase, pipi, beri vărsate. Să se bucure la gândul călătoriei. Trenul care lasă în urmă orașul. Durerea de burtă și tot restul.

Avea nevoie de natură. De culoarea aceea atât de emoționantă care e verdele. Copacii, frunzele lor sus de tot. Viața care vorbește cu vântul.

Dar e aici jos. Lângă ușa de la intrare, cu portarul care o privește. Un indian slab, dar cu o burtă care-i bombează tricoul (un fals Ralph Lauren, de un verde grețos), un indian bețiv. Un mizerabil însurat cu o prințesă care spală treptele și are grijă de copii, în timp ce el își face veacul în chichineața aia de la demisol unde se pariază la cursele de cai, lângă spălătorie. O privește cu aceiași ochi umezi și bezmetici cu care urmărește cursele de cai pe ecranele televizoarelor prinse de perete. *Ce puii mei vrei? Uită-te-n altă parte. Macho indian de căcat.*

— *E nevoie, lady?*

— *Nu e nevoie, mulțumesc.*

Nico i se strecoară printre picioare. Pentru că indianul se strâmbă la el. Se duce între picioarele monstrului ăluia. Copiii se duc la oricine, asemenea câinilor.

— *Nico, vino aici.*

Îl ia în brațe. Se preface că se joacă. N-are încredere în indian. Suspectează pe oricine, ca toate mamele din generația ei.

Cosmo nu mai rezistă să stea în picioare. Soarele îl bate în cap ca un laser. Se lasă să cadă pe treapta barului. Delia îl trage sus apucându-l de braț.

— *Ridică-te, e murdar, trebuie să treacă lumea.*

— *Când vine tati?*

Cel mic cască, poate a uitat deja de mare. Dar cel mare fixează strada împreună cu maică-sa, căutând mașina *aia* între alte mașini.

Delia nu se gândește la un accident, nu se gândește *poate i s-a întâmplat ceva.* Nu-i pasă dacă s-a întâmplat ceva.

Se gândește la ce se gândește acum stând în restaurant. *Nenorocitule, mi-ai distrus viața. Mi-ai distrus și ziua asta.*

Bluza de pânză topită e udă leoarcă de transpirație. Copiii sunt și ei două cârpe.

— *Să ne întoarcem acasă, mami.*

— *Stai drept.*

Când Cosmo se așază din nou, îl lasă acolo. E gata să plângă de nervi, de căldură, de tot. Noroc că are ochelarii de soare.

Încearcă încă o dată să-l sune pe Gaetano. Dar mobilul e tot închis, intră mesageria vocală. Vocea aia de căcat, joasă, puțin distrată, făcută anume pentru regizori, pentru producători tv.

A pierdut deja Intercity-ul. Ar putea să ia un personal. Dar e prea târziu s-o sune pe maică-sa. De altfel nici nu-i acasă (acum își aduce aminte), a ieșit cu grupul de canoe. Fac o plimbare pe laguna din Orbetello. Canoe la șaizeci de ani, asta-i maică-sa. A făcut niște umeri! Iese în fiecare dimineață pe Tibru cu o echipă de femei curajoase. Stă în umezeala aia cu vesta ei de salvare. Zice că vede o grămadă de păsări ciudate, de rațe sălbatice. Delia i-a spus *fii atentă la șobolani*. Și acum se gândește la maică-sa care se îneacă, la șobolanii care îi mănâncă ochii, buzele pe care cosmeticiana i le-a umflat cu silicon.

Nico se lamentează, îi e foame, îi e sete. Îi dă să mănânce o înghețată la cornet pe treapta barului. Nu-i mai pasă de nimic. Lumea trece peste copiii ei ca să intre. Delia se uită la ei, cu tricourile pătate, sleiți de căldură. Nico cu genunchii negri, pentru că s-a târât pe trotuar.

Par doi copii sărmani. Fiii cerșetoarei care își face veacul în fața supermarketului. Sunt într-adevăr doi copii sărmani. În clipa asta nimeni nu-i iubește. Cine știe unde dracu' o fi tatăl lor.

Iar ea se gândește acum *plec.* Mă îndepărtez. Îi las. I-i las lui. Să vină să-i ia la noapte, când barul e închis

și ei mai sunt încă acolo, cu costumele de baie pline de pișat. Agresați de indian.

S-a terminat totul. E sfârșitul umanității.

Lui Cosmo îi trebuie caca și se ține deja de mult, zice că acuma chiar îl scapă. Își ține o mână la fund.

— *N-ai putut să faci acasă, înainte să plecăm?*

Îl ridică de jos, îl târâie de braț până în bar. Cere cheia de la wc moldovencei de la casă, unde sunt și lozurile. Se întâmplă acolo, în buda aia murdărită de adulți, de toxicomani, în timp ce-l ține pe Cosmo în brațe ca să nu se atingă de closet, cu un picior încearcă să blocheze ușa și cu altul pe Nico care se îndreaptă spre peria aia infectă. Când Cosmo zice *nu mă scapă, nu pot să fac așa*… atunci ea începe să-l zgâlțâie, tremurând toată.

— *Cum? Cum nu te mai scapă?*

În clipa aia ochelarii lui Cosmo cad pe jos și ea se gândește: *tu-i pizda mă-sii asta ne mai lipsește să trebuiască să-i facem alți ochelari cretinului ăstuia de copil chior care continuă să se chiorască pe cărți.* În momentul ăla Delia îl trage de păr, urlă, îl lovește cu capul de lemnul ușii împroșcate de pișat.

— *Ca să te înveți minte.*

Au urcat în casă. Telefonul suna. N-a ajuns la timp. Nu-i mai păsa. Era lentă, gânditoare. Moartă de oboseală. Cosmo și-a scos ochelarii, i-a pus în tocul de plastic. Și-a frecat ochii lui de miop, cu gene lungi și dese, incredibil de frumoși. Delia s-a dus în baie. Nici măcar n-a trebuit să-și vâre degetele în gât ca să vomite.

Îl privește pe Gaetano. A terminat anghinarea. Pare satisfăcut.

— Ce scrii?

— O poveste interesantă, cu multe conflicte.

— Primul *turn-point*[1] la ce pagină se petrece?

Îl ia la mișto. Gaetano zâmbește.

— Douăzeci și cinci, aproximativ.

— Trebuie să respecți anumite reguli, presupun.

— Așa ar trebui. Să faci un plan și după aceea să te miști liber în interiorul lui.

— E pentru un serial?

— Nu, pentru un film.

— Scrii pentru cinema?

— Da…

— Ai reușit… Faci parte din categoria privilegiaților care-și pot permite o muncă artistică.

— Nu există nimic artistic în ce fac. Mă simt destul de frustrat.

— Atunci n-o face.

— Numai că trebuie să-ți dau oricum niște bani, nu?

— Trebuie, în primul rând, să vii să-ți iei copiii atunci când te așteaptă.

Gaetano își lasă capul în jos. Usturoiul îi vine înapoi. Asta era cotitura serii. De aici începe să-l masacreze.

Din cauza căcatului ăluia de film nu s-a dus să-și ia copiii. Se înțeleseseră. Era fericit, își făcuse programul. Ideea de a se juca pe plajă cu copiii. Să cineze împreună

1. Cotitură, întorsătură de situație (n. tr.).

fără să trebuiască să-i ducă înapoi ca de obicei. Doi omuleți triști în mașină. Ca și cum el n-ar fi tatăl, ci un hoț de copii (așa te fac să te simți judecătorii). În sfârșit ar fi dormit împreună, murdari de nisip. Prima baie în mare din iunie. Mai ales cu cel mic voia să stea puțin în apă ținându-l în brațe.

Visa uneori la el și la Nico în apă.

Cosmo e unul dintre copiii ăia cărora le place să exploreze. Unul care-și ține kit-ul de supraviețuire în priviri. Nico, din contră. Gae se teme că Nico o să-l uite. E foarte mic. Nu știe cum simți timpul la vârsta aia. Cum trec zilele, săptămânile. Are nevoie de Nico, îi seamănă. Și-a dat imediat seama când a ieșit dintre picioarele ei, când i l-au pus, murdar cum era, în brațe. Și după aceea, când îl țineau cu capul în jos și-l spălau pe spate, când îl curățau de chestia aia albă și unsuroasă ca laptele închegat. După cum stătea. După cum nu se apăra. Gae a spus *ăsta e al meu*.

Cosmo era al mamei. Același corp. Ca să nu mai vorbim de caracter, chiar dacă era prea devreme de pus etichete ca la borcanele de marmeladă.

Nico era al lui, leit poleit. Spera să-l giugiulească un pic în apă, să-l facă să râdă, să-l țină pe umeri.

Dar începuse deja rău cu o seară înainte. Regizorul telefonase la trei dimineața.

— *Dormi?*

Tonul era al unui vampir care caută un gât de mușcat, un șuierat răgușit. *Sigur, tu dormi, nu te fute grija de viitorul meu film, de pofta mea de sânge.*

Gae de-abia adormise, gol și transpirat ca un cârnat uriaș, se luptase cu țânțarii în demisolul de pe bulevardul Somalia. Regizorul se plimba în întunericul din cartierul său răcoros. Cu cămașa albă, pieptul palid, buzele negre. Mototolit și foarte la modă ca toți vampirii. Nu era mulțumit (dar era vreodată mulțumit nefericitul ăla de piatră?). Însă el era *Autorul*. Așa că era de înțeles. Autorii trebuie să fie încruntați și nefericiți (răi cu colaboratorii), altfel ar fi niște nenorociți de regizori de seriale. Autorul trebuie să simtă în spate toată greutatea putredă a societății (dacă lasă vreo bucățică altcuiva, există riscul ca premiile să le ia ăla). Nu poate să-și permită să mănânce calamari prăjiți și *zuppa inglese*[1] la Fiumicino, trebuie să aibă o anumită conduită. O aparență de socialism adevărat. Colaboratorii nu știu că-l urăsc (sunt bine îmbibați cu ideologie), dar pe undeva știu că au fost înșelați. Le-o spune gastrita, țigările supte (regizorul nu mai fumează. A morfolit o vreme țigări de foi, acum înoată). Dar dacă ar rămâne singuri într-o lume fără recenzii și felurite ideologii și ar putea să învie o cârpă vomată din instinct. Într-o cavernă *à la* Indiana Jones l-ar lăsa să fie devorat de lilieci și de scorpioni. S-ar uita la el cum crapă, fără să clipească. Dar sunt la Roma, orașul etern al cinemaului, unde instinctul servește doar românilor care stau la coadă în fața șantierelor pentru o zi de lucru cu ora.

1. Desert italienesc asemănător cu tiramisù (n. tr.).

În noaptea aceea Gae asculta dinții vampirului cum intrau în receptor. Actul trei trebuia refăcut în întregime. Apoi fraza fatală și amenințătoare *poate n-am semănat bine*… Practic trebuia aruncat la gunoi tot. Și se aflau deja la a cincea variantă.

— *Bine, mâine ne punem pe treabă.*

La urma urmelor era mulțumit că nu este el *Autorul*. N-avea talentul și dotarea necesară, tendința aceea de a străpunge viața cu un vârf fin pentru o lungă sodomie fără sânge.

El era zidul. Cel care trebuia să pună în ordine, să dea corp și cerneală aburilor nocturni. *Ghost writer*-ul. Scriitorul fantomă care trebuie să aducă însă vrafuri de hârtie tipărită, munți de soluții. Nu-i displăcea o asemenea figură discretă, era mai degrabă literară.

Lui Gae îi plăcea să aibă o idee bună și să și-o lase fututã.

În timpul mort făcea box. Trening vechi, sală de sport din orașul vechi. Și asta era o discretă imagine literară.

Se consola așa. În timpul zilei regizorul îl folosea ca pe un sac de box. Iar el își lua apoi revanșa. Pe generic era scris: A COLABORAT:…

S-au văzut deci a doua zi. Târziu, pentru că regizorul, după nopțile petrecute fătând idei muribunde, se scula târziu.

Gae în schimb se trezise devreme, practic nu dormise, se pusese pe scris soluții. Două i se păreau bunicele. Foarte nihiliste și destul de surprinzătoare. Spera să termine repede.

Se puseseră de acord pentru o pauză la sfârșit de săptămână. Ca să lasă ideile la dospit. Dar începea rău. Pentru el și pentru ceilalți doi, Saverio și Lucio, masochiștii care semnau scenariul.

Gae avea în rucsac, împreună cu foile de hârtie, vechiul său costum de baie decolorat.

Se gândea la copii. Îi incitase la telefon.

Era plin de idei despre lucruri pe care să le facă împreună. Gândul că putea realiza toate ideile alea îi fusese de ajutor la scris. Era plin de energie.

La jumătatea după-amiezii era deja golit. Regizorul demontase toate soluțiile. Nu urla încă, dar era mai rău. Devenise sarcastic, un defetist placid. Sătul de viață și de scenariștii săi ca o curvă de avorturile ei.

Se uita la Swatch-ul pe care și-l scosese de pe mână. Cadranul, acele negre din plastic, asemenea unui om care e pe moarte și numără secundele ce-l despart de neant.

În scena de film era iarnă și ploua. Protagoniștii stăteau sub șiroaiele de apă de ore întregi.

Pe fereastră în schimb intra căldura și putoarea mașinilor care părăseau orașul. Pizda mă-sii, era sâmbătă după-masa.

Gae se gândea la mare. La Nico sub apă, la cum i-ar fi dat drumul și l-ar fi prins dup-aia. La cum l-ar fi scos împroșcând ca o fântână arteziană.

Ceilalți doi ieșiseră de câteva ori să fumeze, inventând o scuză, ca la școală.

— *Scuzați-mă, trebuie să fac pipi.*

De trei ore discută dacă o cretină de psihoterapeută traversează strada prin ploaie ca să-i iasă în întâmpinare sau îl așteaptă sub claustrul din secolul al XVII-lea.

— *Dacă stă pe loc e deja o terapie. El trebuie să treacă pragul, să accepte terapia, să se îndrăgostească. Dacă ea merge în întâmpinarea lui înseamnă o terapie a durerii, înseamnă să ajuți un om care nu mai poate accepta să trăiască.*

Ar fi nevoie de Delia aici, să-și spună și ea părerea. Chiar asta spune vampirul după câtva timp.

— *Poate am avea nevoie de o femeie scenaristă.*

Lucio se gândește *cel puțin să fie o pizdă bună..*

Saverio se gândește *futu-i, încă un nume pe generic.*

Gaetano se gândește *îl bag în pizda mă-sii. Mă duc la mare cu copiii.*

Delia e probabil furibundă. Nu i-a dat nici măcar un telefon. Acolo înăuntru trebuie să-și închidă telefoanele, nici măcar pe vibrații nu pot să-l țină.

Și autorul are doi copii mici. Dar cu siguranță *i-a plasat* cuiva. Și apoi ce pula mea înseamnă doi copii când un scenariu nu *funcționează*?

Carne care plutește. Păpuși în mare. Aici construim idei.

Gaetano nici nu mai e chiar așa de furios.

Au ieșit la două noaptea. Regizorul era senin, i-a adresat un zâmbet inocent și vag, de vampir mulțumit.

— *Cred că am reușit.*

Gaetano s-a întors în groapa din cartierul african. A dat un șut dvd-urilor, lucrurilor puse în vrafuri ordonate. Pentru noua lui viață de scenarist single.

Gata, îmi caut alt serviciu, arunc computerul. Fac orice. Mă angajez șofer pe camion, am carnet de conducere categoria C. Cel puțin știu când plec și când mă întorc. Iar dacă nu mă întorc e pentru că am adormit și m-am izbit de un copac. În timp ce-mi visam copiii.

— Ascultă, îmi pare rău. N-a fost vina mea… (*Ce porcărie*, se gândește în timp ce i-o spune, *parc-ar fi cuvintele unei cantonete.)*

Delia respiră greu, i-e greață.

— Las-o baltă.

Dar Gae are chef să vorbească, să se descarce. Era obișnuit să se descarce vorbind cu ea.

— Eram prizonier, închis împreună cu ăilalți.

Altădată ea ar fi spus *ești prizonierul tău, al lipsurilor tale*, chestii din astea, profunde și inutile, iar el ar fi aprobat. În seara asta nu.

— Copiii tăi te așteptau în stradă, cu costumul de baie pe sub pantaloni.

— Știu.

— De ce ești atât laș?

— Trebuie să să-mi câștig cumva pâinea.

Și îi vine în minte momentul ăla. Făceau dragoste, el părea să o țină în brațe cu toată ființa lui. Apoi mobilul lui a sunat. Ar fi trebuit să-l împingă departe, să-i dea

un șut. În schimb Gae a răspuns cu o voce promptă, care uitase totul într-o clipă. Era un agent, un cârlig pentru munca lui. A ieșit din ea. A lăsat-o goală, fără vlagă. Și-a aprins o țigară, a început să se plimbe prin cameră inventându-și un CV. Cu sula în plină erecție. Delia se făcuse ghem ca o insectă care se întărește ca să dispară. Apoi Gae s-a întors ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și-a reluat vocea aia profundă de intimitate.

— *De unde reluăm, iubire?*

Ar fi trebuit sa-l părăsească atunci. Să se îmbrace și să plece. Dar și-a deschis din nou picioarele și tot restul pentru el. Era îndrăgostită. Descoperise și cealaltă față a lui, ca atunci când îi scosese ochii ursulețului ei și înăuntru a văzut doar polistiren murdar. Dar se grăbea să uite. Voia să se mărite cu el, să aibă copii. Tot ce voia era să-și facă iluzii.

Chelnerița a venit să ia farfuriile.

— Vreți ceva după?

Dar ea nici măcar nu și-a terminat supa. Fata întreabă dacă poate să strângă masa. Delia nu-și ridică privirea, dă din cap în semn că da, își acoperă mâna, degetul pe care-și ținea verigheta.

Gaetano o însoțește cu un zâmbet pe fata care ia toate farfuriile murdare, îi face un semn de încuviințare, ștuguindu-și buzele. Totul e foarte tânăr la fata aia, părul, buzele, brațele pline, de culoarea ambrei, acoperite cu un puf ușor. Oare i-ar plăcea s-o sărute, s-o pipăie într-o

discotecă sau pe un scuter în noaptea aproape estivală și apoi s-o călărească gol?

Acum face asemenea teste. În restaurant, în fața fostei lui soții care pare o fotografie. Se uită la fetele tinere și se întreabă dacă or fi interesate sau nu de el. E încă un bărbat frumos, cu fruntea lui de om al cavernelor, privirea profundă și aerul acela de călător în ceață. E tânăr încă, suficient cât să se confunde cu imberbii, dar are deja suficientă experiență. Sunt lucruri care plac, care stimulează sexul și tot restul. Doamne, cât de bătrân se simte în seara asta.

Nici prin cap nu-i trece să se îndrăgostească. Dragostea a murit. Construcția iubirii, pornind de la salivă pentru a ajunge la imposibil. Au căzut de pe cea mai înaltă stâncă, el și Delia, iar dedesubt era puțină apă. Se privesc și nu știu dacă vor rămâne imobilizați pe viață, în cărucior, împinși de vreun suflet caritabil, sau doar șchiopi. Sigur, a fost un salt de toată frumusețea. Și cum mai credeau că vor găsi dedesubt un ocean imens, numai pentru ei, în mă-sa.

Asemenea lui Nico, atunci când hotărâse că poate zbura și se arunca jos din pat, de pe scaune. L-au lăsat să cadă de câteva ori ca să-l facă să înțeleagă că nu era aer, să-l învețe cu viața înainte de a se arunca de pe balcon.

— Eu iau ceva dulce. Tu?

Fata așteaptă. Are sâni frumoși și tari care respiră sub maioul negru cu bretele subțiri. Deliei îi e milă de

fata aia care respiră în trupul ei și care trebuie încă să-și caute un sens în viață. Și nu va putea decât să culeagă coji.

Îi vine în minte un cântec, *One*. Gae i-l punea la căști.

Love is a temple
Love is a higher law
You ask me to enter
But then you make me crawl
…
One love
One blood
One life…[1]

M-ai făcut să intru în templu și-apoi m-ai obligat să mă târăsc.

— O înghețată de vanilie.

Fata mâzgălește ceva în carnețelul ei de comenzi.

— Și o cafea fără cofeină, separat.

S-a stârnit un pic de vânt, se rostogolește pe trotuar, ajunge la ei. Mișcă șervețelele de hârtie, mângâie spatele ușor transpirat sub cămașă.

E un mic fior.

Delia zice:

---

1. Iubirea-i un templu / Iubirea-i o lege superioară / Îmi ceri să intru / Ca să mă faci apoi să mă târăsc… O singură iubire / Un singur sânge / O singură viață (n. tr.).

— L-am izbit pe Cosmo cu capul de uşă în closetul unui bar.

Gae o priveşte.

— Ce-ai făcut?

Zâmbeşte, trist de tot, pentru că, dacă şi ea începe să se răzbune pe copii, înseamnă că sunt cu adevărat în căcat.

— Ei, se poate întâmpla…

Chelneriţa îi pune îngheţata în faţă. Delia goleşte încet ceşcuţa de cafea peste globul de vanilie.

— Nu se poate întâmpla.

Gae s-a trezit cu lovitura moale şi rece. Cu îngheţata în faţă. Simte crema pe bărbie, apoi cum curge pe cămaşa mânjită de cafea. Nici măcar nu se curăţă. O priveşte pe Delia care nu şi-a schimbat expresia. Nu-şi mută privirea, îşi mişcă doar pupilele aşa cum o persoană cu glaucom caută gaura prin care să vadă, cercetând în jur dacă cineva a observat.

Acum o omor. Acum o fac praf. Acum îi iau copiii. Acum o zgârii pe faţă. Ura e acum ca viaţa. Puternică. N-au fost niciodată într-o asemenea situaţie. În mijlocul oamenilor. E ultimul plasture care sare, într-o seară de început de vară. Se înfruntă. Sau poate e doar el cel care o înfruntă pe ea. Delia pur şi simplu nu există. Priveşte îngheţata prelingându-se pe corpul bărbatului pe care l-a iubit mai mult decât orice pe lume. Priveşte gestul unei nebune. Al unei femei descompuse, degradate până la a ajunge un ghem de nervi dezlănţuiţi.

Nu e ea femeia aia. Se teme de ea. Și totuși vrea s-o lase să trăiască. Doar așa va reuși. A înțeles asta văzând ochii lui Cosmo care o urmăreau, îi dădeau frâu liber în closetul ăla. Era pregătit să-și înlocuiască tatăl. Să înlocuiască totul. Să devină corpul absorbant. Din dragoste. Dragostea aceea pe care i-a transmis-o ea și pe care acum i-o lua. Își mângâie brațele goale. Nu știe într-adevăr încotro s-o apuce.

Gaetano nu se mișcă, respiră doar. Își linge de pe buze dulcele ăla absurd. O privește cum respiră împreună cu el. Delia ar vrea să se ridice și să lingă înghețata. Sunt doar ei. Goi ca atunci când făceau dragoste.

— *Mă balonez după ce mănânc.*

Așa s-au cunoscut. El a intrat în cabinetul pe care ea îl închiriase într-un centru de sănătate puțin new age, cu cursuri de yoga, lecții de autoapărare pentru femei singure și recipiente cu ceaiuri medicinale. Nu părea un cabinet adevărat, ci un soi de cameră.

Mai erau un coș cu mere roșii, un bețișor parfumat aprins. Pe lângă diverse atestate Delia mai adusese câteva fotografii și o perdea roșie cu ape. După ce terminase cu anorexia, devenise o bună nutriționistă. Avea o oarecare sensibilitate și știa deja totul despre problemele alimentare. Durerea o făcuse să-și găsească drumul. Era o meserie psihică, destul de eclectică, avea baze științifice, dar lăsa multă libertate interpretării empirice.

Delia își petrecea zilele înfundându-și mâinile în burți obeze și ciupind cordoane de grăsime în cabinetul ăla de periferie, lângă o gară mică. La fiecare tren care trecea geamurile vibrau și un măr cădea pe jos. Maică-sa venise s-o vadă. Culesese mărul căzut. *Dacă tu ești mulțumită.*

Pacienții erau tineri graşi din cauza neglijenței, femei care aveau probleme cu alcoolul. Dincolo de scheme, de diete prestabilite, era vorba de reeducarea persoanelor pentru a avea respect față de sine. Delia știa cât de dușman poate deveni corpul. Un coș de gunoi, o chiuvetă înfundată. O fântână moartă. Acum ea purta halat și zâmbea. Ca un fost toxicoman care-i primește pe adolescenții drogați. Cunoștea minciunile pacienților săi. Cunoștea durerea acelor minciuni.

Îi plăcea zona aceea de la periferie. Simțise nevoia să se îndepărteze de cartierul în care crescuse. Cu câinii lui de talie mică, cu băncile lui. Blocurile din Quaranta i se păreau fără suflet, la fel ca locuitorii lor. Nu găsise nimic sincer, nimic folositor pentru viață în casele acelor familii blânde și primitoare care mergeau la marile expoziții din fiecare an, la concertele de la Auditorium. Care nu le interziceau nimic copiilor de teamă că vor trebui să se confrunte cu problemele acestora.

O prietenă cu care trăsese cocaină în vreo două ocazii în closetul liceului se omorâse. Văzuse *Titanic* cu Leonardo DiCaprio la spectacolul de la ora opt și pe la miezul nopții se aruncase de la balcon. Părinții erau în casă,

pălăvrăgeau cu niște prieteni sub un lampadar Arco di Castiglioni.

Gae venea la sala de sport care se afla în aceeaşi curte. Cineva de la sală îl îndrumase spre cabinet. A râs sub fruntea aia a lui de om al cavernelor. Un cabinet pentru nonconformişti plini de bani. I se părea absurd un asemenea loc pe strada aia fără pretenții, unde familii mic-burgheze ca a lui conviețuiau cu scursorile lumii noi, scandalurile transsexualilor, mafia chineză, traficul de droguri în plină zi.

Luase loc ținându-şi mâinile între picioarele desfăcute. Din tavan atârna un lampadar din hârtie de orez. Maică-sa avea unul la fel în dormitor, îl adusese din una dintre călătoriile ei.

Serena era o bătrână nonconformistă săracă (în asta constă diferența). Când era foarte tânără, se drogase doar câteva luni, suficient cât să se aleagă cu o hepatită. La patruzeci şi şase de ani suferise un transplant de ficat. Gae o asistase, făcând cu schimbul cu tatăl său. Era vara în care îşi dăduse bacalaureatul. Învăța cu masca pe față ca să nu-i dea vreun microb (era de-ajuns o răceală să o trimită la Domnul).

Făcuse liceul clasic, unul dintre puținele aflate în împrejurimi. Ca să ajungă la uriașa clădire acoperită de graffiti, dintr-un cartier ceva mai bun, călătorise cu autobuzul, iar în ultimele clase cu scuterul. Îşi făcuse, cumpărând din anticariate, o mică bibliotecă, puține titluri obligatorii, *Siddharta, Străinul, Totem şi tabu*. Avea multe

veleități și un inel de argint pe deget. Iarna mânca filme la video pe pâine și Ecstasy (să vezi noaptea un film cu o pastilă sub limbă era într-adevăr super). Vara cântă cu o trupă de tehno-subnormali și livra pizze muribunde la domiciliu.

Se afla pe muchie de cuțit, în așteptarea unei transformări galactice ca superrăzboinicii din desenele animate japoneze după care se dădea-n vânt în copilărie.

Bineînțeles că avea complexe. Nu se hotăra dacă să încerce să cucerească lumea specializată sau să renunțe solemn. Încercase la Centrul experimental de cinematografie, dar nici măcar secretara nu-l băgase în seamă. Își luase carnet de conducere pentru camioane. Începuse să cutreiere Italia în sus și-n jos. Dungi roșii pe autostradă ca un sânge de pepene roșu. Îi plăcea la nebunie să vorbească noaptea în baruri cu alți camionagii la fel de duși cu pluta ca el. Nu era încă o ocupație adevărată, i se părea un film american, parcă era-n *Convoy*.

Era mulțumit, dar se îmbolnăvise de colită. Mânca tot felul de porcării și burta lui părea o groapă de gunoi care emana gaze.

A luat loc în cabinetul nutriționistei.

Futu-i, era tânără și destul de drăguță. Sub halat, doar un lănțișor de aur. O pereche de tenișI Superga scâlciați. Părul lung pieptănat în cozi și o față aducând vag a indiancă.

— *Ai fost vreodată în rezervațiile de indieni din America?*

— *Nu.*

— *Parc-ai fi ieșit de acolo.*

Dar nu se gândise să i-o tragă indiencei. Nu era chiar ăsta sentimentul, instinctul pe care-l trezea. Iar pe el chiar îl durea burta. La sală, împingând în sacul de box, se băşise ca un măgar, dar nu-l ajutase.

Stătea acolo în faţa ei, transpirat. Era îmbrăcat cu un hanorac cu mânecile tăiate, foarte tocit şi destul de sexy. Îşi trăsese umerii înapoi cu un oarecare efort, cum îi plăcea să facă atunci când se aşeza în anumite locuri ca să-şi arate muşchii de dedesubt. Ca să se simtă mai sigur pe el.

— *Întinde-te.*

S-a trezit cu capul sub lampadarul din hârtie de orez aproape identic cu cel al mamei lui, care lucra acum într-o sală de jocuri.

Delia îi palpa burta. Futu-i, îl făcea să râdă.

— *Relaxează-te.*

Gae îşi strângea fundul de frică să nu-i scape ceva. Nutriţionista împingea cu mânuţele alea ascuţite. Parcă umbla pe el o pisică. Se înfiorase.

A râs din nou.

Şi nutriţionista a râs.

Iar el i-a văzut rozariul dinţilor, mici, regulaţi. Dar cu asimetrii ca o perdea mâncată de un şoarece.

A închis imediat gura, ca şi cum ar fi făcut o greşeală râzând.

Gae s-a ridicat, şi-a îmbrăcat din nou hanoracul sexy. În timp ce-şi trecea limba pe dinţi, sub buze, încerca să-şi imagineze senzaţia pe care o dădeau *acei* dinţi.

— *Ai simţit ceva? O tumoare?*

Ea nu l-a mai privit. A scris ceva pe un formular. I-a interzis băuturile acidulate, pizza, brânzeturile proaspete. El a privit-o dezamăgit.

— *Și-atunci, ce mai mănânc?*

În momentul acela a trecut un tren. Și obișnuitul măr a căzut. Gae s-a repezit și l-a prins.

— *Uite, mănâncă-l pe ăla.*

El mușcase zdravăn. Așa a început vraja.

Prima oară când au făcut dragoste Gae se gândise *o fac cu Dumnezeu.* Se trezise brusc înălțat în cer nu ca să moară, ci ca să se fută și să se tot fută. Un robot transformer japonez, pur și simplu. Asta făcuseră luni întregi în cabinet, la ora prânzului (în timp ce în sala vecină se făcea tai chi). Prin ea cunoscuse muesli, sucul de rodie și *Eroul cu o mie de fețe*[1].

Ea fusese cea care-i spusese *lasă cartierul ăsta, nu-ți face bine, te satisface pe moment, ca pizza și berea. Apoi îți lasă depunerile, gazele. Nu ești mai în siguranță aici decât altundeva.* Îl mângâiase pe piept. *Prefer bărbații mai puțin musculoși.*

El încetase să mai ia anabolizanți și amfetamine. Îi dăduse să citească niște scrieri de-ale lui (mâncându-și unghiile până la sânge în așteptarea verdictului), mici scenarii, povestiri de o pagină, cel mult două. Devorase

1. Faimoasă lucrare a mitologului american Joseph Campbell (1904-1987), în care acesta discută arhetipul eroului și structura miturilor (n. tr.).

Eroul cu o mie de fețe, se simțise pur și simplu protagonistul oprit în prag. Pregătit să înfrunte *încercarea*.

Și ea era pregătită. Murise și se născuse din nou. S-au ridicat în picioare ca doi mânji uzi. Și-au dat mâna. Au ieşit din camera-cabinet.

Într-o zi ea a leşinat. Se plimbau pe cheiul Tibrului. Delia s-a îndoit lângă el, moale ca o salteluță gonflabilă căreia-i sare brusc dopul. Gae a ridicat-o și a aşezat-o pe parapet. Dedesubt se aflau trestiile, iar mai jos fluviul cu zgomotul său. Maşinile treceau în goană, soarele stătea să apună, atmosfera era albăstruie și densă, iar restul părea aproape negru. Ochii s-au deschis din nou și priveau cerul, unul dintre platanii foarte înalți, în jurul căruia se-nvârteau la ora aia păsări nebune.

— *Mulțumesc.*

— *Pentru ce?*

— *Pentru că mă iubești.*

Gaetano i-a mângâiat părul cu amândouă palmele și s-a apropiat mult de ea. Chipul slab și minunat se dilatase, devenise o întindere nesfârşită. Genele păreau nişte bizoni care alergau și apoi se opreau să bea din ochii ei. Și el bea. Credea că-și va petrece toată viața cu ea, tot viitorul lui era acolo.

Traversase cheiul, exista un bar bun undeva, în spate. Se întorsese cu o tavă de mici ecleruri prăjite. Îi vârâse în gură, în întuneric, sub frunzele care păreau violet în întuneric. O îndopase cu aluat prăjit și cremă și ea nu

se revoltase, părea atât de fericită de cura asta. Acum era el cel care o hrănea pe ea. Delia privea de jos în sus fața aia care semăna puțin cu a unui boxer.

— *Ai primit un pumn în față?*

— *Nu, așa m-am născut, turtit.*

— *Și nu te-ai schimbat când ai crescut?*

— *Nu.*

— *Din fericire.*

Era februarie, vremea carnavalului.

Desigur, o înghețată aruncată în față e prea mult. Gaetano o privește pe fosta lui soție. Se gândește la cozile ei de indiancă, la timpul trecut, înghițit. Rău, ca o băutură neacidulată după care nu poți să râgâi ca lumea.

Se gândește la momentele în care și-o trăgeau. Poate la unul în special. Întotdeauna există unul care-ți ies cel mai bine și nu știi de ce. Afli mai târziu, când te gândești din nou la el.

Poate nici măcar nu era cel mai bun, cel mai tare și mai nerușinat. Doar cel mai uman. Erai tu cu totul. Și era uitarea.

Poate pentru că erai virgin.

În seara aia erai cu adevărat virgin, de viață.

Nimic nu te murdărise.

Ați coborât printre tufișurile de mure până la gropile cu apă caldă, ați alunecat când pământul începuse să devină unsuros și alburiu. Delia cu coastele alea ale ei, cu trupul atât de lipsit de apărare. Încerca apa cu

piciorul înainte să intre, căuta fundul. Tu ai urmat-o gol și imbecil ca orice bărbat gol. Adam și Eva. Era mușchiul ăla moale, lichenii. Delia a început să-ți explice ceva despre viața plantelor subacvatice.

Apoi fusese lumânarea (Delia aprindea mereu lumânări) și tu, care umblai gol pe platoul de filmare. Picioare pline de noroi și mici flăcări.

Trupul ei părea cu adevărat un templu, iar tu erai un călugăr în genunchi. Aceea fusese chintesența iubirii.

Până în zori. Când ai condus-o la gară. Trebuia să ia un tren. Unde se ducea?

Da, poate în locul acela unde se aflau stupii. Studia proprietățile lăptișorului de matcă, ale propolisului.

Și-o imaginase toată ziua. Cu pălăria de metal și masca. *Să nu te înțepe nimic, iubito, albinele să vină la tine, pe trupul tău subțire și profund, ca să-și lase mierea.*

Cum pizda mă-sii e posibil ca viața să mănânce tot? Ca un resac mizerabil. Se rostogolește și scuipă pe o plajă plină de epave.

Nunta. Rochia albă, simplă, trei sferturi, făcută deja să poată fi reciclată pentru orice altă petrecere adăugând o floare sau un șirag de mărgele. Micuța biserică abandonată, deschisă doar pentru ei.

Cărarea de iarbă crescută, grupul de prieteni în spatele lor. Tineri de curând căsătoriți sau pe cale să se căsătorească asemenea lor. Preotul senegalez. Orezul în coșulețe, grindină peste zâmbetele largi. Ricotta proaspătă

la petrecerea aceea câmpenească. Noaptea de iulie, în care era suficient un șal, era suficient brațul lui Gae.

În prima perioadă lăsaseră ușa deschisă, ca atunci când trăiau împreună. Cine intra era bine venit. În fiecare seară avea loc cu adevărat înmulțirea pâinii și a peștilor. Ce mâncau pe atunci? Pui cu curry, munți de cuscus. Pentru Gae bucătăria Deliei era o încântare exotică, o experiență culturală. Umplea pahare cu vin, desculț, cu bustul gol, computerul deschis în mijlocul nebuniei ăleia. Discutau despre tot, despre *jegul ăla de Bush-fiul*, despre *Trilogia orașului K*[1], despre jocurile intelectuale…

— *Cine a scris* Crimă și pedeapsă?

— *Woody Allen.*

Răspunsuri de căcat, râsete de căcat.

Era timpul în care credeau că locuința lor va deveni un centru de întâlnire a inteligențelor, a dinamitei creative.

Făceau dragoste în mijlocul haosului care rămânea în urma acelor bivuacuri. Delia se agăța goală de ceva, cu brațele desfăcute ca un crucifix și el o iubea așa, în tăcere, asemenea celui mai frumos sacrificiu.

Crescuseră în anii '80. Acum fuseseră Turnurile Gemene, iar la orizont se profila firul negru al fricii și al crizei financiare. Locuiau într-o căsuță din cartierul Trieste.

1. Titlu sub care a fost reunită în Italia trilogia romanescă a scriitoarei de origine maghiară Agota Kristof (1935-2011) (n. tr.).

Luaseră un împrumut cu dobândă variabilă. N-aveau de ce să fie liniștiți. Dar erau. Ore de pace, kilometri de timp pierdut.

Rămăsese însărcinată cu Cosmo. Greața era o prietenă veche. Chiar dacă acum era cu totul altceva. Burta aceea era un miracol. Amenoreea bună.

Delia se gândește la acea renaștere.

Se gândește de câte ori vede o femeie însărcinată. Și știe că ea nu va mai avea copii. Va face multe lucruri, își va crește cei doi băieți, va face o călătorie, va merge să vadă o expoziție a lui Rauschenberg, dar nu va avea niciodată o fetiță.

Poate i-a lipsit o fiică. Gae o spusese atunci… când Delia a rămas însărcinată a treia oară.

— *Să sperăm că e fetiță…*

Dar asta s-a întâmplat cu puțin timp în urmă, când ea era deja o femeie rănită și trădată, o copie urâtă a mamei care fusese.

Ar fi de-ajuns să se gândească la scările alea. La sărutări, una pentru fiecare treaptă. Se opreau și se sărutau, sprijiniți de peretele unui palier, de balustradă. Urcau pentru o ecografie, pentru translucența nucală a lui Cosmo. Păreau două popice, doi câini nebuni de fericire.

Cosmo: un nume ales într-o noapte, smuls universului ca un susur. Materie celestă în expansiune.

Cosmo nu dormea, nu prindea bine sfârcul, înghițea aer. Adormea și se trezea din cauza refluxurilor. Delia îi punea oglinjoara de la trusa de fard sub năsuc să vadă

dacă se aburea, dacă era viu. Moartea albă, cât se gândise la ea…

Maică-sa îi spusese *pune-l jos, lasă-l să plângă, altfel se obișnuiește să stea în brațe.* Dar ea nu accepta, desigur, sfaturile mamei. Își cumpărase un marsupiu și îl punea pe Cosmo în el. Dormeau așa, agățați unul de altul.

Poate acolo începuse… în nopțile în care era departe de Gae, departe de tot. Mutată în cel mai bun loc din casă, în camera noii iubiri.

Gaetano mai îngenunchea încă la picioarele ei. O fotografia goală cu copilul în brațe, sânul și o dâră de lapte.

Calea Laptelui.

Acum erau o familie.

Chestia aia, elegia, marșul în noapte alături de cometă.

Câte fotografii îi făcuse în acea perioadă, munți de fotografii… își cumpărase micul aparat digital. Ca s-o fotografieze, n-o mai lăsa să trăiască.

— *Rămâi, rămâi așa… rămâneți așa…*

Ce bine-ar fi fost dacă ar fi reușit să rămână ca în imaginile alea. Cum se spune? Portretul fericirii, da, asta. Întipărit.

Apoi, prima fotografie a lui Nico, violaceu, imediat după naștere.

Unde îl concepuseră pe Nico? La Tagliacozzo, da. În seara în care Gae era beat… făcuseră o excursie în pădure, pe frig, cu niște bătrâni cherchelițți, căutători de trufe. Iar Nico se născuse așa, amețit și șmecher. Delia s-a

îndrăgostit de micuțul Casanova care o seducea în fiecare dimineață.

Trebuie să pună în ordine fotografiile. Cele de la nuntă cu orezul, petalele de trandafir și tot ce a urmat, la mare, în parc. Trebuie să le păstreze pentru copii, pentru când vor fi destul de mari ca să nu le rupă. Va trebui să le arate și să le spună *vedeți, ne-am iubit, cu adevărat mult, v-am vrut, cu adevărat mult. Și să nu vă gândiți niciodată că e vina voastră.*

Pentru că ea a gândit asta. Că părinții ei nu făcuseră față impactului cu viața ei. S-a gândit că toți copiii cu părinți despărțiți se despart la rândul lor, că există un lanț urât pentru că au avut un asemenea exemplu.

Nu-i cine știe ce să-ți vezi propria mamă cum pleacă, cu pantofii cu toc și ochii roșii, cum se apleacă să te sărute și-ți spune *te rog, ascultă-l pe tati.*

Nu avea numai păcate doamna, dar astea sunt lucruri pe care le înțelegi o viață mai târziu, după ce ai fost anorexică și te-ai vindecat, după ce ai pedepsit-o când și cum ai putut și aproape ai murit ca să te răzbuni pentru că te-a părăsit. Pentru că asta s-a întâmplat atunci (câți ani aveai, cinci?), prima oară când te-ai gândit că vrei să dispari. *Mă arunc de la fereastră, ajung jos înaintea ei și atunci se întoarce sus cu cadavrul meu, îl aruncă la gunoi ca pe liliacul mort în casa de la mare și trăiesc din nou fericiți împreună, fără mine, ei doi singuri, ca în fotografia făcută în Spania, unde ea dansa și el avea pantaloni de toreador.*

Sunt gânduri pe care nu vrei să le laşi moştenire fiilor tăi.

Te temi că ei îşi vor aminti doar sfârşitul, certurile.

Ai nevoie de fotografiile alea. Să le împrăştii pe covor, să plângi prefăcându-te că râzi… *vă aduceţi aminte? Aici eram la Ostuni… tati cumpărase sendvişuri…* să le arate întipărit pe hârtie cât de fericiţi aţi fost.

De aceea a venit în seara asta. Pentru amintirea frumoasă pe care va trebui să o păstreze pentru Cosmo şi Nico.

Aţi fost copiii unei mari iubiri.

Ea e aici pentru a ţine în viaţă amintirea. Ca bătrânii care au scăpat din Shoah şi pun pietre. Câte una pentru fiecare iubire moartă.

Pentru că şi iubirea merită un sanctuar, o amintire.

Gae nu s-a mişcat. Îngheţata topită, care s-a prelins sub cămaşă, i se pare acum singurul lucru adevărat din seara asta la fel de falsă ca localul în care se află. Un gest pe care viaţa pare să-l fi furat de la cinema. Se gândeşte că ar putea să-i povestească despre asta regizorului vampir. Poate gâtul lui murdar de îngheţată e bun să-şi înfigă cineva dinţii în el. Se şterge cu şervetul aşa cum îşi ştergea la sală transpiraţia. Acelaşi gest repezit şi grosolan.

Poate mă mai iubeşte încă, poate pe undeva mă mai iubeşte încă. La ce se uită?

Delia se uită la masa de lângă perete. E singura la care stau oameni în vârstă, dar care se țin bine încă. O pereche destul de sofisticată. El are părul ăla puțin plauzibil, un nor prăfuit, bătând în albastru. Ea valuri blonde, picior peste picior, sandale scumpe.

Și-a întors capul, frumoasă ca Gena Rowlands în *Opening Night*[1], aceeași gură cu rujul întins. O rochie lucind de chinezării.

Delia pare ametită, își ține capul pe mâinile împreunate. Și-a ales poziția asta după ce a aruncat înghețata. Ca o călugăriță obosită să tot spele podelele și să creadă.

Gae a crezut întotdeauna că ea ar fi trebuit să se îndrăgostească de un bărbat mai în vârstă. Iar acum crede că o va face, o să se încurce cu un tip de șaizeci de ani, despărțit, fără probleme de carieră și cu copii deja mari. Unul care va avea timp pentru ea. Câte un weekend pe coasta amalfitană, slow food și serpentine.

Tatăl ei era din Amalfi. Un orelist cu adevărat bun, dar care cerea puțini bani, ca fiică-sa. Slab ca ea, cu aceleași buze închise la culoare și cărnoase, mereu ușor nefericiți. Trata voci de actori, de cântăreți, în tăcere. Se ocupa de corzile vocale cum se ocupă un preot de suflete. La înmormântarea lui era multă lume din teatru și de la operă.

Cei doi bătrâni glumeau unul cu altul. Și Gae a început să se uite la ei. Era un obicei al lui. Să se uite la ce se

1. Film în regia lui John Cassavetes (1977) (n. tr.).

uita Delia. Ca să înțeleagă ce anume îi plăcea din lumea asta. Ce îi lipsea.

Tatăl Deliei era cenușiu și slab ca halatul lui. Ăsta e bine făcut, are aerul cuiva care trăiește în aer curat, în bătaia vântului. Probabil face sport. Joacă golf sau vreo cretineală din asta.

Îl enervează bătrânii înstăriți. Suportă doar vreun bătrân om-pasăre, cățărători, tipi din ăștia. Chipuri măcinate de singurătate ca pietrele.

Bătrânul o privește și el pe Delia. Gae are senzația unui fir. Unul dintre firele acelea care se întind între persoane. De la o masă la alta. Iar el acum e un pui murdar de înghețată. Un copil nemulțumit. Apucă sticla de apă minerală, udă șervetul, își șterge cămașa.

Delia pur și simplu nu știe pe ce să-și așeze privirea și gândurile. Nu i se pare că ar exista un loc al ei în seara asta.

Toată lumea aia o indispune. Mult zgomot pentru nimic.

Cum de sunt întotdeauna atât de pline restaurantele? Câți bani trebuie să-nvârtească lumea ca să-și poată permite asta? Se gândește la gâștele pentru *foie gras*, îndopate zi și noapte. Se gândește la Calcutta, la fluviul *acela*. La călătoria pe care n-o va face niciodată. Se gândește la Maica Tereza, la iguana aia îmbrăcată în alb.

Zâmbește.

Multe perechi tinere.

Vârtelnițe de perechi care vor termina seara în altă parte, vor alerga pe stradă spre mare la una dintre petrecerile de pe litoral. Palmieri fosforescenți, întuneric care pulsează muzică.

O femeie, bronzată deja, trece pe lângă ea plimbându-și degetele pe ecranul iPhone-ului. Lasă în urmă un miros de ulei de plajă. Poate merge să-și ia doza de cocaină. (E vineri seara, un du-te-vino nesfârșit la wc.)

Delia se gândește la crema împotriva razelor ultraviolete. Crema colorată, pentru copii.

Se gândește la corpul ei în costum de baie. Costumul maro cu inele din lemn.

E prima ei vară de femeie liberă.

Ceva tot a hotărât. A rezervat zece zile la sfârșitul lui iulie.

Casa a văzut-o pe Internet. Dar i-a înțeles mirosul și tot restul.

Un lampadar de răchită, o canapea extensibilă albastră. O măturică într-un colț.

Vor face cumpărături într-unul dintre magazinele alea cu lădițe de fructe așezate direct pe trotuar și restul înăuntru, pâinea, șunca, Cif-ul pentru chiuvete (o să-și pună mânuși ca să le curețe).

O să se joace printre acele de pin. Copiii ei urcând și coborând de pe saltelele gonflabile, transpirați, murdari. Nico o să-și piardă suzeta lângă roata unei mașini. Va trebui să se întoarcă, să se agite pe marginea străzii. *Nu vă mișcați*. O să arunce pungile cu cumpărături pe jos. Nisipul pe gresie, pe paturi. *Nu săriți. Spălați-vă pe picioare*. Costumele la duș. *Mamă, mi-e foame*. Foame, da.

Poate o să-și pună cerceii indieni ca să iasă într-o seară. Va fi oare o seară în care va privi marea adormită, lăcuită de lumina electrică? O seară în care va fi frumoasă, într-o rochie albă de in?

A început vara. Nu se știe cum, dar a început. Cel puțin nu va mai trebui să-i ducă pe copii la școală. Nu va trebui să se arunce în mașină și să alerge. Să-i privească pe șoferii mocăiți ca pe niște dușmani. Toată iarna a fost așa. Lume de tamponat, de omorât la semafoare. Nu suportă expresia învățătoarei când ajung cu întârziere, când îi scoate geaca lui Cosmo ținându-și ochii plecați.

— *Fratele tău ne face să întârziem, știi că nu vrea să se trezească.*

De fapt, ea e cea care-și uită poșeta. Care nu știe unde a parcat mașina. Se fâțâie în sus și-n jos pe stradă. Lume pierdută.

Faptul că ajungea mereu în întârziere a fost crucea ei din ultimele luni.

Semnul lucrurilor care se pierd, al cioburilor pe care le lași pe asfalt. Viața care ți-o ia înainte, merge cu un pas în fața ta. Alergi să o ajungi. Claxonezi.

Și totuși i-ar plăcea să fie deja noiembrie, să poarte ciorapi groși și cizme.

Vara i-a plăcut mult într-o altă viață. Când devenea o șopârliță la soare. Gaetano se juca în apă cu copiii, îl

ducea pe Cosmo pe umeri, ea împingea căruciorul cu Nico. Cântau. Se simțea mirosul sălbatic al tufișurilor marine. Al rahatului rămas în urma celor care își puneau cortul unde apucau. Aveau un cort.

Se opreau unde îi prindea apusul soarelui. Așa le plăcea. La mare până seara. Așteptând să plece și ultimul fachir ca să rămână singuri. Copii se jucau cu niște vreascuri. Micuța lor carne. Erau atât de liniștiți copiii, nu se plângeau de nimic.

Nimeni nu știa, încă. Băieții erau acordați la norocul lor.

Mâncau înghețată în timp ce ei împărțeau o bere.

Bea o înghițitură, iubito, răcorește-te.

Cât ești de frumoasă, iubito, cu rochia ta albă de in.

Pari aceeași ca atunci când ne-am cunoscut, indianca în halat. Ba nu, ești mai frumoasă. Pentru că iubirea e mai mare.

Ești o tânără peste care a trecut viața.

Copiii dorm în cort. Există spațiu și liniște să ne sărutăm, să sorb soarele și marea de pe pielea ta.

Gae i-a dăruit cerceii indieni, de argint cu pandantiv, cumpărați de la una dintre tarabele alea estivale.

Tipul care îi vindea era simpatic, un bătrân indian metropolitan. Un rătăcit, așa cum îi plăceau lui Gae, care pierduse o grămadă de timp până să aleagă cerceii. În cele din urmă i-a ales pe ăia. Cu un soi de ochi înăuntru. Cercei simbolici. Ochiul lui asupra ei sau cel al lui Dumnezeu pentru a veghea asupra lor.

Delia își atinge lobii urechilor, trage puțin de ei.

Și-a pus cerceii cu ochi în seara asta, înainte de a ieși.

A găsit găurile și i-a lăsat să alunece înăuntru.

Gaetano a sunat-o la telefon.

— *Sunt jos.*

O torturase cu cina aia, ei doi, singuri. *Nu putem să terminăm așa, ca doi căcați…*

— *Coboară când vrei…*

Ea s-a uitat jos în stradă. L-a văzut pe Gaetano în fața tomberoanelor, cu mobilul în mână.

— *Acuma vin.*

Un cercel s-a lovit de vocea ei din receptor.

— *Ce-i zgomotul ăsta?*

Gae s-a uitat în sus, spre fereastră.

Delia a făcut un pas înapoi.

S-a uitat în oglindă la cerceii ăia uriași. Ochi dintr-o altă viață, ridicoli în oraș. Ridicoli pentru seara aia.

Și-a scos cerceii indieni, i-a aruncat în cutia cu șiraguri de mărgele încâlcite, bijuterii false, putoare de metal.

Și-a schimbat cărarea de pe mijloc și și-a tras tot părul într-o parte.

Nu mai sunt o indiancă. Sunt o călugăriță, cu vălul strâmb.

Fata se apleacă, lasă ceva pe masă, ceva dulce din partea casei. Clătite cu mere și două pahărele pline pe jumătate cu un vin licoros.

— Mai ai cerceii ăia?

— Care?

— Ăia.

Delia se uită la clătitele cu mere. Spune că nu mai poartă cercei, i s-au astupat găurile. Nu-i spune de oglindă, despre cum a găsit cu ușurință deschizătura prin carne. Gaetano se apropie puțin ca și cum ar căuta ceva, o strălucire în părul negru.

— Aș lua copiii în a doua jumătate a lui august, dacă-ți convine.

— Și unde-i duci?

— Nu știu încă.

O să-i ducă fără îndoială la Tagliacozzo, la bunica lor. Vara părinții lui se mută acolo, într-una dintre căsuțele alea care put a cenușă. Va sta doar în chiloți în fața computerului și se va certa cu maică-sa și bunică-sa în fața copiilor. Nu există nimic mai rău decât un bărbat frustrat care se întoarce în casa unor femei prea îngăduitoare. Bunica umblă cu cadrul, dar mai face încă tăieței cu mâna. Mama cultivă marijuana printre plantele aromatice și umblă îmbrăcată ca Sonia Gandhi.

— Îi duci la Tagliacozzo?

— Iau cu noi canoele. E răcoare, putem să facem un picnic, să mergem la râu.

El e cel care vrea să meargă în canoe. Să cadă lat de atâta efort inutil. Nico e prea mic și Cosmo suferă de frig. O să se îmbolnăvească. Nu știe să facă nimic singur. Ea e cea care le pregătea sendvișurile, le ducea pelerinele de ploaie.

Gae o privește, așteaptă acordul ei.

Delia cunoaște mult prea bine privirea aia de câine necredincios căruia îi dai de mâncare și-apoi te mârâie.

Gae își desprinde cămașa udă și lipicioasă de pe piept. Gândul la căsuța dintre micile străzi îi strânge un pic inima. El și Delia au făcut de câteva ori dragoste acolo, în patul înalt din fier forjat. Bunica îi trezea cu mirosul cafelei și cu prăjitura de castane. Se simțeau amanți dintr-un alt secol.

Se gândea la străduțele acelea vara, când satul se umplea de turiști săraci, de localnici care se întorc acasă. Oameni în bejenie. Bătrâni în maiou și femei în capot pe care-i fute grija de toți. De abia ai terminat prânzul că bunica urcă să-ți aducă cina. Mirosul constant al sosului de roșii. Să-ți faci o cafea devine un act temerar. Seara înghețata Calippo, flipperul. Copiii cu brațele încărcate de jucăriile cumpărate de la chioșcul de ziare.

Se va enerva. Tatăl lui va ajunge să-i spună ceva nepotrivit.

— *Ce pula mea vrei? Cine pula mea te crezi? N-ai făcut niciodată nimic pentru nimeni, tu. Nu ești nici măcar în stare să-ți întreții familia.*

O să sară la gâtul imbecilului ăluia. La bărbatul ăla juma' de buletin cu părul strâns într-o codiță sură, cu italiana lui prețioasă, cu întâlnirile de motocros. Cu inima meschină a unui cărbunar, a unui care dă la lopată. Un tată minuscul, un bășinos.

Va lua copiii, îi va urca în mașină noaptea, va zvârli pe bancheta din spate bulendrele și spadele lor de plastic.

— *Duceți-vă la dracu'. Și tu, mamă.*

Bunica va insista să le dea un recipient cu ceva de mâncare. Care va puți în mașină. Va trebui să se oprească și să-l arunce la un coș de gunoi.

Vor ajunge într-un motel, toți trei în același pat. Pe tavan semnele papucilor, ale țânțarilor omorâți.

Copiii o să doarmă. Obrajii lor umflați, gurile deschise, pata de salivă pe pernă, părul și spatele ud. Zgomotul frigiderului și un alt bâzâit de căcat, al aerului condiționat sau al vreunei epave umane sforăitoare.

O să se apuce să fumeze iarbă pe pervazul ferestrei deschise privind farurile mașinilor în întuneric.

N-o să fie prea grozav.

Se va gândi la tații care o termină cu viața vara, când căldura tocește și puținul care le-a mai rămas viu în cap. Tați fără un ban în buzunar, fără dragoste, fără demnitate, cu o grămadă de aspirații pierdute în spate. Toată vina aparține femeii care i-a pus la zid, care mai întâi le-a supt cocoșelul, i-a făcut să creadă cine știe ce și apoi a spus *pleacă, coboară din tramvaiul meu, n-ai bilet, n-ai acte. Ești un mizerabil clandestin.*

O dată s-a întrebat. Data aceea când i-a venit să plângă în mașină, uitându-se în oglindă la copiii aflați pe bancheta din spate, bolborosind în limba lor. S-a întrebat și *dacă ar trebui s-o fac*? Dacă i s-ar întuneca privirea (pentru o clipă eclipsă totală)? Să tragă furtunul înăuntru. Să lase gazele de eșapament în interiorul mașinii, să vadă capetele lor cum cad (de atâtea ori le-a văzut căzând când dormeau).

Și apoi salvat de tot, de viața pe care am creat-o dar de care nu pot să am grijă, nici s-o salvez, nici s-o încredințez lumii așa cum este, cu genele falimentului meu în ea. În sfârșit să mor, să trag perdelele. Să uit de ea, de cerceii ăia. De lumea pe care am creat-o și am distrus-o. Cel puțin acum am făcut-o. Până la capăt.

— Cosmo s-a zgâriat pe frunte…

Gae nu răspunde. Dă din cap de departe.

— În barul ăla… clanța de la ușă era ruginită…

— Sunt protejați de vaccinul antitetanos, nu?

— Da, ar trebui să fie protejați. Unde sunt carnetele de sănătate?

— Or fi acasă.

— Nu le găsesc. Nu cumva le-ai luat tu?

— De ce să le fi luat?

— În nebunia aia, când ți-ai luat manuscrisele.

— Când mi-ai aruncat în cap manuscrisele, vrei să spui.

— Am nevoie de carnete. Trebuie să controlez vaccinurile.

— Da, sigur.

Gae are un zâmbet pe buze. Gândurile aleargă atât de repede, zboară deasupra zâmbetului fără să-l tulbure, sug spini și praf ca un aspirator bun pe o mochetă murdară.

Mușcă dintr-o clătită cu mere și stafide.

— Gustă, sunt bune, moi…

Nu, va fi o vară bună.

Se va duce la Tagliacozzo cu copiii, vor urca pe râu până la bălți, vor face baie în bazinul acela natural. El va câștiga o fâșie de paternitate. Așa va trebui să facă de azi înainte, să lucreze pe fragmente reașezând lucrurile. Să-și câștige încrederea lor pe bucățele.

Va fi amabil și cu taică-său. Va încerca să-l vadă cu alți ochi, va fi un bun exercițiu. Va fi generos. Are chef să-i demonstreze că poate să fie mai bun decât el. Și, la drept vorbind, luna trecută i-a dat o mie de euro, i-a plătit asigurarea mașinii. Iar el nici măcar nu i-a mulțumit. I-a spus doar *las-o baltă*.

Îl urăște pentru că nu are nici o stimă pentru el. Îl urăște pentru că de câte ori se întâlnesc îl urăște. Nu poate să nu se gândească la faptul că eșecul lui pornește de acolo. De la bărbatul ăla minuscul care i-a tăiat picioarele, l-a făcut să alerge schilodit.

Îl găsea lipit de patul lui, noaptea. Se trezea pentru că îi simțea mâna pe creștet. Îl mângâia ca și cum ar fi săpat, ar fi vrut să-i scoată creierul. Fața lui de imbecil (când era melancolic părea cu adevărat anormal).

— *Nu contăm nici cât negru sub unghie, Gaetano. Nu uita.*

Era lider de sindicat. Se întâmpla când pierdea vreo bătălie sau când bea.

Îl trezea și șoptea pe perna lui ca și cum ar fi fost confesionalul unei biserici mereu deschise.

A doua zi era vioi ca o cobră.

Se așeza pe gradenele terenului unde el juca fotbal. Cu pantalonii strâmți și cizmele de cow-boy. (Era suficient să-l vadă sosind că se simțea rău, se temea să nu greșească, se temea c-o să-l jignească.)

De pe trepte striga.

— *Pasează, aleargă, demarchează-te.*

— *Am câștigat, tati.*

Cu rucsacul în spate, fericit.

— *Da' ce, aia era echipă? Erau niște mămăligi. Ai câștigat cu niște mămăligi.*

Râdea, *tot mai bine decât nimic.*

Cum poți să-i spui unui fiu *tot mai bine decât nimic*? E o frază care-ți vine în minte ori de câte ori te mulțumești cu puțin, când nu lupți până la capăt.

Când îți întinde cineva o roșcovă.

Iar tu, în loc să te indignezi, să-i sari la gât, te gândești *tot mai bine decât nimic*.

Privește în jur, respiră. Face gesturi dezordonate. Nu știe ce are. Brusc rafala aceea de vânt. Pe care o cunoaște atât de bine. Să urască lumea și pe el însuși pentru o lungă clipă și să zâmbească.

Acum i se pare că toți îl privesc fără nici un respect.

Se gândește la colegii de echipă care îl luau la mișto în vestiare. Care-i aruncau ghetele de fotbal în closet.

Se dezvoltase târziu, ani de zile rămăsese un copil printre cei de-o vârstă cu el, băieți deja. Cu puțulica lui roz, cu mâinile mici. În fotografiile cu clasa îi puneau niște cărți de telefon sub picioare să-l înalțe puțin. Apoi

brusc a crescut, dar era deja la liceu. Prea târziu ca să se mai întoarcă în vestiarul ăla, ca să-i bage pe violatori cu capul în closet.

— *Ai tăi sunt despărțiți?*

— *Nu, de ce?*

A fost una dintre primele întrebări pe care i-a pus-o Delia. Lui Gae i se părea normală o familie unită, ba chiar i se păreau o bătaie de cap incredibilă mama aia un pic fragilă, robustă dar nesigură, o falsă libelulă, și tatăl care o ducea cu motocicleta la competițiile de Enduro. Pentru el căsătoria nu era cine știe ce, un amestec de nefericire si sentimentalisme. Dar cel puțin era ceva. O locuință lacustră strâmbă pe care să sprijini o canoe, un ideal.

Când era copil avusese momentele lui dezgustător de freudiene când îi auzise pe ăia doi făcând fichi-fichi noaptea. Apoi, crescând, nu i-a mai păsat de uniunea lor de suflete slabe. Și iubirea pentru mamă căpătase alte dimensiuni. Serena făcea prăjituri de casă pentru pub, vorbea cu vecinii, era amabilă cu lumea, dar în fond inutilă pentru el. Una care s-a drogat și care a rămas cu ceva din moștenirea aia, niște pitici pe creier, un zâmbet vagabond.

Delia era o femeie, puteai simți esența ființei ei profunde, puteai auzi zgomotul acela ca al mării în peșteri. Una care te privește și nu te lasă. Vine să te salveze acolo, pe fundul unde te-ai împotmolit. Are un cuțit între dinți, desface greutățile, taie legăturile tuburilor de oxigen. Sau

moare acolo dedesubt cu tine, sau ieșiți la suprafață împreună.

Deliei îi plăcuse mult familia lui, i se părea o garanție pentru viitorul lor. Un tânăr obișnuit cu trăinicia, cu certurile care trec, cu prânzul de duminică, toți împreună. Iubirea ei pentru Gaetano se răsfrângea și asupra celor două ființe. Serena gătea bine și ea îi dăruise un vas din bambus pentru gătit la abur. Și tatăl îi era simpatic, Aldo, filozoful de cârciumă, abonat la revista *Focus*. Era galant cu ea, un soi de al doilea logodnic. Primul Crăciun cu familia lui a fost primul Crăciun adevărat din viața ei, Aldo a luat chitara și a început să cânte *Serenella te duc la mare, te duc departe…*

Gae mârâia, ea râdea.

— *E simpatic… tu nu știi ce înseamnă să ai un tată deprimat…*

La câțiva ani după aceea i se vor fi părut și ei atât de mizerabili, atât de morți. Atunci când cortina căzuse. Ea primise moștenire fiul fugii lor, al falsei lor fericiri, al falsei lor iubiri. Doi foști combatanți din ’68, neterminați ca revoluția lor.

— Ce face taică-tău?

— S-a operat la prostată.

— Știu. Mi-a spus maică-ta.

— Mai pot încă să se reguleze.

Se uită la ea, se gândește.

— Se moștenește cancerul de prostată?

— Nu cred.

Râde, zâmbește și ea.

— Dar unde exact se află prostata?

— Nu știu…

— Cum adică nu știi, ești medic.

— Nu sunt medic.

— Aproape, nu?

— Nu.

A comandat un alt pahar din vinul ăla dulce, *digestiv*, a spus chelnerița, dar care ți se urcă la cap. Chelnerița zâmbește, un șir de dinți perfecți.

— Vă las sticla.

Delia dă din cap la amabilitatea aia toxică.

Gaetano privește gâtul Deliei. Pe care de mai multe ori și-a imaginat că-l sfâșie cu un pix Bic înfipt în carotidă.

Într-o bună zi nu i-a mai plăcut ce scria el.

Știa și el că în mare parte erau niște tâmpenii, că ar fi trebuit să fie mai sincer, mai onest și mai bla bla bla.

Dar viața unui scriitor ar trebui să semene cât de cât cu ceea ce scrie. Închis în apartamentul ăla, ce viață a avut el? Necazuri minuscule, facturi, alimente congelate de pus în frigider. Iar afară? Conversații cu moluște, lume plină de ea însăși, de ce anume? Un oraș care pare a fi publicitatea căcatului, nu a nefericirii, simplu căcat pardosit în straturi, ca în parkingurile cu mai multe etaje. Ar trebui să facă un salt în Mexico City, într-un nenorocit de loc adevărat care ucide orice speranță. Să facă o nouă călătorie, să se îndoape bine.

Acum poate că își va recăpăta un pic verva.

În cartierul ăla cu nume african și de fapt plin de chinezi. Singur într-un demisol cu adevărat mizerabil. Pe canapea semnele celui care a ejaculat înainte de tine. Ani de singurătate. Un complex rezidențial pentru bărbați borderline.

Da, poate că își va recăpăta un pic verva de căcat.

Să scrie un soi de manual de supraviețuite. Lumea e plină de oameni precari ca el, autarhici care mai au încă destul chef să viseze ceva extraordinar. Tineri taximetriști furioși, capabili să aprecieze îndrăzneața poliloghie a unui tânăr bătrân care ar mai putea încă să reușească, dar a hotărât să se ducă la dracu'.

Va pune acolo și povestea cu nevastă-sa. O s-o facă de căcat. Va povesti până și ce gust are pizda ei.

Va fi suficientă o singură carte, singură și inutilă ca un *samizdat*.

Poate că va avea un oarecare succes clandestin. Un editor va fi interesat de el. Poate că va face vreo cucerire. Una dintre fetele alea cu adidași și fuste strâmbe care te fac să speri. Va plânge citind tâmpeniile lui. Ca Delia la început.

Cât de mult îi lipsește o asemenea privire. Dacă n-o cunoști, te târâi prin viață și nu-ți lipsește. Dar dacă o nenorocită ți-a pus pe umeri aripile alea și te-a făcut să te simți eroul unui scenariu temerar, rămâi toată viața un cerșetor în căutarea pleoapelor care se deschid doar pentru a te privi și se închid ca să te prindă în laț.

Iar stelele stau și se uită.

Nu ca niște ochi triști și îndepărtați, ci apropiate și reflectorizante ca alea pe care le agățai de tavan când erai copil.

Într-o zi Delia i-a spus:

— *Ăsta-i paradisul.*

Îi spunea o grămadă de tâmpenii din astea.

Dacă se gândește bine, ar fi trebuit s-o trimită imediat la plimbare. De acord cu vraja, cu mărul roșu, dar cum poate cineva să creadă asemenea idioțenii?

Numai că el avea nevoie de ele, iar ea îl prinsese în laț.

Se mutaseră împreună aproape imediat. El montase biblioteca, platforma pentru tatami. Îi ceruse voie să prindă sacul de box de perete, avea deja cârligul pregătit. Ea s-a întors cu zâmbetul ăla care ar fi făcut praf pe oricine.

— *Dacă vrei să spargi fața cuiva, fă-o, întoarce-te acasă plin de sânge din luptă. Dar lasă-ți furia afară.*

Oh, futu-i! Cum să nu te supui unei asemenea profesoare care, zâmbind, te face să stai drepți.

— Ce crezi c-o să faci?

— În ce sens?

Vrea să știe ce crede că va face cu ea, cum crede că va trăi din punct de vedere *intim*.

Delia ridică paharul plin cu vinul ăla dulce și chiar îl bea. Cu înghițituri chinuite de parc-ar fi un medicament.

— Ce știu eu cum se poate trăi. Ți se pare că am știut vreodată?

— Ai știut întotdeauna totul.

— Mă scol și mă îmbrac, apoi îi îmbrac pe copii. Așa trăiesc.

Gaetano o privește, îi privește mâna.

— Te masturbezi?

Ce zice imbecilul ăsta? Ar vrea să plângă. Știe că o va putea face mai târziu, când va fi singură.

— Ai băut destul. Plătește hai și să mergem.

Dar Gae acum nu mai are nici un chef să plece.

— Eu mă masturbez mult.

Delia s-a strâns între brațele ei. Privește lumânarea, flacăra care se lasă tot mai jos. Se simte copleșită de oboseală, de greață.

Gaetano zâmbește.

— Dup-aia plâng. Termin și plâng.

— E o imagine cu adevărat înspăimântătoare.

Gaetano ar vrea s-o ia de mână.

— Dar nu sunt trist, sincer să-ți spun. Aș zice că mă simt în formă.

— Cu atât mai bine pentru tine.

— Nu mai sunt dispus să sufăr. M-am trezit într-o bună dimineață și mi-am spus ajunge.

Perechea în vârstă împarte o prăjitură, ea îi dă în gură. Vâră lingurița între buzele soțului ei, apoi ia o bucățică pentru ea, linge aceeași linguriță.

Trebuie să fie o obișnuință, un mic ritual pe care-l repetă cu plăcere. El deschide gura, acceptă linguriţa ca pe un docil sacrificiu. Delia se gândește că există încă o tensiune senzuală între cei doi. Femeia îți ține bustul drept ca una care poate a dansat la viața ei. Are brațele fleșcăite și nu se rușinează să le țină dezgolite pentru el, care poate că a iubit-o așa, cu brațele goale. O iubire fragilă și vie, îmbătrânită docil împreună cu trupurile lor.

Poate că au o aniversare, o seară plăcută, de amintiri. Delia își mișcă mâna în gol, în fața ei.

Se uită la Gaetano, la cămașa lui mototolită, udă pe gâtul tânăr încă, atât de nefericit. Gâtul neliniștit al unuia care respiră rău, care agonizează împreună cu tot ce ar vrea încă să mai facă. Dorințele confundate cu deziluziile, rău amalgamate.

N-au știut să împartă. Au fost avizi, ingenui. Și nimeni nu i-a ajutat.

Prietena ei, Benedetta, i-a spus să reziste, să creadă în darul iubirii, al copiilor. O întâlnise la vânzătorul de flori egiptean. Benedetta a început un parcurs neocatehetic împreună cu soțul ei. Se întâlnesc cu alte perechi la biserica din cartier, vorbesc, organizează chete pentru cei mai puțin avuți, strâng oferte pentru misiune. Fac schimb de cărucioare, de pantofi folosiți. Au cu toții mulți copii, de diferite vârste, ca niște păpuși matrioșka. Nu sunt interesați de cum arată, cântă cu fețele ridicate

spre cer. Dar pe pământ nu par să se descurce mai bine decât alții. Vorbesc despre bani, iau antidepresive.

Delia încercase să se ducă la câteva întâlniri.

— *Sufăr, nu mai sunt sigură că-mi iubesc soțul, ne-am pierdut într-un labirint* (era imaginea care-i ilustra cel mai bine starea, un labirint din parcurile englezești, ametitor și teribil.

O voce din turmă îi spusese că era greșit să alergi după *felul ăla de iubire*.

— *Să crezi în propria-ți durere e un semn de înfumurare*.

Dar umilința aceea sumbră i se părea traversată de sclipiri de trufie. Marea iubire despre care vorbeau nu semăna cu chipurile lor, tot atât de nesigure și de nemulțumite ca al ei. Toată lumea aceea împreună nu producea o adevărată energie vitală, ci o foame stinsă.

Dacă acela era malul pe care să-și așeze propria existență în lume, fără să mai simtă toată durerea aceea înșelătoare ca un labirint, atunci pur și simplu nu era interesată să trăiască.

Gae voia să fie artist. Artiștii erau singurele persoane care îi plăceau cât de cât, singurii care încercau să mai ronțăie și altceva în afară de banalitatea vieții. Știa că nu are nici o aptitudine specială, dar era optimist. Începuse cu aspectul, îmbrăcându-se într-un anumit mod. Stătea în așteptarea lui însuși ascultând Oasis cu ochii închiși. Își strângea un mușchi, bicepsul sau pulpa, până îl durea. Era în căutarea unei anumite *temperaturi*.

Își imagina că trebuia să pornească totul de acolo, de la o suspendare, de la o stare sufletească ireală. Spera să atingă această condiție cu un salt neașteptat.

De aceea rămânea încântat privind la televizor magicienii care închideau ochii și tremurau evocând entități. Știa că erau niște șarlatani, dar era convins că majoritatea artiștilor era formată din impostori. Cu un anumit talent. Și că spaima de a fi demascat era mereu prezentă în privirea lor.

Ca scenarist avea o anumită ușurință în a scuipa replici într-un ritm destul de alert. Dar când scria pentru el însuși era altceva. Ca să se descarce, făcea puțin sport înainte de a începe să dea pumni de-adevăratelea, de a se angaja în meciul lui personal.

Se așeza cu hanoracul încă ud de transpirație pe el (hanoracul clasic cu emblema celor de la All Blacks[1]), ceașca de cafea alături, țigara de marijuana, deja pregătită ca să se premieze, să se recitească și să ejaculeze. Pornea hotărât. Fraze smulse dintr-o mușcătură, rafale de mitralieră. Capul plecat al boxerului care nu-și privește adversarul. Apoi, în mod fatal, se ambala la o frază filozofică și strâmbă, căreia el însuși nu reușea să-i înțeleagă sensul.

Ridica privirea spre ecran. N-ar fi trebuit niciodată s-o facă. Era un mecanism distructiv consolidat în timp. Se încăpățâna rămânând la cuvintele alea ca și cum ar

1. Jucătorii naționalei de rugby a Noii Zeelande (n. tr.).

fi fost ultimele de pe pământ. Pilea, înlocuia, muta până când le golea de orice adevăr.

Continua să se înfurie pe lumea din jurul lui, pe hârtia igienică pe care copiii o trăgeau din wc până la computerul lui ca să fie șterși la fund.

Delia îl lăsa singur cu căcăcioșii ăia doi. Nu putea evident să-i ducă la cabinet, iar el lucra acasă. Îi lăsa mâncare în frigider și biletul cu numerele utile. El deschidea televizorul la Discovery Channel (încercări extreme, meduze otrăvitoare, broaște galbene, *survivors*) și le dădea copiilor să mănânce pe covor. Crenvurști cruzi și marmeladă.

— *Tu știi că îi lași cu persoana nepotrivită.*

— *Ești tatăl lor.*

— *Dar sunt nepotrivit.*

Delia râdea. Cu siguranță nu era un tată banal, ceva tot ar fi învățat de la el, dacă nu altceva, cel puțin să supraviețuiască în deșert mâncând larve și furnici uriașe.

Copiii nu-l ascultau. Când îi certa, îl priveau ca și cum ar fi avut colici și ar fi strigat din cauza unei dureri proprii, interne. Nimeni nu-l lua în seamă, cum ar merita un tată tânăr care se târăște, o face pe supraviețuitorul sub un covor imprimat cu broaște, neglijându-și munca lui de scriitor, de creator de iluzii.

— *Eu renunț la multe pentru voi.*

Uneori le-o spunea copiilor. Când îi lua în brațe și vorbea serios. Cu ochii roșii de la marijuana.

În realitate, nu avusese niciodată chef să se scufunde până la capăt.

Delia i-o spusese.

— *Tu n-ai nici o intenție să-ți faci harakiri.*

Gae i-a răspuns cu expresia lui imbecilă.

— *Nu sunt poponar și disperat ca Mishima.*

— *Cu tine nu se mai poate vorbi… Dacă măcar ai reușit să-ți folosești toată fantezia în ceva cu adevărat bun…*

— *Scenariile mele nu sunt rele… unele sunt chiar bune.*

— *Da… destul de bune, da.*

Din nou apă călduță. Cum poți trăi cu o persoană care are atât de puține gesturi de afecțiune față de tine? E ca și cum ai face baie în apă dezmorțită. Nu e caldă, dar nici nu e rece încă.

— Reușești să lucrezi mai bine acum că ești singur?

Gae dă din cap, se gândește la demisolul din bulevardul Somalia. La copilul chinez care se joacă pe pervazul ferestrei sale cu o mașinuță.

— Mi-e dor… dorul e un sentiment bun.

Bea puțin vin, își atinge burta. Are carnea tare, puțin prea multă sub cămașa, sub haina desfăcută. Trebuie să se apuce de alergat, dacă nu vrea să se îngrașe.

— Tu spui că scriitorii nu sunt într-o relație bună cu lumea?

— Inventează toate personajele alea… caută o adevărată intimitate doar cu ele… deci cu ei înșiși…

— Eu nu sunt așa.

— Sigur. Pentru că nu ești un scriitor adevărat.

— Ce sunt?

— Ești ca toți ceilalți. Unul care caută orice cale pentru a se afirma. N-ai știut niciodată să trăiești cu noi.

— Nu mi s-a dat niciodată nici o importanță…

— De-aia ai și plecat.

— M-ai dat afară.

— N-am încă vârsta potrivită pentru un fiu adolescent. Îmi ajung copiii. Poate peste câțiva ani aș fi reușit să te suport mai bine.

Ar fi fost suficient să mai reziste câțiva ani. Cu un pumn de griji în plus poate că nu s-ar fi despărțit.

Ar fi putut să accepte senin înfrângerea, ca o bună parte dintre perechile căsătorite, diluată în timp ca împrumutul pentru casă. Până când s-ar fi obișnuit cu pereții crăpați, cu fisurile în care să se retragă din când în când.

Mama lui Gae, cu o bere neagră în față, îi spusese *când viața se scurtează, îți lași în jos penele. Simți un mare frig*[1]. Confundase filmul, râsese. *Un mare feeling… voiam să spun.*

Un bubuit îndepărtat, zgomot de metal care se lovește cu putere. Un accident nocturn, într-una dintre intersecțiile de căcat de pe strada Nomentana.

---

1. Aluzie la filmul *The Big Chill*, tradus în italiană cu titlul *Il grande freddo – Marele frig* (n. tr.).

— Să sperăm că nu-i nimic grav…

Delia privește în jur cu fața aia muribundă, îngrijorată de soarta universului. Poate se gândește la vreo nenorocire absurdă.

Gae înghite încă o clătită. Viața se învârte în întunericul ei, indiferent dacă tu ești acolo sau nu. O să-i vină înapoi. Nu-i nimic, o să ia un Maalox.

Mâna femeii în vârstă s-a întins pe masă către soțul ei, iar el a acoperit-o imediat cu a lui, un gest subteran, rapid. Gae privește contactul acela de mâini bătrâne, pline de pete. Ca și cum ar spune *sunt aici, te acopăr așa cum fac noaptea cu plapuma, ca un șoim cu bătrâna lui aripă, ca să nu lipsesc niciodată de la apel, ca să nu te fac să suferi nici măcar o clipă pentru că te-am abandonat.*

Gae se întrebă dacă mâna aceea e deja capacul unui sicriu sau dacă dedesubt vibrează o viață, o fericire mai mare decât tot viitorul său inutil. Ar vrea să fie deja bătrân. Doar ca să aibă o asemenea posibilitate. Ca să știe ce se află sub mâna aceea.

— Care din ei doi va muri primul?

— Poftim?

Delia se uită jos la cealaltă masă, la cealaltă mare.

— Ăia doi… se întreabă care din ei va muri primul.

— De unde știi?

— Sunt întrebări pe care persoanele în vârstă încep să și le pună la un moment dat.

Gae își umflă gura ca un balonaș și dă drumul aerului.

— Pfa…

— Pfa, ce?

— Bunicul a murit suspinând așa, *pfa*…

— Și ce-i cu asta?

— Nimic, e o mod minunat de a părăsi viața. Pfa…

Delia își întinde gâtul ca și cum ar avea o carapace grea care o apasă.

— Pot să trec să-mi iau hainele?

— Când vrei… Când nu-s acasă copiii.

Gae se gândește la cele câteva bulendre, jeanși și tricouri înghesuite în dulap lângă lucrurile ei, la vrafurile de haine care nu le mai sunt bune copiilor.

Se gândește la ea, atunci când punea la o parte lucrurile mici și săruta pe furiș o bavețică. Puteai să vezi, în jeanșii ăia minusculi, în vechile costumașe pătate cu suc de fructe, viața care trecea.

Băițele în cadă la întoarcerea din parc duminică seara și-apoi la culcare, vârâți în salopete ca niște oițe. Îi puneau mai întâi în patul lor. Două căpșoare. În sfârșit parfumate, pregătite pentru săptămâna ce venea. Plecau de acolo, deschideau vinul. Încercau să fie fericiți. Carnea cea nouă era dincolo. Carnea lor în bucătărie. Suporturi pentru farfurii din bambus. Și visele, mereu aceleași, *aș vrea să trăiesc, aș vrea să mă pot exprima, aș vrea ca sufletul meu să-și ia zborul*. Puneau puțină muzică, își legănau capul.

Casa era mică. Adunatul lucrurilor, al cărucioarelor, al jucăriile care ocupau prea mult spațiu însemna un

pas înainte. Gae era cel care împacheta, lipea scotchul. Zilele în care făceau curat erau cele mai bune. Sus-jos în pivniță sau la containerul galben. Puteau vedea diferența, colțul gol dintre masă și frigider, spațiul din dulap. Câțiva centimetri liberi în casa aia însemnau un adevărat lux.

— N-am văzut niciodată pe cineva mai dezordonat ca tine.

Când se întorcea din călătoriile lui în interes de serviciu, Gae lăsa geamantanul deschis în salon, scotea din el doar încărcătorul și un bastonaș de lemn-dulce pentru copii. Delia se apleca să culeagă chiloții și șosetele murdare, ca o mamă. Reușeau cu greu să se întoarcă la viața normală. El fusese în hoteluri, liber, fără orare, cu serviciul în cameră. Poate că nici nu-i mai plăcea prea mult casa. Cafetiera cu mânerul ars, prosoapele aspre.

Mergea să facă duș, lăsa în urmă obișnuita-i dezordine.

— *Ia halatul de pe jos!*

Fusese una dintre certurile cele mai teribile. Ea se aplecase, făcuse ordine în baie. Apoi se făcuse verde la față ca Hulk cel verde al lui Nico.

— Acum mă comport mai bine…

Își mai ține încă lucrurile murdare amestecate cu cele curate, periuța de dinți în bucătărie. Cămășile în folia de plastic de la curățătorie. Dar chiar din seara asta va începe să facă ordine.

Ne-am despărțit din cauza unui halat aruncat pe jos?

În realitate, îl durea undeva de lucrurile pe care trebuie să le ia, jeanșii care poate nici nu-i mai plac, și ei dintr-o altă viață, de pe un alt fund. Poate tricoul londonez cu scheletul. Ar vrea să-l mai simtă pe el… decolorat cât trebuie, bumbacul cât trebuie de gros. Dar de fapt lumea e plină de tricouri. Și n-o să fie un tricou cu schelet cel care o să te aducă înapoi. Când erai fericit, cel puțin un pic. Când erai un imbecil, dar ți se rupea.

Acum i se face rău dacă se gândește la mirosul lucrurilor din casă, cel care iese din mașina de spălat, din tămâia pe care ea o vâră în portocală. Să iasă din casă toți cu același miros pe ei și să se împrăștie în oraș. Familia. Gae se strâmbă, se înecă.

— Mai vrei ceva?

— Nu, cere nota de plată.

N-am chef să plec, dar dacă vrei, plecăm, întotdeauna ai comandat tu, marea curvă, marele vis pierdut. Când devii prizonierul unei femei? Al momentelor sale de proastă dispoziție, al frunții sale? Când începi să te iei după ea și să pierzi?

— Știi ce, aruncă totul…

Delia se uită la fața aia de nebun. De luni întregi o bate la cap că-și vrea lucrurile. L-a urât, *imbecilul ăsta vrea să-și recupereze tricourile, căcaturile, greutățile lui…*

— Cum vrei.

— Pune-le în doi saci negri de gunoi… și azvârle totul.

Azvârle cadavrul.

Gae ar vrea să-i spună *mai ține-l puțin acolo, cadavrul meu*… E un pumn locuința aia fără nici măcar o șosetă de-a lui înăuntru. O să treacă anii, lucrurile se vor stratifica și nu va mai fi nici o urmă a lui, a vieții lui în cele trei camere, a trecerii lui pe acolo.

— Lipsesc… vă lipsesc puțin?

Ce întrebare de căcat e asta? Cum de i-a venit?

Ea îl privește cu o urmă de dispreț.

— Vă făceam destule probleme… deci… îmi imaginez că… vă simțiți mai bine… poate vă simțiți mai bine fără…

I-a aruncat înghețata în față și n-a servit la nimic.

— De ce e nevoie să te comporți ca un câine?

Furia e rece și compactă ca niște cărămizi din fier vechi compactate pe care le-au văzut la expoziția aceea conceptuală.

— Da, ne simțim mai bine.

Tricoul londonez… și-l scotea ca să facă dragoste în locul ăla, unde era? casa unui prieten de-al lui… ridica brațele și ea trăgea de el.

Într-o seară Delia l-a găsit și i-a venit să-și vâre fața în el. Da, îl va arunca la gunoi, scheletul ăla imprimat și tot restul.

Trebuie să plece. Copiii se vor trezi și o să aibă nevoie de ea, de apă, de un coșmar alinat la pieptul ei.

Dacă măcar n-ar avea atâtea responsabilități.

— Cine-ți spune că eu nu sunt singură? Mai singură decât tine?

— Tu, cel puțin, ai copiii.

Tocmai copiii o făceau să se simtă mai singură. Îi umpleau ziua, dar îi mâncau orice gând despre ea însăși. Iar când îi privea, nu putea să nu se întrebe *unde-i tatăl lor?* Trăia cu doi orfani. Cu orfanii cuplului lor.

Poate într-o bună zi un alt bărbat va fi lângă ea, lângă ei. Dar nu va fi același lucru.

Gae a scos carnetul de cecuri. Delia privește micul bloc de hârtie albăstruie.

— Ai schimbat banca?

— Da, e aproape de casă, e comodă, nu-i niciodată coadă…

— Îți dau o dobândă bună?

Îl ia la mișto, știe. De la un anumit moment a început să-l ia la mișto, când a încetat să-l mai iubească

— N-are la ce să fie dobândă… mi-e suficient că sunt amabili cu mine.

— Sigur.

Delia îl vede în banca aia, uitându-se în jur, simțind nevoia să vorbească… să fută la cap pe cineva. Are în mână casca, se clatină, e nehotărât pe care picior să-și lase greutatea corpului. E ca întotdeauna în căutarea stabilității. Zâmbește, lasă să treacă înaintea lui o femeie în vârstă sau una dintre secretarele cu o grămadă de facturi de plătit. Apoi se sprijină de ghișeu, își înfige privirile în cele ale funcționarei… privirea aceea umedă, mereu în căutare de consens și intimitate.

— Ai un pix?

Chelneriţa s-a apropiat, îi dă pixul. El îi mulţumeşte, dă din cap.

— Ţi-l dau înapoi imediat.

Poate o să-şi dea adresele de e-mail … când Delia va pleca, el se va întoarce aici. O să înceapă să pălăvrăgească. Apoi brusc o s-o privească serios şi ea o să se încreadă în privirea aia. Îşi va depune destinul său trecător la picioarele unei necunoscute cu o scuză, un pix de restituit, pentru ca fleşcăraia amoroasă în puternic declin postconjugal să nu-şi piardă cu totul antrenamentul.

Oh, dac-ar putea şi ea să-şi mai facă încă iluzii, măcar o dată!

Să fie din nou un sac întors pe dos, viscere aruncate în bătălia unei nopţi, a unei iubiri. Ştie că nu va fi prea uşor. Are un vizor nocturn pe ochi. A învăţat să găurească abandonul, să distrugă orice posibilitate de a se trezi din nou goală şi nepregătită. Dar câte ocazii vor fi? O mamă nu-şi poate permite să greşească, să se irosească aiurea.

Se va întoarce acasă. În ascensor o să-şi ţină capul drept ca să-şi ridice moralul. E o femeie singură şi nici măcar nu e artistă. E un cupon de stofă. Una dintre multele femei cu care nu mai ai ce să faci. Va ajunge să îngroaşe rândurile acelei categorii. A femeilor de peste treizeci de ani fără partener, care se întâlnesc la un aperitiv, care intră împreună, chicotind, în sex shopuri. Are astfel de prietene, Carlota, Alberta, foste colege de

liceu care au pierdut trenul și-acum așteaptă să deraieze vreo căsnicie ca să primească între coapse un călător năuc.

Criză. Cuvântul ăsta contemporan e teribil ca un *cancer*.

De neoprit, se întindea peste tot. O invazie extraterestră. O meduză uriașă care acoperă brusc ferestruica ta de lumină în marea neagră a orașului.

Gae nici măcar nu voia să audă cuvântul.

— *Ce criză? Suntem morți de oboseală, atâta tot.*

— *Nu ne mai dorim.*

— *Eu te iubesc mult de tot.*

Gae se ducea în bucătărie și făcea un fresh de portocale pentru amândoi. Își cumpărase aparatul ăla, un storcător de fructe profesional, care ocupa prea mult loc în bucătăria aia mică. Dar toate lucrurile ocupau prea mult loc. Cumpăra întotdeauna lucruri puțin mai mari, puțin mai scumpe decât era necesar, avea obiceiul ăla, să rezolve lucrurile o dată pentru totdeauna. Clientul ideal al vânzătorilor mitomani și disperați asemenea lui.

Storcea un kilogram de portocale.

— *Bea în zece secunde, pentru că după cinșpe efectul vitaminic se duce-n mă-sa, așa că e ca și cum ai bea Santal!*

Totul era așa. De Cartea Recordurilor. Bea și o privea cum bea.

— *Spune drept, nu te simți mai bine?*

Bucătăria era plină de jumătăți de portocală scobite… ea se uita la haosul ăla, la oboseala aia. Cu zece ani înainte ar fi făcut dragoste în mijlocul cimitirului ăla de portocale, ea a fi râs și apoi s-ar fi mișcat în sus și-n jos cu respirații profunde și totale, în care pieptul agonizează încercând să tragă cel mai bun aer, cel pentru care a meritat să învețe să respire imediat după ce s-a născut.

Și totuși el nu se schimbase chiar atât de mult. Aceeași privire disponibilă pentru orice negociere posibilă, numai să fie iubit și acceptat. Aceleași înșelăciuni.

Ea era cea care îl privea dintr-o perspectivă diferită. Se găsea într-un alt moment al vieții sale. Nașterea copiilor și tot restul. Un șut în fund violent. Multe ferestre se închiseseră sau începeau să se închidă. Și în privința serviciului. Avusese posibilitatea să lucreze în afara Romei, într-un centru specializat în problemele alimentare ale adolescenților, dar nu putea să înfrunte o viață de navetist, să se întoarcă acasă la zece seara. A rămas în clădirea de culoarea caisei aproape de casă, găzduită în cabinetul unui urolog.

Lumea care venea la ea nu avea de fapt nici un interes să se hrănească, cereau pastile împotriva anorexiei, miracole. Delia punea un X lângă alimente pe fișe tipărite dinainte. Completa facturi fiscale (spre deosebire de urolog), dar cinstea nu o făcea fericită. Nu va fi niciodată utilă din punct de vedere social. Trăia cufundată într-un

soi de precauție, întotdeauna puțin iritată, care-i lumina slab zilele. Se adaptase.

În curte era un motan cu coada ruptă. Era un motan frumos, dar antena aceea moartă îl făcea să pară nesigur, murdar. Delia îl vedea trecând Apoi treceau ei, o familie îmbrăcată în paltoane care ieșea în oraș. Se gândea la căsnicia ei. Și ea se simțea așa. Încerca să pară că nu-i pasă de nimic, dar nu putea. Nu voia ca partea cea mai bună din ea să moară, antena ei, curiozitatea ei. Era prea devreme să creadă că viața consta doar în asta, în coada aia opacă.

Cândva gătea foarte bine. Acum pregătea doar pentru copii, ea și Gae mâncau piure cu crochete de merluciu.

Să pună pe masă mereu aceleași lucruri. Ar fi suficient. Ca să înțeleagă că nu există salvare. Ar trebui să existe gustul amintirilor, dar e numai gustul plictiselii.

Bătrânul de la masa alăturată a cerut nota de plată. A fâlfâit mâna în aer ca o castanietă.

Pentru o clipă Delia îl vede pe tatăl ei. Uneori i se părea că-l vede, când se întorcea acasă și nici măcar nu aprindea lumina în hol, își scotea paltonul pe întuneric.

Murise de infarct într-un bar din port, la Amalfi. Delia se ocupase de birocrația acelui doliu. Cosmo de-abia se născuse, era distrată.

Într-o bună zi a început să se gândească la trecut cu furie. I se părea o nedreptate că tatăl ei n-o văzuse așa cum era acum, mamă a doi copii. Îi lipsea. O ușă care se deschide, bunicul Nicola care le pune lui Cosmo și

micuțului Nicola gecile, îi ia cu el la plimbare la ruinele romane și la planetariu. Tatăl ei știa o mulțime de lucruri, avea o cultură profundă. Gaetano era atât de tânăr, atât de neliniștit. Delia îl iubea, dar acum îi lipsea persoana aceea calmă care plecase din viața ei fără nici un preaviz. Se gândea seara, când era cu adevărat obosită, când Cosmo nu dormea și zgâria peretele cu degetul, făcând un zgomot ușor, dar enervant.

I se părea zgomotul unei absențe… să zgârii peretele.

— *Fii cuminte, iubitule.*

Într-o zi s-a oprit, făcuse pași înapoi. Regresase. Să te prefaci că mergi înainte, să urmărești cum îți cresc copiii, în timp ce sub tine există o bandă de alergat care te trage înapoi.

Delia era atât de multe lucruri. Și lui Gae îi plăcuseră toate femeile alea împreună. Straturi peste straturi, gheață și flăcări, toate culorile emoțiilor. Senzația că vântul o va lua, că tu trebuie să ai grijă de ea. Îi plăcea mult să stea de vorbă cu ea, să o vadă cum se schimbă, să privească toate expresiile pe care le avea, toate gesturile pe care le descătușa. O cireadă în fugă în ochii ei mari de indiancă milenară. Era un noroc. Antiplictiseala.

Apoi însă a devenit plictisitoare. Neliniștea ei a devenit plictisitoare. Ce femeie îți intra în casa în seara aia? Nutriționista obosită sau o zăludă înfometată de dragoste?

—*… e vârsta cea mai bună și mi se pare cea mai rea…*

— *Trăim, mi se pare…*

— *Ți se pare?*

Când era mai tânără tăia un măr în bucăți tot mai mici. Acum el era mărul. Capul lui Wilhelm Tell. Săgeți peste săgeți. În fiecare seară câte o aruncare.

Și într-o seară în care tu ești lovit, Delia zice:

— *Îmi lipsește mult tata… și tu n-ai înțeles asta niciodată.*

Gaetano ar vrea să audă spunându-i-se *îmi lipsești tu*.

Lui îi lipsește mult ea. Îi lipsesc mult *ei*.

Dar încearcă să fie bărbat, s-o consoleze.

Delia deschide din nou discuția despre vechea poveste cu lagărul de concentrare, despre tristețea endemică a tatălui ei, despre moartea lui care e fără îndoială o sinucidere, *o formă de sinucidere…*

Iar tu ai vrea să-i spui *ce pula mea tot zici acolo? A murit de infarct, ieșise cu un prieten dentist să facă o plimbare cu barca, una dintre bărcile alea de fițe cu vele, din lemn de tec, un Swan 45, băuse un aperitiv, era un apus de soare biblic. A crăpat de infarct cu un Martini cu gheață în mână. Ferice de el!*

În schimb îi torni gogoși peste gogoși, ești de acord, îi dai dreptate. Și-apoi ea îți zice *ești distrat, ești absent, nu mai ești lângă mine, ești departe…*

Până cu un minut înainte voiai să i-o tragi (chiar dacă e într-adevăr prea slabă, e din nou uscată ca odinioară, dar cu fața mai osoasă, mai dură). Acum vrei să mori de infarct în fața ei, ca taică-său, ca să te iubească un pic un pic. Te apropii de sticle, îți torni o tărie. Să mori cu un pahar în mână. Simți că e singurul mod în care

poți deveni cineva în căcatul ăsta de familie mai bogată și mai inteligentă, mai lipsită de sentimente și mai mizerabilă decât a ta.

Într-o bună zi Gae i s-a părut prost. Privirea, ochii înfundați în orbite, misterioși și ascunși, erau acum doi nasturi lucitori, fără profunzime. Se uita la expresiile alea de maimuță. Îl auzea înghițind la masă. Când era mic, se hrănise cu sendvișuri și Coca-Cola și așa rămăsese, un copil de fast food devenit adult. Mese apetisante, repezi și colorate de sosuri.

Și râsul lui o deranja. La început i se părea autentică veselia lui, autentice trecerile ușoare de la o stare la alta. Unul care te salvează cu ecleruri și cu râsete. Acum i se părea un palavragiu de reality-show. Când se întâlnea cu vreun amic din televiziune, se prăpădea de râs la niște tâmpenii. Apoi se întorcea acasă și se tolănea pe canapea, întunecat la față într-o clipă.

— *Le sunt simpatic tuturor, numai pe tine te enervez.*

— *Ceilalți nu știu cum ești cu adevărat…*

Ea cunoștea cealaltă simfonie, cea a momentelor negre, a nevrozelor incarnate ca unghiile pe care Gae și le mânca până la sânge.

S-a întâmplat totul atât de repede. Deși totul părea atât de solid. Asta ar vrea să spună Gaetano fiecărei perechi care trece, dacă eventual ar mai vrea să fie bun cu alții și să le dea sfaturi. Să nu aveți încredere în voi înșivă, în ceea ce credeți că ați construit.

Ceea ce până cu o zi înainte ți se părea imposibil acum e aici. Nevastă-ta pare posedată și nici tu nu te prezinți prea bine. Brusc începi să urli la copii. Pentru că aleargă, pentru că sunt vii. Apoi te duci să-ți pui capul pe perna lor.

Cine am devenit? E o voce ventrilocă, ba nu, e vocea nevestei tale. *Cine ai devenit*?

Știi că ai devenit copia tatălui tău. În timp ce te prefăceai că fugi cât mai departe de cel care ți-a dat viață. Folosești vorbele sale… *în casa asta eu nu contez nici cât un căcat.* În sfârșit ești tu însuți, partea cea mai rea din tine însuți. Și soacră-ta începe să te calce pe nervi, intră în casa ta să te judece în tăcere, îți privește dezordinea, mângâie spatele slab al micii indience. Se coalizează împotriva ta. Alianțe de intestine sioux care se regenerează ca să te fută. A apărut din nou limbajul încifrat și ucigător al familiei de origine.

Primul râset al lui Nico. Ar fi de ajuns asta.

Într-o pizzerie la mare, o mare din apropiere, într-o zi. Iar seara tot acolo, arși de soare. Nico în cărucior și Cosmo care se apropie de frățiorul lui și îi dă o felie de pizza și își întind mozzarella de la o gură la alta… i se pare jocul cel mai minunat din lume. Cosmo are expresia aia caraghioasă și Nico începe să râdă, mai întâi pufăie zgomotos și apoi începe. Râde în cascade, râd și ei extaziați, iar în jurul lor alte persoane râd de copilul ăla atât de mic care se prăpădește de râs… Cosmo se ia

după el, și-acum sunt doi frați care râd, râd și nu se mai opresc.

Râsetul acela? Unde în lume a ajuns râsetul acela? Părea că ar fi trebuit să-i elibereze, să rupă zăgazul fericirii pentru totdeauna. Părea că Nico îi va salva cu adevărat pe toți cu veselia lui, ușoară asemenea firii sale. Ea avea dinții distruși, dar nu se gândea la asta. De ce nu s-au oprit acolo? Cu gurile larg deschise, într-un râset încremenit ca în finalul unei comedii americane.

Gae completează cecul, scrie cifra. Când semnează, Delia simte puțin că se sufocă. Sunt toate semnăturile pe care le-au pus una lângă alta pe foile vieții conjugale. Știe cum scrie el G-ul, înșurubându-l, ca pe un tirbușon.

— Ești sigur că ai banii ăștia?

Spune că da, apoi râde.

— Am lucrat.

Sunt cuvinte magice. E într-adevăr satisfăcut.

I-a dat mai mulți bani decât putea să-și permită, a desprins cecul, a lăsat-o stană de piatră. Vrea să aibă grijă de copii. Vrea să fie tată în adevăratul înțeles al cuvântului. Era atât de fericit când l-au plătit. A depus banii și a intrat pe ușa turnantă a băncii zâmbind. A fost o mică problemă tehnică, a rămas blocat pentru câteva secunde. I s-a părut că poate saluta lumea din bula aceea de sticlă antiefracție, avea în buzunar banii pentru copiii lui, era o splendidă zi de armistițiu.

Delia privește cecul. Înseamnă ceva. Seara asta a avut un sens. Știe deja că nu va mai vedea nimic în următoarele luni.

— Ar fi mai bine să depui în contul meu câte puțin în fiecare lună, cât poți, așa știu și eu pe ce pot conta.

— Acuma contează pe ăștia, sunt o grămadă de bani…

O privește, geme ușor… cine știe ce și-o fi vârât în cap, să recupereze… cel puțin un pic de stimă.

— Nu știu cum am putut rezista… nu știu…

— Nici eu nu știu cum am putut. Să fac doi copii cu tine.

— Curvă curvă curvă curvă curvă…

Nu se știe de câte ori i-o spune și Delia îl privește zâmbind și consimțind la momentul acela de adevăr, de deprimantă frumusețe…

În sfârșit se privesc în ochi.

— …curvă curvă curvă…

Recunosc amândoi gustul unic al înfrângerii lor, al răului pe care și l-au făcut. E o sete care nu s-a terminat, care poate nu se va termina niciodată. *Suntem încă aici, curvă.*

Și când făceau dragoste, ea îl îndemna să spună obscenități. Mută, pasivă, supusă până la moarte.

— Mi-ai distrus viața…

— Tu ai distrus-o pe a mea.

— Ești un nimic

— Știu și mi se rupe.

Gaetano râde, râsul ăla al lui care-l urâțește, îi dezvelește gingia de deasupra dinților prea mici pentru un bărbat.

— Îmi pare așa de rău pentru copii, numai pentru ei…

— Lasă-i în pace pe copii. Nu merită un asemenea tată.

— Da' tu cine te crezi?

— Eu nu-mi pot permite porcăriile tale. Fac ce pot… tot ce pot ca să-i protejez.

Îi vine să plângă, dar a hotărât că n-o să mai plângă în fața lui. N-o să-i mai dăruiască partea aceea lichidă din ea.

— Să-i protejezi de cine? De mine?

Delia scotocește, caută ceva, o batistă de hârtie, poșeta îi cade pe jos în timp ce scotocește, o prinde în zbor. Întâlnește privirea bărbatului bătrân de la masa vecină care pare că-i zâmbește.

— Nu vreau să semene cu noi… vreau să fie mai buni… dar mă tem că vor ajunge să ne semene.

— Eu îi iubesc mai mult decât tine.

— Tu nu ești o persoană echilibrată. Știi asta.

— Tu… tu ești o femeie rea…

Acum Delia are senzația că el îi vorbește maică-sii. Atunci când i-a văzut certându-se, când el urla *ești rea* ca un copil furios. N-ar trebui să cunoști atât de bine oamenii, să știi care e zestrea lor emoțională. Pentru că totul se amestecă într-un uragan de dezamăgiri, de senzație de moarte care se repetă. Căsnicia ei a învățat-o că intimitatea, ușa care se deschide între două persoane, mai devreme sau mai târziu lasă să iasă ranchiuna.

Dacă ea n-ar fi cunoscut, iubit, clasificat, detestat fiecare porțiune din el, n-ar fi considerat atât de inutilă privirea

lui de acum, din acest moment. Ba chiar i s-ar fi părut poate o privire luminoasă, în stare să ilumineze ceva din ea.

Nu va mai căuta niciodată o asemenea apropiere. Împărțirea dezamăgirilor, la asta s-a redus iubirea. Într-o bună zi pur și simplu nu mai poți să te vezi urâtă, neglijată, o asistentă nervoasă, nemiloasă, care pune perfuzia fără nici un pic de răbdare.

— Te-am salvat de mii de ori, Gaetano.

— Și eu? N-am făcut niciodată nimic pentru tine?

— Ai făcut, în felul tău.

— Înainte îți plăcea felul ăla.

Delia dă din cap, are dreptate el, și se simte aproape ușurată gândindu-se că, măcar o dată, are dreptate el. A obosit să aibă mereu dreptatea fraierilor.

El o privește și poate că se gândește la începuturi, la cât de ușor era totul. Și-a schimbat expresia. E aceeași expresie ca atunci când căuta ciocolata prin casă, plin de speranță.

— Și la început ne certam.

E adevărat. Își aduce aminte mai multe lucruri decât ea. Se certau ca niște copii care se tem să nu se piardă unul pe altul. Făceau eforturi să fie în sintonie, erau atât de plini de energie, că ajungeau să se curenteze când se atingeau.

— Ne plăcea mult să ne certăm…

— Nu, mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Îți plăcea mult să faci pace…

…să faci dragoste, n-o spune. Se teme s-o spună. Se rușinează… să-și amintească ceva ce trezește un miros, o imagine atât de a lor, atât de moartă. Atât de greu de lăsat să moară. Picioarele unul peste altul, părul, restul. Și după. Ea lângă fereastră. Fundul ei din profil. Pântecele, atunci. Copilul care urma să vină. O avalanșă. Imagini care se rostogolesc împreună spre tine și nu le poți opri. Atât de multă viață. Și ajungi imediat la moarte. În trei secunde pitice. Când încercau să facă dragoste și pur și simplu nu reușeau, râdeau tachinându-se unul pe altul, râdeau tachinând durerea aceea. O făceau pe prietenii, pe colegii de școală care merg în excursie.

Delia punea scoicile în apă să se curețe. Gae vedea nisipul care ieșea, se gândea la viața lor, la oraș, la relațiile inutile.

— *Să plecăm, să lăsăm cuiva copiii.*

S-au întors la bălțile calde.

De data asta într-un hotel de la băile termale, cu o cameră frumoasă. Nu mai aveau energia să rămână în aer liber între nămol alb și lumânări.

N-ar trebui niciodată să te întorci în anumite locuri. În sanctuare.

N-ar trebui niciodată să faci acel ucigător pas înapoi.

Împrejur sunt voci, până și tufișurile vorbesc, vorbește apa… *nu mai este ca altădată, nu va mai fi niciodată așa*… Ca și cum n-ați fi fost voi, ci un alt bărbat și o altă femeie. Tot ce ați construit vi se pare acum doar nămol uscat.

Asta voiați într-o seară de acum câțiva ani, să rezistați. Erați atât de speriați… senzația că o pierdeți… că vă pierdeți în apele alea dense… înghițiți de ele. Nesiguranța aia era iubirea. Brațul ăla în apă. Acum știi că ea e acolo. Că tu ești acolo. Sunteți două trupuri încremenite, etanșe, în spatele unei dâre de lucruri câștigate. Care în apa asta caldă nu valorează cu adevărat nimic, nu vă fac mai siguri de voi. Ei îi este frig. Și tu îi spui *ieși dacă vrei, du-te în cameră.* Nu-ți mai e frică s-o pierzi. Îți vâri capul sub apă.

În ce constă secretul iubirii eterne? Al călătoriei refăcute? Este într-adevăr doar o chestiune de hormoni, de câini care sar unul la altul?

Dumnezeule, cum mai vorbea, în jur, natura. Acolo începuse blestemul.

Gaetano se împiedicase într-o creangă, se lovise, își sucise glezna. În jur erau turiști, belgieni la muiat, capete în întuneric, verze de Bruxelles. Au rămas unul lângă altul, au glumit puțin.

Unde sunt copiii? Cine-i tâmpitul ăsta care se agită? Îi recunoști mirosul respirației, ții la el, dar te deranjează puțin.

Delia ieșise din apă și, cu mâna udă și halatul deschis, se lipise de telefon vorbind cu copiii.

— *Vi-l dau pe tata.*

Și Gae voia să-i audă, și lui îi era dor. Fără copii ei nu mai însemnau nimic. Doi idioți puși la curățat, două scoici moarte.

Gae tușește, își aprinde o țigară.

— Nu mai vreau să fumez.

— Atunci de ce continui s-o faci?

— Nu vreau nici să mă las… nu știu ce vreau.

Își privește mâinile, inelul de argint, sforicica africană de la încheietura mâinii… stinge țigara, o strivește sub pantof.

— Eu m-am lăsat.

— Tu ești grozavă.

Ea nu-i grozavă. Pur și simplu a trișat ca să-și demonstreze ei înseși că are chef să trăiască. El îi întinde pachetul. Cât de bine o cunoaște.

— Nu, asta-mi mai lipsește, să mă apuc din nou de fumat… E singurul lucru bun pe care l-am făcut anul ăsta.

În ultima vreme, când se certau, se lovea singură, se lua pur și simplu la palme. El o privea uluit. Îi îndepărta mâinile de pe față.

— *Termină, ce pizda mă-sii faci… îți faci rău… termină…*

Se lovea pentru alegerea pe care o făcuse. Pentru familia pe care o făcuse cu el și care n-avea nici o valoare. Pentru dragostea aia pe care nu reușeau s-o facă să trăiască, pe care blestematul o lăsa să curgă împreună cu ploaia, cu rahatul porumbeilor din streașină. Scrâșnea din dinți… dinții pe care el îi linsese.

Uneori erau invitați de câte cineva. Ea fusese cea care spusese *trebuie să ieșim mai mult. De ce să stăm singuri?*

Dar se certau chiar și cu privirea. Se întorceau de la cinele alea muți, izolat fiecare în el însuși. Văzuseră oameni mai concreți, oameni care acum și-o trăgeau sau dormeau, nu stăteau încovoiați pe pat, discutând.

Și, de fapt, nu erau prieteni adevărați. Erau perechi de figuranți Ikea. Nimeni nu era interesat de soarta lor. Dacă s-ar fi confesat, ar fi fost doar subiect de discuții postume, după ce au închis ușa, și-au luat pe ei paltonul, au intrat în ascensor. Gaetano spunea:

— *Prietenii se agață în spatele tău și se învârtesc pe roata nefericirii tale, nebuni de bucurie ca hamsterii.*

De ce n-au fost mai fenomenologici? Lucruri concrete. Ca perechile alea fenomenologice. Ca Pier și Lavinia. Azi mergem să cumpărăm pantofi pentru copii, duminică la prânz la ai tăi, vineri seara la multiplex să băgăm un film. Joi filipineza are liber și noi ne facem de lucru cu făina (*Poștașul sună întotdeauna de două ori*). Lumea bine organizată reușește să facă lucruri incredibile, să țină în picioare diferite planuri. Să deschidă mai multe ferestre pe același ecran și să nu se piardă. Știe că viața se poate uita și o înhață cu luciditate.

Pier și Lavinia au încercat schimbul de parteneri, din întâmplare, într-o vacanță la bariera de corali, cu doi vecini de bungalou din Grenoble. S-au înțeles în franceză în timp ce copiii făceau snorkeling.

În unele seri Delia ieșea singură. *Spațiile personale*, tâmpenii de-astea. Gaetano spusese *ok*, gol până la brâu

și în papuci, în timp ce mânca un iaurt, dar chiar că nu înțelegea de ce ea trebuia să iasă cu pantofi cu toc, părul parfumat și cu pizda aia de Carlotta. Poate cea mai rea dintre prietenele ei, una dusă rău cu pluta. O vreme era tot timpul în casa lor, vorbea numai cu Delia, nici nu se uita la copii, iar pe el îl privea ca pe un soi de experiment uman.

— *Ești complet strâmb…*

Odată i-a azvârlit un metru peste față ca să-l măsoare. Nu văzuse niciodată proporții atât de halucinante, începuse să râdă de el împreună cu Delia.

Carlotta o făcea pe creatoarea de bijuterii și Gae pur și simplu nu înțelegea ce legătură avea o creatoare de bijuterii cu o biologă.

Îi dăruise cerceii aceia oribili cu cap de mort.

Ieșea cu Carlotta și cu capetele de mort. Unde se duceau?

La filme experimentale. Să vadă pelicule suedeze sau chinezești. Apoi să bea ceva într-un club de jazz. Se întorcea acasă târziu, își arunca cât colo pantofii cu toc imediat cum intra pe ușă. Erau serile în care el rămânea acasă cu copiii. Începuseră turele alea de căcat. Vântul de libertate.

— *Te-ai întâlnit cu cineva?*

În realitate, voia s-o întrebe dacă îi plăcuse cineva.

Poate, de fapt, doar asta așteptau, să-i întindă cineva o mână de ajutor ca să dea dracului totul.

Delia îi privea trecând pe tinerii instrumentiști și pe cei care frecventau clubul ca pe niște pete colorate ale unui carnaval îndepărtat.

Carlotta îi prezenta tot felul de tipi.

— *Poate soluția ca să scapi e să ți-o tragi cu altul.*

Un sfârșit de săptămână la Londra.

Intraseră la Tate Modern. Delia se oprise într-o sală, în fața unui video în care Ana Mendieta[1], goală, se unge cu sânge și apoi se tăvălește în pene. Gae a răspuns la mobil.

Din cauza căcatului ăla de mobil s-au despărțit?

În seara asta l-a închis, dar din când în când își atinge buzunarul. E unul dintre gesturile cele mai temerare pe care le-a făcut. Mobilul închis pentru trei ore, nu se aude nici măcar sunetul ușor al sms-urilor când intră. Nimic, întuneric complet. Ca într-o călătorie spre Pluto.

Ăsta e unul dintre lucrurile care l-au înfuriat cel mai tare: de ce au scos Pluto din sistemul solar? A noua planetă, preferata lui, cea mai îndepărtată și mai solitară, cu zăpada ei roz.

Dacă s-ar fi organizat o manifestație de protest împotriva excluderii lui Pluto, împotriva retrogradării ei la statutul de stea de gheață, ar fi fost singura la care ar fi participat bucuros.

Delia i-a spus *tu ești unul din ăia care le-ar fi dat foc lui Galileo și lui Copernic*. Îi spunea deseori că, în fond, e un reacționar de căcat, ca toți bărbații. Unul înlănțuit la stâlpul handicapurilor sale.

---

1. Artistă vizuală cubaneză (1948-1985) care s-a făcut remarcată la New York în anii ’70-’80 (n. tr.).

Să sperăm că în seara asta va aprecia efortul titanic al închiderii telefonului mobil, al teribilei desprinderi de sms-uri, de Internetul de mare viteză.

La Tate se certaseră din cauza asta. Tânăra cu taior și cu ecusonul plastifiat pe care era scris numele Jasmine îi făcuse observație, *please, it's not allowed.* Era arăboaica tipic indolentă. El i-a zâmbit și a dat și al doilea telefon, în timp ce Jasmine se îndrepta legănându-se spre altă sală.

Delia stătea așezată pe un cub, copleșită de toate fantasmagoriile pe care videoul acela necrofil i le trezise probabil.

El se trăsese mai încolo, încercând să mai lucreze puțin pe iPhone.

La un moment dat s-a repezit la el.

— *…Cu cine trebuie să comunici?… cu cine? De ce nu respecți regulile… liniștea…*

El închisese mobilul, gâfâia, pregătit s-o ia la sănătoasa. Era obișnuit cu teatrul absurdului. Era pur și simplu sătul să nu i se acorde nici un pic de stimă.

Delia bătea câmpii…

— *Ea a făcut din trupul ei un teren al artei… al violenței…*

Fotografia aceea teribilă în care Ana stătea aplecată peste o masă… intitulată *Untitled (Rape Scene)*[1]. Gaetano rezista cu greu.

Delia i-a aruncat pe jos iPhone-ul care s-a spart, iar el a cules bucățile. A încercat să pună la loc bateria.

---

1. Fără titlu (Scena violului) (eng.) (n. tr.).

Avea deja legătura aia, acum se gândea că ea suspecta ceva.

Delia a început să urle în liniștea din galerie. Iar acela a fost într-adevăr un semn, faptul că furia ei se săturase să se mai înșurubeze pe ea însăși, între pereții casei lor, și căuta o scenă mai amplă care să o absoarbă. Un loc de urlete înăbușite, de trupuri însângerate.

Gae o privise pe Mendieta în acel video cutremurător și își dăduse seama că semăna cu Delia, același păr, aceleași buze umflate și triste, până și sfârcurile. *De ce nu se aruncă și ea de pe un zgârie-nori?* Avea chef să dea telefoane, să navigheze în pace pe Internet, să-și petreacă viața pe un blog.

— Tu nu mă respecți, nu-i așa?

Are fruntea transpirată ca un copil care a alergat. Delia clatină din cap, suspină.

— Aș vrea ca fiii mei să mă respecte.

— O s-o facă, sigur o s-o facă.

— Eu nu l-am respectat pe tata.

— Încearcă să privești înainte.

Gaetano se uită la ea… și Delia simte cum dispoziția aceea de moment devine tot mai densă, apăsătoare și solitară.

— Tu crezi că dacă n-aș fi suferit chestiile alea…

În seara asta chiar că n-are chef să-i dea credit. Își strânge brațele pe piept.

— Sunt lucruri care, mai mult sau mai puțin, ni s-au întâmplat tuturor.

— Eu am fost violat.

Iar cu povestea aia, scrisese chiar ceva despre asta. Abuzurile sexuale încep să facă audiență.

— Tu n-ai fost violat.

— Mă puneau în mijloc, își scoteau pula…

— Erau copii, ca tine… toți erați copii.

— Nu, erau deja mari.

— Nu ți-au făcut nimic, Gae, violența există și gata, și cu toții suntem prinși la mijloc.

— Atunci de ce mi-e greață…

— Gândește-te la copiii tăi.

— Se pișau pe mine jegurile alea.

Delia dă din cap. Știe. Și ar vrea să nu mai știe nimic despre el. Despre fața aia moale care s-a întors acum de undeva să-i ceară ajutor.

— Ce știi tu? Pe tine nu te-a umilit niciodată cineva.

— M-am umilit singură. Despre ce vorbim, Gaetano? Despre ce vorbim acum?

Dar el a întins brațul spre ea, îi caută mâna.

— Mai ești încă foarte supărată…

— Nu, nu mă mai interesează.

Delia ia pachetul de pe masă, își aprinde o țigară.

— N-a fost așa cum crezi tu… ți-ai făcut o grămadă de idei greșite…

Gae zâmbește ușor în timp ce-și apleacă pocăit capul.

Delia trage adânc fumul.

— Mai du-te-n pizda mă-tii.

Ziua de naștere a lui Cosmo. Casa e plină de copii, de mame, de babysittere care fumează pe palier, ușa e

deschisă. Un morman de paltoane pe pat, pe jos o cocină de chipsuri călcate în picioare și de oranjadă vărsată. Gae e vesel, îi place atmosfera asta. N-au dat niciodată o adevărată petrecere, costă prea mult, iar Delia e împotriva orgiei cadourilor. Dar Cosmo a crescut, e la școala elementară, a fost invitat la petreceri ale colegilor săi de clasă. Și-a făcut o idee precisă despre ce înseamnă o petrecere adevărată, cu baloane, muzică, animație. Dar n-a cerut nimic. E un copil fără prea mari așteptări. Preferă să renunțe decât să se expună unui refuz. Iar asta îl necăjește teribil pe Gae.

Într-o seară l-a ridicat pe Cosmo în brațe și l-a pus să arunce mingea la coș.

— *Vrei o petrecere anul ăsta?*

Cosmo s-a uitat la mama care stătea pe canapea și citea.

— *Cu marionete și aparatul de vată de zahăr…*

Fetele care se ocupau cu animația au sosit la timp, s-au schimbat în baie, și-au pus nasuri roșii, pălărioare lăcuite. Una cu pantofi mari de Mickey Mouse și ciorapi în dungi, alta cu o hăinuță din postav colorat tip Robin Hood. S-au achitat foarte bine de datorie în spatele unei perdele făcute din bucăți de satin. Gae s-a distrat văzându-le în patru labe, cu mâinile care fluturau într-o parte și-n alta vârâte în marionete. A vrut să încerce și el, și-a vârât mâna în principesa Melisendra. Părea ușor de mânuit, dar nu era deloc.

— *Trebuie să exersezi.*

Fata deghizată în Robin Hood urma un curs de teatru. Era mai degrabă scundă și musculoasă, cu niște picioare chiar prea solide. Trăia din munca asta care nu era chiar visul ei, dar nici ceva de umplutură, îi plăcea.

Delia se învârtea de colo-colo cu o pungă de plastic, se ducea mereu în bucătărie să arunce hârtii, pahare folosite. Gae îi pusese în mână un pahar de prosecco.

— *Ai cumpărat și băuturi alcoolice…*

— *Sigur, pentru mame.*

Și-au zâmbit…

— *Frumoasă petrecere, nu-i așa?*

— *Da, frumoasă petrecere.*

S-a întors spre el.

— *Cum o să reușim să punem totul la loc?*

— *Ce ne pasă? Cât ne trebuie?*

Pentru o clipă totul păruse atât de simplu, atât de intact.

A venit rândul jocului de-a căutarea comorii. Gaetano, care îl organizase, era surescitat. Își cumpărase un fluier, coordona echipele. Sărea pe canapea, urla dând indicații. Mai băuse un prosecco. Transpirat ca un porc. Cu părul prins cu o agrafă de-a Deliei.

Fata Robin Hood nici măcar nu-i plăcea cine știe ce. La o adică ar fi preferat-o pe cealaltă, mimul cu ciorapi în dungi.

— *Îmi pare bine, eu sunt Matilde, Mati…*

— *Gaetano, Gae.*

S-au întâlnit din nou doar spre sfârșit, în baie, unde ea se dusese să se spele pe mâini după jocurile cu acuarele. Gae trebuia să facă pipi. Au început să vorbească lângă chiuvetă. Gae ținea paharul de șampanie în mână, ea a băut o înghițitură din paharul lui. Zâmbise. Era destul de multă vreme de când cineva nu-i mai zâmbea așa, ca și cum ar fi vrut să-i facă un cadou. Și-a scos nasul fals, sub el avea un nas cam lung, dar cârn, probabil operat. Îi plăcuse nasul ăla, îi plăceau femeile care trebuiseră să lupte cu ceva. Era motivul pentru care îi plăcuse Delia. În rest, animatoarea n-avea nimic în comun cu soția lui și ăsta era un lucru bun. O față plină, fără umbre și fără trecut. Vorbea ca o mitralieră, spunea tâmpenii și fabulații de o inteligență medie, fără să-și facă probleme. Ca și cum i-ar fi plăcut mai ales sunetul pălăvrăgelilor, al vieții.

În clipa aia îi venise în minte să i-o tragă acolo, în baie. Să se dea la ea imediat. Cândva se dădea la fete, știa cum să se prostească, cum să-și înfigă piciorul între picioarele lor și să le blocheze lângă perete respirându-le de-aproape. Era un gând pe care l-a simțit violent sub curea, ca și cum brusc partea aceea s-ar fi trezit. Rău, ca după o anestezie prea lungă și profundă. Poate era situația, baia, vocile din apartament, copii care treceau ca niște săgeți pe coridor. Era pentru prima oară că se gândea să facă sex cu o altă femeie decât Delia.

— *Pardon.*

Mati s-a strecurat afară cu hăinuța ei din postav colorat și curul ei mare, cu nasul ei operat… și l-a atins.

Un tort fantastic, cu Omul-Păianjen pe glazură. Gae a început să-l fotografieze cu telefonul, fața lui Cosmo lângă tort. Era o după-amiază de neuitat în apartamentul ăla păduchios care părea să se fi deschis, să se fi umflat. El și Cosmo erau în sintonie cum nu mai fuseseră niciodată. Era ca un fir magic între ei, cel pe care Gae îl căuta mereu în scenariile sale. Nu-l văzuse niciodată atât de emoționat, de copleșit de incontinența emoțiilor. Putea să simtă inima lui Cosmo fremătând și bătând de fericire. În sfârșit inima nu mai servea doar pentru a supraviețui în zilele acelea, toate la fel.

Erau lumânările nemuritoare, din acelea care se prefăceau că se sting. Gae umblase destul de mult să le găsească. Acum vedea capodopera, efectul acela special. Flacăra celor șase lumânărele care continua să trăiască în ochii fiului său se întindea și culegea speranța acelei familii că nu se va stinge. Gae nu reușea să-și găsească paharul de șampanie, băuse direct din sticla verde de Berlucchi.

În cele din urmă lumânările s-au stins și Delia le-a cules într-un șervețel de hârtie ca să le păstreze, murdare încă de frișcă. Gae a început să împartă feliile de tort. Mati își terminase treaba și putea să se relaxeze puțin. Lingea linguriță.

— *În fiecare seară mănânc altfel de tort…*

— *Ferice de tine.*

— *Mă îngraș.*

Pe brațe avea o piele aurie și întinsă ca o crustă de pandișpan bine crescut. Delia era în spatele lui. Și ea avea o farfurioară în mână… își apropiase de gură o bucată de tort fără să mănânce cu adevărat, mirosind doar, ca o pisică bolnavă.

Apoi se terminase la fel cum începuse. Copiii s-au strecurat afară unul câte unul, cu hanoracele puse strâmb, transpirați, cu burțile pline de sendvișuri și de alte porcării. Un întârziat trăgea după el prin casă ghirlandele pleoștite.

Fetele își strânseseră lucrurile și erau pe punctul de a pleca. Gae a coborât să le ajute, a cărat difuzoarele până la portbagajul unui Fiat Punto vechi, de culoarea alunei. S-a uitat cum înghesuie înăuntru un munte de pungi albastre de la Ikea. Le-a plătit. Un braț s-a strecurat pe geam în semn de salut.

Destul de vesel, s-a întors în casă pe jos, nu cu liftul. A ajutat-o pe Delia să strângă farfuriile și paharele de plastic murdare, să pună la loc canapelele. Mai târziu s-a întins lângă Cosmo care nu reușea să doarmă, era încă în vârtejul petrecerii.

— *Ești mulțumit?*

— *Da.*

— *Ai primit daruri frumoase?*

— *Da.*

Cosmo s-a întors cu spatele. Gae s-a apropiat de el și și-a dat seama că plânge.

— *De ce, Cosmo? Pentru că s-a terminat petrecerea?*

Cosmo nu răspundea, în schimb hohotea și mai tare.

— Mi se întâmpla și mie când eram mic, după o zi deosebit de frumoasă… mă întristam, e normal…

Nu erau prea multe lucruri de spus, de promis.

— Eu nu știu să fac nimic, tati… nimic.

— Ce spui? Tu știi să faci o grămadă de lucruri, ești un geniu.

Nu fusese în stare să alerge în sac, căzuse de mai multe ori. Nu era făcut pentru sport, pentru sprint. Se oprea înainte de a încerca, se împiedica în propriile-i picioare. Poate când va fi mare va deveni gay. O dată el și Delia au discutat despre asta, dar imediat după asta s-au întrebat *da' despre ce vorbim noi aici*? Regretând că i-au aruncat în spate paltonul ăla. Gândurile, spaimele lor ar fi putut să inducă un anumit comportament al copilului. Nu le păsa ce va deveni din punct de vedere sexual, nu asta era problema. Singurul lucru pe care-l voiau cu adevărat era să nu sufere.

Dar Cosmo nu era destinat să aibă o viață ușoară. Prea punea totul la inimă, prea interioriza totul. Gae îi pusese o mână pe spate, între umeri. O mână mare și puternică. Poate fiul lui era un copil homosexual. Nu știa când începea chestia aia, ca o deviere de la calea mai ușoară. Dacă începea sau pur și simplu se afla deja înăuntru, ca o sensibilitate, un acont al durerii.

Cosmo a adormit și el s-a întors în living.

Delia stătea pe canapea, cu picioarele ridicate. El i-a luat un picior și a început să-l maseze. Petrecerea lăsase

în urma ei o coadă care continua să danseze. Cheltuise o grămadă de bani și Cosmo își încheiase seara înghițindu-și hohotele de plâns. Dar fusese fericit, aproape un alt Cosmo. Și ei au întrezărit o fericire care rămăsese să șchioapete în cerul gurii… ca un gust pe care încerci să-l recunoști.

Se aruncase peste Delia cu stângăcie. Nu voia ca familia lui să se strice. Nu voia să fi dorit pentru o clipă o altă femeie. Alunecaseră pe podea. Delia se lăsase penetrată pe la spate ca să nu-l privească în față. Iar el fusese mulțumit de asta. Dacă s-ar fi privit în ochi, ar fi trebuit să-și spună adevărul.

Gaetano își pusese mâna pe umerii aceia într-adevăr slabi și se gândise la spatele fiului său puțin mai devreme.

Delia a atins minusculul ei orgasm, geamătul de șoricel. Gae n-a terminat. A rămas așa, cu erecția aia care nu trecea, fără urmă de excitație. Își imaginase corpul său și pe cel al soției sale zăcând ca două cadavre pe podea, văzuse mâna care le trasa contururile cu creta. S-a gândit la animatoare, mâna ei era cea care apăsa creta. O văzuse făcând gestul cu câteva ore înainte pe o tăbliță.

— *Te-ai apucat s-o faci pe cretinul cu aia…*

Delia părea moartă și acum vorbea ca o moartă care vorbește.

— *Aia care?*

— *Mama gemenilor.*

Gaetano a trebuit să se gândească puțin înainte de a-și aduce aminte de prezența aia umană. Mama gemenilor era o curviștină destul de plăcută, de treizeci și

șase de ani. O notăriță cu chiloți tanga pe sub pantalonii albi și cu un parfum atât de intens, că era o nenorocire doar s-o atingi. În timpul petrecerii Gae îi oferise un pahar de șampanie. O întrebase dacă notarii există doar în Italia sau în toate țările din lume.

— *S-o faci pe cretinul la petrecerea copilului tău.*
— *Ce pula mea zici?*
— *Trebuie să ne despărțim.*
— *Sigur că trebuie să ne despărțim.*
— *Trebuie să pleci.*
— *Plec.*

Dar a doua zi dimineața era tot acolo. Îl ținea pe cel mic pe genunchi cu biberonul lui, radioul era deschis. Trebuia să-i șteargă ochelarii lui Cosmo, să-i privească la lumină ca să vadă dacă îi curățase bine. Delia îi lăsase lista de cumpărături și-și trecuse chiar mâna pe umerii lui.

— *Nu cumpăra lucruri de care n-avem nevoie.*
— *Nu*
— *Trebuie să facem puțină economie.*
— *Da. Ai dreptate.*

Mai târziu stătea, destul de satisfăcut, în fața computerului. Cu țigara de iarbă lângă el și ideile ca niște fluturi. La un moment dat a tras sertarul, l-a golit pe jos pentru că neliniștea era tot mai puternică. Și era ciudată neliniștea asta crescândă pentru un lucru de care-i păsa atât de puțin. În cele din urmă găsise cartea de vizită cu clovnul imprimat pe ea. Făcuse numărul în mare grabă.

Matilde răspunsese ca și cum l-ar fi așteptat, fără să se mire deloc.

O jumătate de oră mai târziu se regulau. În Fiatul ei, într-o piațetă de lângă parcul de distracții de la Ponte delle Valli. Ea cu coapsele desfăcute pe banchetă, iar el deasupra, excitat și fără nici un gând. Ea gemea și nu închidea ochii. Se tot uita în jur pentru că de fapt era în plină zi. El se prefăcuse puțin îngrijorat de asta, *așa nu te relaxezi.* Mati i-a răspuns că, dimpotrivă, îi plăcea la nebunie senzația aia de alertă, de pericol iminent.

Altă nebună, se gândise Gae. (De fapt, la ce te poți aștepta de la o fată Robin Hood?) În orice caz, nu-i păsa de nimic. După luni întregi de gheață și fier, în sfârșit îl primea un trup cât de cât iubitor.

Apoi au coborât și s-au dus în parcul de distracții. Mașinuțele erau acoperite. S-au urcat pe omida zburătoare. Nu mai era nimeni. (Cine dracu' să fie într-o miercuri, în ianuarie, pe o omidă zburătoare acoperită de lapoviță?) Gaetano o lăsase să vorbească un pic. Venea din Trento, avea accentul de acolo, al oamenilor de la munte. Se scula dimineața devreme, avea un câine pe care trebuia să-l scoată afară, apoi se ducea la sală.

— De multe ori actrițele sunt indolente… se lasă târâte de viețile altora, dintr-o plictiseală emoțională…

— Eu nu sunt o adevărată actriță, vin din lumea dansului contemporan… din lumea experimentului…

Tu vii mai ales din lumea stânelor, a untului, a colțunașilor… se gândise Gae privindu-i decolteul sub un paltonaș subțire, cu ape. Nu era antipatică. Era deja burdușită de tâmpenii tipic romane, dar își mai păstra expresia aia de munteancă. S-au întors la mașină. Mati și-a scos puloverul. Avea sâni grei, în formă de pară, cu sfârcurile transparente ca niște ochi, te ducea într-adevăr cu gândul la o vacă de muls. Au rămas aproape toată ziua împreună, au mâncat într-un bar și s-au plimbat puțin. El i-a mulțumit, a sărutat-o cast în mijlocul străzii și a mângâiat-o pe păr.

S-a dus să-și ia fiul de la ora de muzică. A parcurs străzile cu mânuța aceea în mâna lui. Cosmo ducea husa cu vioara pe umăr, iar el se simțise cu adevărat trist lângă copilul atât de harnic. Trecuse pragul ăla. Ar fi trebuit să fie o tragedie. El și Delia își juraseră că nu se vor trăda niciodată. Dar i se părea că nu se întâmplase nimic important. Asta era de fapt durerea. Și totuși se simțea eliberat. De aici încolo ar fi putut să înceapă să fie ca toți ceilalți, să trăiască mediocru în minciună. Bătuse cu degetele în husa neagră a viorii care acum i se părea un mic sarcofag. Cine știe dacă fiul lui avea talent artistic. Cine știe dacă o să se descurce chiar și fără el. Cosmo s-a întors spre el și i-a zâmbit.

Se întorsese acasă cu mirosul ăla pe față și pe mâini. Stătuse lângă Delia, așa, murdar de plăcerea cu cealaltă, vorbind vrute și nevrute. Apoi brusc s-a ridicat și s-a vârât sub duș.

Înainte de a-și lua rămas-bun, Matilde l-a întrebat *ne mai vedem*? El clătinase din cap.

— *Nu pot, chiar nu pot, îmi pare rău.*

Ea a dat din cap în semn c-a înțeles.

Bineînțeles că s-au mai văzut. La câte un film, la primul spectacol. În rest, închiși în camera ei, în apartamentul pe care-l împărțea cu fratele și cu un prieten. Fratele ei avea un nas gros și spongios (adevăratul nas al Matildei, probabil), era bucătar și exersa acasă ascultând Massive Attack sau Maria Callas.

Într-o după-masă au făcut sex pe acutele *Madamei Butterfly*, apoi s-au dus în bucătărie să mănânce cele zece tentative de sufleu.

— *E gay fratele tău?*

— *A făcut școala de turism la Trento, apoi a fugit.*

Mati era goală, cu ochii ei de vacă pe țâțele care deveniseră deja un discret obicei al după-amiezelor. Se aprinsese… începuse să-și scuture țâțele în timp ce vorbea și se agita.

— *Ajungi să fii batjocura tuturor…*

În după-amiaza aia Gae își dăduse seama că Matilde era îndrăgostită de el. Era mai puțin veselă și energică decât de obicei. Trebuia s-o părăsească. Se obișnuise cu ea, cu mirosul casei ăleia. Nu era dragoste, bineînțeles. Doar un soi de plăcere conferită de o grijă sexuală și maternă care le era rezervată bărbaților de altădată în

casele de toleranță, iar celor de azi în mizerabilele locuințe ale transsexualilor.

Nevestele sunt cele care te alungă.

Își dăduse drumul. Îi povestise de tatăl lui, de copiii care-l înconjurau în mijlocul vestiarelor. Mati se emoționase până la lacrimi. Și, ca să-l consoleze, îi făcuse cel mai mișto sex oral din luna februarie.

Îi fusese greu să se desprindă. În general se întorcea acasă bine dispus, golit și destul de obosit să nu mai fută la cap pe nimeni, renunțând la orice discuție parșivă. În seara aia se lăsase ușor înșurubat de proasta dispoziție a Deliei. Poate începea să-și dea seama ce se întâmpla.

De fapt, se tâmpise puțin. Își făcea mușchi la bara din dormitor, scria noaptea, își oxigenase din nou smocul de păr din bărbie.

După-masa cu Mati îi lăsase urme în vene. În general îi irigau numai partea de jos, se trezea că avea mici fantezii erotice în mijlocul familiei (o discretă consolare în josnicia casnică). Dar în seara aia urmele îi zvâcneau în cap, nu în sulă. Era furios. Ca un adolescent pe familia care nu-l lasă să trăiască, nu-l lasă liber să riște, să facă un accident cu scuterul, să se îmbete… dar și să-și facă relații, să găsească o nouă iubire și un nou respect în exterior.

Simțea din nou vechea ură.

Poate ființele umane repetă mereu aceeași poveste care li s-a întâmplat. O familie care să-i țină prizonieri și zidiți sub plăci de iubire care devin dure. Nimic din acel timp moale. Doar clești și curse, scadențe și obligații.

Mustrări și tăceri. Numai lucruri dure, obiecte. Scaune și televizoare. Singura pastă moale, fiii… cei doi greieraşi nevertebrați pe care lumea o să-i închidă în plasa ei de fier.

În seara aia avea asemenea gânduri. Delia îi spusese:

— *Spală-te pe mâini.*

— *M-am spălat deja.*

Îi vârâse mâinile sub nas ca să simtă mirosul de săpun. Ea s-a ferit brusc. Îi amintise de cineva… o călugăriță din tabăra de la Fano care îi spunea *du-te să te speli, porcule.*

— *Chiar crezi că fiul nostru ar putea fi homosexual?*

Așa începuse. Cosmo repeta la vioară… auzeau corzile zgâriate gemând ascuțit…

— *Când e trist își pune picioarele unul peste altul și se leagănă… așa făceam și eu când eram copil.*

— *Și eu îmi puneam picioarele unul peste altul.*

— *E clar. E doar un copil delicat.*

— *Poate tu vrei să fie așa, să devină așa.*

Delia îl privise fără să se miște, trăgându-și doar capul înapoi.

—*… vrei să rămâi singura femeie din viața lui.*

Gaetano zâmbea, amenințător, neliniștit…

— *Cum îți vin în minte asemenea tâmpenii?*

— *Vrei să fii adorată, dusă în brațe când ninge, ca mama lui Pasolini… spune drept, ți-ar plăcea să fii mama unui homosexual important?*

Glumea, dar expresia feței era mai degrabă întunecată… și Delia privea fața aia nefericită, în căutare de probleme…

— *Îți verși frustrările erotice pe fiul tău…*

Nu-și dăduseră seama că băiatul apăruse în ușă. Cu arcușul în mână. Avea capul plecat și vocea aia plângăcioasă.

— *Mami…*

Gae chicotea, sorbind vin din pahar, ea avea un șervet de bucătărie în mână.

— *Dar tu? Unde-ți verși frustrările erotice?!*

A început să-l lovească peste brațe și față cu cârpa aia udă. Vinul i se vărsase printre degete, picura pe jos. Gae s-a întors spre Cosmo.

— *Ne jucăm… jocul cârpelor…*

Poate și bătrânii de la masa vecină se ceartă acum. Ea pare să-și dojenească bărbatul, întinde spre el arătătorul tremurând… care ar trebui să pară amenințător, dar poate e doar o cerere de ajutor. Bătrânul clatină din cap cu îndârjire. În fond, pare destul de amuzat. Trebuie să fie o obișnuință amoroasă să se lase înfrânt de vigoarea soției.

— Nu reușești să mă ierți, nu-i așa?

— Cum ai putut să faci așa ceva… în fața copiilor.

— S-a întâmplat doar de data aia.

— Cel puțin taci din gură.

Gaetano își pleacă privirea. Detaliile îi vin acum în minte ca niște flash-uri rele. El și Mati intraseră în parc, Cosmo și Nico săreau în căsuța de lemn. Iar el și-a spus *gândește-te, dacă ar fi copiii noștri, eu aș mai avea chef să i-o trag mamei copiilor mei.*

Mati era chiar drăguță cu căciulița aia de lână. Avea o față ca botișorul uneia dintre veveriţele alea care se apropie prea mult de persoane în parc. Îl aştepta stând pe o bancă. Ținea în mână o carte. Făceau aşa ca să nu bată la ochi. Se prefăceau că se întâlnesc din întâmplare și vorbeau puțin în timp ce copiii se jucau. El se aşeza pe aceeași bancă la o oarecare distanță. Era o situație destul de inocentă și de excitantă. Gaetano îi şoptea o grămadă de porcării și Matilde rezista demn privind copacii din față. Distanța dintre ei pe bancă se putea umple cu orice, cu pornografie, dar și cu atâtea frumuseți anonime.

În după-masa aceea ea vorbea despre ce urma să facă până seara. Va repeta, se va depila, va face niște cumpărături la supermarket. Ca orice pereche clandestină, suferea din cauza unui cotidian stupid, ordinar. Gândul la chipul Matildei printre rafturile unui supermarket era în același timp excitant și trist. Nu putuse rezista. A întins brațul pe bancă, a prins-o de mână și a tras-o spre el. S-au sărutat. Un sărut proaspăt, infinit.

Nu-i păsase de nimeni, de mamele care-l cunoșteau și care la ora aia treceau prin parcul din fața școlii, nici măcar de copiii lui. Îi era dor de orice, iar strigătul său i se părea mai puternic și mai necesar decât orice. Poate voia pur și simplu să fie descoperit. Există un moment în care dorești să fii descoperit.

Când a deschis din nou ochii, Nico îi punea o piatră pe genunchi. Se uita la ei de foarte aproape, nu părea șocat, ci doar curios, ca un mic entomolog.

Doar mai târziu, când se întorcea acasă împingând tricicleta lui Nico în ploaie, pe porțiunile de pistă pentru biciclete întreruptă de semafoare care se iveau ca niște ochi emoționați, își dăduse seama de tâmpenia pe care o făcuse.

O luase pe departe, în timp ce-i dezbrăca pe copii și-i vâra în cadă, în spuma albastră a unei mingi magice, pline de briliante, spusese ceva amuzant despre Matilde… că era animatoare, făcea o mulțime de glume și de jocuri, săruta persoanele, și așa îl sărutase și pe el, dar el nu era deloc mulțumit de asta. Se spălase pe dinți în fața copiilor ca să le arate că sărutul ăla nu-i plăcea, nu voia să-l păstreze, se temea să nu fi luat o răceală.

— *Puah! Ce grețos…*

Copiii au râs împreună cu el.

— *Trebuie să rămână un secret între noi… mama m-ar certa, se teme de răceli… jurați.*

Juraseră. Gaetano i-a dus în cameră înfășurați în halate. I-a lăsat să stea pe canapea, le-a dat să mănânce în fața televizorului, cum făcea numai în zilele speciale, când aveau febră. Erau copiii lui și în seara aia îi adora, se simțea în siguranță așezat între ei. Delia s-a întors târziu ca în fiecare miercuri, din cauza cursului despre Florile lui Bach[1], l-a lăudat pentru liniștea și ordinea din casă.

— *Te-ai descurcat?*

---

1. Sistem terapeutic elaborat de Edward Bach (1886-1936), medic și homeopat englez, bazat pe treizeci și opt de esențe extrase din flori (n. tr.).

— Da, m-am descurcat, copiii dorm.

Era îmbrăcată cu impermeabilul negru strâns în talie, avea părul lins, lipit de cap de umezeala străzii, a nopții. Erau încă incredibil de tineri, mai aveau timp să nu se lase copleșiți de urâțenia lumii, să înfrângă trădările. Delia se apropiase de el, îi ridicase tricoul. Îi vârâse sub el mâinile înghețate de la mersul pe scuter. El se ghemuise înfiorat. Au râs.

Mai târziu, în întuneric, Gae plângea cu capul înfundat în pernă. A doua zi o va suna pe Matilde, o va vedea în obișnuitul bar ca să-i spună c-o părăsește. Era pur și simplu emoționat de bunele sale intenții. Se simțea salvat.

Dar noaptea e noapte și ziua e zi. A doua zi dimineața Delia vorbea pe obișnuitul ei ton, făcea obișnuitele gesturi de normală brutalitate față de el. Îi venise ciclul și șchiopăta de durere ca întotdeauna. În ascensor copiii se certaseră pe cine trebuia să apese pe buton, urcaseră și coborâseră cu opriri zvâcnite. O familie ostatică samavolniciilor unui mucos de trei ani.

Matilde era atât de liniștită în dimineața aia. Făcuse deja jogging și acum îi era foame. Spuma de la cappuccino pe buzele ei moi, părul ud de la duș îi ieșea pe sub pălărie. El îndrugase ceva despre problemele cu familia, cu eforturile artistice, despre problemele unui tânăr de azi în mizerabila și respingătoarea societate de azi. Sfârșise prin a se întrista suficient cât să justifice consolarea care urma să vină nu peste multă vreme.

Regulatul dimineața, înainte de a se izbi de ziua de lucru, oferea niște avantaje palpabile. Se descărca, dar îi rămânea oricum suficientă energie pentru a înfrunta povara beligeranților deprimați la ședințele pentru scenarii. Scula în perfectă armonie cu capul. Fulgere de geniu eliberat.

Mati era atât de docilă. La urma urmei, de ce ar fi trebuit să renunțe la ea? Se simțea destul de bine în perioada aia. Producătorul episodului-pilot al serialului TV îl trata ca pe Oracolul din Delfi. Ce lună era? Martie?

Delia îl biciuise, îl lovise cu cârpa aia udă. Apoi se așezaseră în bucătărie, Gae cu dungile roșii pe gât, pe brațe. Copiii dormeau. Nico avea bronhiile încărcate și din camera alăturată se auzea respirația lui horcăită, agitată, întreruptă. El era cel care-i pârâse povestea cu Matilde, sărutul.

— *Tocmai voiam să-ți spun.*

— *Dar nu mi-ai spus. Cum poți să fuți altă femeie… cu aceeași pulă…*

Gaetano se gândise la Cartea Recordurilor, se întrebase dacă *există un bărbat cu o pulă dublă, una pentru familie și una pentru uz extern?*

— *Ești îndrăgostit?*

Clătinase din cap nesigur pe el, pe sentimentele sale. Credea că trebuia să se simtă trist. În schimb, reușea cu greu să stăpânească marasmul ăla și căldura interioară care-l învăluiau. Se simțea eliberat și fericit. Ea nu se

uita la el, dar Gaetano simțea că toți ochii ei interiori erau ațintiți asupra lui. În sfârșit se afla în centrul atenției. Era o seară de viață plină, de viguroasă ruptură, de echilibre perfide care săreau în aer.

La începutul relației lor, într-o noapte, el o întrebase despre legăturile ei anterioare. Începuse aproape în glumă, tachinând-o, apoi devenise tot mai încruntat și mai insistent. Delia încercase să scape de procesul ăla nocturn. Nimic din ceea ce se petrecuse înainte nu mai conta. Gaetano părea atât de liniștit și lipsit de prejudecăți, apoi brusc s-a ivit gelozia aceea retroactivă, hulpavă și oarbă ca foamea unui căpcăun. Delia se lăsase pradă acelei vânători pe întuneric. Bâlbâise ceva și plânsese lângă călăul ei. Vânătorul de fantasme se freca de ea, răsucindu-se de pe-o parte pe alta. Cu vocea puțin răgușită care ascuțea cuvintele și cu cereri de detalii tot mai umilitoare. În zori Delia scăpase.

El se așezase gol, în genunchi, să-i ceară iertare.

— *Mă tem doar că m-ai putea înșela…*

Delia îl lovise ușor cu piciorul.

— *Mai bine fii tu atent.*

— *Eu n-o să te înșel niciodată.*

— *Jură!*

— *Mai degrabă mi-o tai.*

A venit nota de plată. Delia și-a apropiat mâna de lumânare, își trece degetul peste flacără. Ar trebui să se gândească la viitor.

— Când am început să nu ne mai iubim?

— Nu știu.

— Aveam o mulțime de prieteni.

— Da.

— Tu trăgeai după tine atâția indivizi ciudați… vorbeai cu toți.

— Apoi am început să vorbesc cu lumea despre muncă.

— Ți-ai dezvoltat limbajul ăla.

— Profesional.

— Da, profesional.

— Eu le dădeam de băut… unii dormeau la noi, îți amintești?

— Dormeam fericiți cu niște necunoscuți în living, pe canapea, în cadă.

— Ne-am ocupat de atâtea lucruri inutile… ne-am lăsat îmbrobodiți de toți.

— Frumoase timpuri…

Zâmbesc, o clipă, dar zâmbesc. Se uită la cei doi bătrâni care toastează, au făcut și ei pace.

— De ce n-am avut puterea să așteptăm… poate ne aflam doar la un pas.

— La un pas de ce?

— De a reuși…

— Nu eram la un pas. Eram prea departe.

Delia stă din nou nemișcată pe pragul ăla. Nu i se pare că a făcut nici măcar un mic pas înainte. Atingea ceara moale, invitantă și dezgustătoare, asemenea ei

înseși în fața lui Gaetano, asemenea oricărei vieți în fața ei înseși.

— Mă enervează copiii, îi iubesc, dar am atât de puțină răbdare… aș vrea să nu-i am, să-i scot dintr-o cutie ca pe niște fotografii numai atunci când le simt lipsa…

— Ești cea mai bună mamă din lume… Dacă eu aș fi avut o mamă ca tine… aș fi învățat să iubesc femeile, să nu le fac să sufere…

— Ești un oportunist de doi bani.

— Știu.

Ia foița galbenă cu nota de plată.

— Nu-i adevărat, tu știi să iubești femeile.

— Am greșit tot ce-am făcut.

— Cu mine. Ai greșit cu mine.

Gaetano privește umbrele serii, ale vieții, care se întind pe decolteul, pe sânii mici și odată atât de iubiți ai fostei lui soții.

— Nu i-am spus nici unei alte femei din lume *te iubesc*…

— Termină!

De fapt, o dată o spusese. Era una dintre serile alea care păreau găuri solitare și Matilde i se dăruise într-o manieră de nedescris. O premiase cu cele două cuvinte, *te iubesc*.

— Te vezi cu cineva?

Delia își îndreaptă spatele, își prinde obrazul între dinți.

— Ai pe cineva?

— Să mergem acasă.

— Hai, spune-mi…

— Ce vrei, Gaetano?

— Nimic. Nu vreau nimic.

S-a emoționat. Noroc că nu se prea vede în penumbra aia. Se gândește la gustul ei. Există lucruri… Va putea face multe lucruri, dar nu va mai da niciodată limbi unei femei așa, ca un câine care tratează. Ar vrea să se așeze în genunchi acolo, pe trotuar, să-i desfacă picioarele albe și să o lingă în fața tuturor. L-ar aplauda. Ea nu, ea l-ar lovi.

Dacă n-ar fi fost un figurant al timpului său. Dacă n-ar fi avut geaca aia Harley-Davidson și tot restul… poate ar fi avut o tensiune morală diferită. Nu s-ar fi lăsat să putrezească înainte de vreme, agățat de modele trecătoare ca afișele de film.

Când mergea pe platourile de filmare să se întâlnească cu regizori, să audă cum sunau replicile lui divine în gura actrițelor, legate la cap cu șaluri și cu fețele caramelizate de machiaj, după câtăva vreme i se făcea greață.

Lumea aia falsă, circul ăla uman. Tehnicianul de sunet, cu prăjina lui vătuită, atent să capteze șoaptele. Uniformele operatorilor, mai rău decât ale militarilor din Afganistan. Fața regizorului, a unuia provocat la duel de Dumnezeu. Nu-i plăceau nici măcar actrițele, erau nervoase și dezolante din punct de vedere fizic, vrăjite

de bucata de scotch atârnată de aparatul de filmat pentru prim-plan.

Îi plăceau ajutoarele croitoreselor, cu periile vârâte în buzunarul din spate al jeanșilor. Din când în când cerea să-i fie curățată haina. Își scotea căștile, ieșea din cortul de mixaj, se ducea în spatele camionului pentru grupul electrogen să pișe berea pe care o băuse.

Îi plăcea spatele frontului, figuranții, turma aia de patruzeci de euro de căciulă care suferea de frig și de sete, asupra căreia se revărsa furia frustratului ăluia de asistent regizor mitraliată prin difuzoare: *Nu te opri! Unde te uiți? Nu te uita la aparat!*

Gae îi privea cum mâncau așezați pe bordură, își aduceau chifla împachetată și mărul de acasă. El era acum cu o treaptă mai sus, făcea parte din echipa de concepție. Se așeza alături de un bătrân cu părul vopsit, încuraja niște sărmane prădătoare. Asculta confesiunile lor de suflete modeste. Îi plăceau persoanele alea ingenue care habar n-aveau de nimic. Nimeni nu le spunea ceva despre scenariu, despre scena care trebuia să fie filmată. Nu știau nici măcar cine era regizorul. Erau convocați în zori ca niște zilieri la negru. *Tu da, tu nu.* Tot ce voiau era să-și arate gablonțurile, fețele lor rătăcite și cerșetoare.

Și el se simțea așa. Așezat pe o bordură, fără un scenariu. Nu știa dacă soția lui îl va da afară din casă în seara aia, dacă amanta îl va linge-n cur peste nici o oră, dacă în după-masa aia fiul lui avea oră de vioară sau polo pe apă. Se învârtea plin de speranțe ca un figurant,

în plină criză economică, zâmbind tuturor. Așteptând să intre într-un cadraj memorabil.

— *Mami, deschide…*

Trecea pe la Serena. Fumau iarbă împreună. După aia se blegea complet. *A cui e casa asta? Cine e femeia asta bătrână?* Și vedea apa aia. Ochii uneia care nu i-ar fi cerut niciodată să spună adevărul. Un *Ce mai faci*? al ei conținea deja răspunsul, *spune-mi că ești bine, nu-mi spune altceva, pentru că eu nu sunt în stare să stau lângă tine, să te văd suferind.* O fetiță, o floare bătrână crescută.

Când ai avut o casă cu o soție, nu te poți întoarce în cea a mamei, ți se pare râncedă. Poți sta puțin. Atât cât să simți că trebuie să pleci. Unde era teritoriul lui?

Trecea pe la prietenul său, Alessio. Unul vechi, de la începuturi. Și acolo euforia solidarității masculine dura puțin. Mai era și câinele, pitbull-ul, la fel de cretin ca Alessio. Instructor la o sală de sport, unul care face fișe și ține evidența seriilor de exerciții pentru bicepșii bărbaților și pentru curul fetelor. Vorbeau de lucruri trecute, de tâmpenii trecute. Se jucau puțin la PlayStation. Chiuveta era plină de farfurii murdare și câinele ăla scârbos, mare cât găoacea aia de locuință, lăsa bale pe tine cu limba lui caldă.

Prietenii din cinematografie nu erau prieteni adevărați. N-avea chef să se facă de râs cu ei. Le povestești o prostie și a doua zi devine o replică într-un scenariu.

Ceilalți erau cu toții căsătoriți, evident. Iar el nu avea chef să se strecoare în situații casnice, să țină în brațe un

copil care nu era al său. Îi venea să vomeze numai când se gândea.

Într-o seară vomase.

— *Am devenit anorexic.*

Era seara în care Delia îl alungase.

La sfârșitul lui aprilie se mutase în blocul din bulevardul Somalia. Spera să nu rămână prea mult acolo, era sigur că ea va veni să-l ia înapoi. În schimb, sosise scrisoarea de la avocat.

Într-o seară de marți Matilde se întorcea de la una dintre petrecerile ei și mai avea încă urme de machiaj, mirosea a acuarele și a lipici, dar nu era prea veselă. Și-au făcut datoria sexuală și apoi s-au dus la supermarket.

Rafturile erau cele dintotdeauna. Aceeași tristă teorie a culorilor și cutiilor. În general îi plăcea să aleagă produsele. De când trăia în blocul ăla, devenise destul de priceput la făcut cumpărături, sclipiri de creativitate îl împingeau către sectorul de alimente congelate.

Acum, când el și Matilde puteau sta ore întregi într-un supermarket, descoperise că nu îi plăcea să se ducă la cumpărături cu ea. Pe cât era de instinctivă și de promiscuă din punct de vedere sexual, pe atât de încăpățânată și de suspicioasă devenea în fața etichetelor de pe alimente. Cu Delia era ceva normal. Își împărțeau raioanele ca să iasă de acolo cât mai repede posibil.

La supermarket erau întotdeauna de acord. Ajungeau acolo morți de oboseală, nu discutau despre nimic. Se uitau la coada de la casă.

— *Așază-te acolo, între timp eu iau vinul și fisticul.*

Îi lipsea fața ei albă și inocentă, plină de gânduri care treceau și pe care el le recunoștea în timp ce treceau.

Dacă ea ar fi fost acum la casă, i-ar fi ieșit în întâmpinare. Ar fi luat-o de mână. Ar fi fost o după-amiază a vieții lor. O simplă după-amiază din stupida lor viață. S-ar fi întors acasă, ar fi pregătit masa pentru copii, le-ar fi curățat fructele de coajă.

Matilde era deja în altă parte, printre paste de dinți și balsamuri.

Are din nou senzația că vrea să fie înghițit. De greșelile sale. De copiii săi. N-ar fi trebuit să-i permită să fie tatăl lor. De ocaziile pierdute, poate doar pentru că era distrat. Pentru că avea capul întors în altă parte când trecea trenul. Cine știe câte gări or mai fi încă. Ceva tot a învățat în seara asta.

— Unde-ți faci cumpărăturile?
— În același loc.
— Tot seara…
— Seara, da.
— Te deranjează dacă vin o dată cu voi…
— Să faci ce?
— Te ajut la apă… stau acolo.

Delia îi privește ochii, fâșii de lacuri.

— Gaetano, nu poți să te întorci acasă…
— Știu.
— N-ai chef…
— Am un chef disperat să stau cu voi.

— Ai începe din nou… Totul ar începe din nou. Trebuie doar să-ți găsești locul… să reziști. O să uiți de tine în casa aia.

— Ne-am făcut atât de mult rău, de ce?

— Nu știu.

— Care e remediul?

— O ai pe fata aia…

— Nu mă mai întâlnesc cu ea.

Se apropiase de Matilde în supermarket. Stătea acolo cu fața aia a ei care dintr-odată i s-a părut buhăită și proastă, umflată împreună cu toate gândurile greșite care îi veneau în minte despre ei doi.

Cu o jumătate de oră în urmă îi spusese că i-ar fi plăcut să aibă un copil cu el. O spusese așa, ca s-o spună. Dar îl privise cu o expresie ciudată… cea pe care o avea când își vâra mâna în marioneta Melisendra. Erau goi. El se grăbise să se îmbrace.

— *Să nu mai spui niciodată o asemenea tâmpenie.*

— *Glumeam…*

— *Eu am copii și nici nu-mi trece prin cap să mai fac alții.*

— *Poate peste zece ani…*

— *Peste zece ani nu sunt sigur dacă o să mai fiu în viață, dar cu siguranță n-o să am alți copii.*

— *De ce te superi așa…*

— *Mi-am părăsit copiii … tu nu știi ce înseamnă asta.*

Îi aruncase un tricou ca să-și acopere trupul, sânii cu ochii ăia blegi care-l priveau. Stătea pe pat, puțin

aplecată… aceeași poziție pe care o avea Delia după ce născuse. Nu și-ar mai fi luat ochii de la ea.

Mati a zâmbit, și-a îmbrăcat tricoul.

— *Mulțumesc… chiar îmi era frig.*

Nu părea jignită. Continuase să-l mângâie pe spate. Nu se supăra niciodată, nici măcar atunci când se supăra. Își schimba imediat ideile. Nu părea să aibă prea multă considerație față de ea însăși. Una dintre persoanele cu care era aproape imposibil să te cerți. Nu intră niciodată în coliziune cu energiile rătăcite ale altora, se retrag în ultimul moment sau se lasă arse fără să înceteze să zâmbească. Semăna cu mama lui, cu Serena.

În supermarket o părăsise, o lăsase singură să citească eticheta de pe sticla de șampon.

— *Nu cinăm împreună?*

— *Nu.*

— *Te sun mâine.*

Nu i-a răspuns la mesaje. Trebuia să fie singur. Nu fusese niciodată singur. Trebuia să se rostogolească și să se ridice din nou singur.

Într-o noapte văzuse Fiatul Punto de culoarea alunei parcat printre alte mașini pe bulevardul Somalia. Nu se oprise. Știa că era acolo înăuntru, cufundată între pungile de la Ikea cu costumele ei de actriță ratată. I se făcuse milă de ea. Știa că făcea asta când el mai era căsătorit încă, *îmi e suficient să știu că ești la câțiva metri. Să dorm aproape de tine.*

— Tu m-ai dus acolo…

Delia râde cu adevărat.

— A fost vina mea? Genial.

Își descoperă dantura de revistă. Iar Gae ar vrea să-i dea un pumn, să-i spargă gura. Adevărata trădare a fost a ei.

— Îmi plăceau mult dinții tăi.

— Taci din gură…

— De ce ți-ai făcut porcăria aia de dantură?

Dentistul de pe bulevardul Regina Margherita. Un prieten al tatălui, bătrân, meticulos. Delia parchează mașina și urcă. Nu se gândește decât la faptul că va primi o amendă. În timp ce așteaptă și răsfoiește un număr vechi din revista *Dove*, în timp ce intră și dentistul îi zâmbește. Amenzile sunt dure și nedrepte, îi creează un disconfort. Deschide gura, lasă mâinile alea să intre. Dentistul mergea cu tatăl ei pe mare, cu barca. Fuseseră colegi de universitate la Napoli. Îi povestește întâmplări din vremurile alea în timp ce-i scobește dinții. Delia aprobă din ochi. El îi pune canula de aspirație. Simte mirosul respirației dentistului și se gândește la cea a tatălui. La peștera aia de familie.

S-a hotărât într-o noapte. Brusc micul defect o deranja. Fuseseră la film, o văzuse pe Julia Roberts zâmbind, cu dantura aia sănătoasă și perfectă.

Să pot râde așa, și-a spus. Ea nu râdea niciodată complet. Își crease o deprindere, cu buza de sus întotdeauna puțin lipită de gingie sau chiar punându-și mâna

la gură. Lui Gaetano îi plăcea deprinderea aia. Ușa aceea timidă. Gura care nu se deschidea niciodată în întregime.

O deranjează să simtă vârfurile alea cu limba.

Defectul i se pare dintr-odată inacceptabil. Își trece limba peste dinți, și-i privește de jos în sus cu oglinjoara de la fard.

A născut de două ori. Corpul îi e din nou subțire, dar cu mai multă forță și mai multă profunzime după trecerile alea printre oase și țesuturile umede. Se vede în vitrinele orașului, buimăcită. Și-a părăsit tinerețea și n-a găsit încă nimic definitiv. A ajuns într-o nouă etapă, și-a asumat responsabilitatea iubirii. Ar vrea să fie ceea ce pare în fața pacienților săi cu probleme alimentare. O persoană care transmite siguranță, în stare să inducă în alții grija față de ei înșiși. În vreme ce plânge pentru dinții ei.

— *Știi ce fac? Îmi aranjez dinții.*

Stăteau în bucătărie și mâncau cereale cu ciocolată. Era duminică.

— *De ce?*

— *Mă deranjează la cald și la rece… mai devreme sau mai târziu tot trebuie să-i fac.*

Gae a dat din cap. I se părea stupid să petreacă atâtea ore la dentist pentru o mică imperfecțiune. El deschidea gura în fața dușmanului numai în cazuri extreme.

— *O să coste o grămadă de bani.*

S-a întors cu un deviz estimativ cu adevărat onest și a început ședințele săptămânale.

Se-ntinde pe scaun la dentist și după câtăva vreme, sub lumina lămpii scialitice, uită de tot restul. Poate e de vină căldura artificială, ca în crescătoriile de pui. Aproape că-și întinde mâinile să-l îmbrățișeze pe bărbatul cu păr alb care-i tratează dinții, cicatricele adolescenței sale.

Putea să aleagă un dentist mai modern, din generația ei, dintre cei care au studiat în America. Dar s-a dus la dentistul ăla bătrân. Cu mâna fermă a unui artizan experimentat, cu masca lui veche semănând cu a unui fierar.

Spune că-i pare rău să reducă dinții buni la niște cioturi, dar e singurul mod de a-i fixa o coroană. Nu-i pune șorțul de plumb când îi face radiografii.

Era fericită după aceea, cu toți dinții egali, pe care limba alerga. Acum și restul lucrurilor vor începe să alerge. S-au dus să cineze la restaurantul mexican. A râs ca Julia Roberts, ba chiar mai mult. Își deschidea larg gura în fața străinilor.

Mai târziu, pe stradă, Gae aproape îi făcuse o scenă. Delia trântise păhărelele de tequila, pe tejghea, îl sărutase pe unul, un metalist, drept zălog al prieteniei. Și îmbrăcămintea ei era ciudată, o geacă de îmblânzitoare de animale peste o rochiță de lame.

— *Când ți-ai cumpărat chestia asta?*

— *Îți place?*

— *Hm. E ciudată.*

— *A revenit moda anilor ’80.*

— *Anii ’80 erau o porcărie.*

S-au întors acasă, ea clătinându-se pe cizme, le-a scos și le-a aruncat. Avea ciorapi negri, era o imagine plăcută. Gelozia îl făcuse să-și piardă capul.

— *Curvă…*

O apucase de păr pe la spate, s-au rostogolit pe jos. Copiii nu erau acasă, bunica, slavă Domnului, îi luase la ea. Puteau să strige ca porcii o noapte întreagă, s-o facă pe jos, unde le venea.

— *Ai fi în stare să mă înșeli? Curvo…*

— *Cine știe…*

I-a vârât limba în gură, i-a simțit dinții ăia netezi de porțelan alb. *S-a terminat totul.*

A doua zi dimineață era minunată, de un calm desăvârșit, iar străzile străluceau ca marea. Futaiul ăla colosal îi împăcase. Umblau pe stradă, mergeau să-și ia copiii, redeveniseră doi adolescenți. Somn zero. Jeanșii și pulloverele de duminică. Au luat micul dejun la bar, numai ei doi, ca altădată.

Iar mai târziu, după ce și-au recuperat copiii și îi dădeau în leagăn, au rămas unul lângă celălalt, lipiți.

După-masă Delia voma.

Nici măcar nu se gândesc la un alt copil, e greu deja cu doi. Dar. E minunat întotdeauna să tremuri pentru așa ceva. El îi mângâiase burta.

— *Din nou. Am pus-o.*

— *Ce facem?*

— *Nu te gândi acum. O să ne gândim mai târziu.*

Ar fi trebuit să fie disperați, dar fertilitatea le dăruia vechiul fior al strălucirii. Să-ți faci cuib în propria ta femeie. Chiar dacă se spune că lumea nu mai are nici un viitor.

Delia căpătase expresia aia de mamă. Cea care-i apărea imediat, nesigură, transparentă.

Cadoul sosise, desigur, cu câteva săptămâni în urmă. Într-una dintre întâlnirile alea de rutină din pat, în mijlocul obișnuitului asalt al copiilor, micuțul care horcăie, cel mare care e somnambul și apare ca o fantomă. Să te regulezi marțea, să compostezi biletul călătoriei conjugale.

În puterea nopții Delia se ridicase în șezut.

— *Am făcut toate radiografiile alea.*

Aprinsese brusc lumina.

— *Care radiografii?*

— *La dentist.*

— *Ce legătură are, dinții sunt sus… hai să dormim.*

Dar era cu adevărat o problemă. Stătea lipită de telefon vorbind cu dentistul.

— *De ce nu mi-ai spus că ești însărcinată?*

— *Nu știam…*

Se apucaseră să numere zilele înapoi, încercând să înțeleagă. Ea își privea dinții în oglindă, buimăcită ca un iepure încremenit.

Luaseră imediat hotărârea, era inutil să aştepte. Erau deja pe muchie de cuţit. Riscul era mare, malformaţii, chestii grave. Incidentul îi ajuta să ia o hotărâre. Puteau să se considere absolviţi de păcat. Toţi îi sfătuiau să facă întrerupere. Bătrânul dentist deschisese braţele, *ce să-ţi spun*.

Delia îi mulţumise. Dar întorcându-se acasă cu scuterul, năucită de gânduri, simţise o ură teribilă faţă de bătrânul ăla promiscuu căruia-i era greu până şi să-şi pună mânuşile de latex. Se gândea la tatăl ei, la după-amiaza în barul din Amalfi. La trupul întins pe jos printre pescăruşi. Îşi scosese halatul şi ieşise din cabinet doar ca să crape.

Încetase să mai aibă faţa ei de mamă. Era din nou atentă, cufundată în probleme cu o precizie bine ţintită.

Îl spiona pe Gaetano ca să vadă dacă era cumva trist sau doar uşurat. Părea imposibil. Glumea cu copiii, ridica moralul. Delia îşi aminteşte mizerabila zi de dinainte. În care nimeni nu vorbea despre asta.

Aşa s-a rezolvat. Fără probleme, în ambulatoriu. Ca pe ecranul unui computer când muţi un document la gunoi. Seara era deja acasă cu picioarele pe canapea, în aceeaşi poziţie din seara precedentă. Era în octombrie.

Bătrânul de la masa vecină seamănă cu dentistul, are acelaşi păr alb şi rar. Delia îl priveşte de când s-a aşezat şi acum înţelege de ce îşi întoarce mereu ochii

spre umerii aceia drepți și nesiguri. E doar o umbră… umbra unui gând care trăiește în ea scufundându-se cu tot restul.

— Plătește, să plecăm.

Se uită în jur, în seara aceea de început de vară care acum i se pare într-adevăr cea mai rea. Oprită în pragul soarelui, al căldurii ce va să vină. Sendvișurile, taberele estivale din parcul orașului. Vor umbla în chiloți clătinându-se în zăpușeala din casă. Vor vărsa un suc de fructe pe canapea.

Și Gae se gândește la copii. Acum mai mult decât înainte. Se gândește că-și petrec zilele singuri, mutați să crească în altă parte, în ganguri, în blocuri de ciment. Se gândește la Cosmo așezat pe o piatră, scotocind cu un bețigaș în pietriș. Ar vrea să fie lângă el, să se așeze alături. Să-l amușine și să-l muște cum faci cu un sendviș. *Nu trebuie să crești ca mine, fără respect pentru tine însuți.*

Ar fi timpul petrecut cel mai bine. În locul risipei ăsteia. Ar trebui să se întindă cu toții în pat și să rămână acolo, să nu mai facă nimic. Ar trebui să i-o spună fiecărei familii care trece, care va trece prin parc. Mizerabilă și fragilă ca a lor. Duminica o făceau uneori. Rămâneau în pat cu toții, sub același cearșaf. Poate acela era paradisul. Timpul etern.

— Nu mi-ai fost alături.

— Păreai să nu vrei nimic… cel puțin de la mine.

Poate știa că e însărcinată, undeva înăuntrul ei o simțea. S-a dus să-și facă dinții, ca o nenorocită.

Psihicul, ca o mare închisă, își face călătoriile sale interioare. Propune mereu noi soluții ca să-ți salveze iluziile.

S-a dus să avorteze cu geaca de catifea căptușită, aceeași pe care o lua pe ea seara, când se ducea să arunce gunoiul.

— Nu voiai un alt copil…

— Știu.

Dacă s-ar fi îmbrățișat și ar fi plâns împreună, cel puțin o seară, chiar și pentru puțin timp. *Gae, îmbrățișează-mă, ține-mă strâns. Să ne închidem puțin în întuneric, să facem o mică înmormântare pentru doliul ăsta pe care nimeni nu-l va ști niciodată, care nu înseamnă nimic.*

— După aceea ai început să pleci…

Mai întâi la Milano. Apoi la Düsseldorf pentru un film polițist, cu unul dintre comisarii ăia la limita paranormalului. Pentru patru episoade transmise după zece seara își futuse căsnicia?

— Vorbeam la telefon…

— Erai încontinuu cu capsa pusă.

Când venea seara, se simțea ca un vagon de tramvai gol, unul care a dus în sus și-n jos pachete de omenire anonimă. N-avea răbdare să vorbească nici cu copiii. *Duceți-vă la culcare, dormiți.*

Se azvârlea într-o berărie. Cu miros de grătare, de varză murată. Se-ndopa, îndoia notele de plată și le punea în portofel pentru decont. Petrecea ore întregi pe Skype

cu Matilde. Ea își scotea sutienul, îi arăta țâțele. Nu se întorsese nici măcar în weekenduri. Fusese căcatul ăla de vulcan islandez, cerul negru, zborurile anulate.

O lăsase singură, complet năucită.

— *Asta fac bărbații*, îi spusese prietena ei Alberta, *în fața suferinței noastre. Scot câinele la plimbare, se duc la sală.*

O prietenă cu prea multe prejudecăți ideologice.

— *Poate își dau seama că nu sunt folositori.*

Au râs în fața benzii rulante cu mâncare din restaurantul japonez.

Delia îl privește și, pentru o clipă, ar vrea să-și lipească fruntea de cea a lui Gae… să-și unească gândurile cum făceau cândva.

— N-am vorbit niciodată despre asta.

— Eram deja în căcat.

— Povestea aia m-a făcut praf.

— Nu s-ar fi schimbat nimic. Am fi tot o pereche despărțită… în plus cu o fetiță cu o malformație cardiacă… sau fără un braț.

— Din contră, poate ne-ar fi adus noroc.

— Norocul nu cade din cer. Norocul alege. Iar noi nu suntem pe listă, Delia.

— Nu ne-a ajutat nimeni.

Stau nemișcați pe marginea unei prăpăstii. Continuă să se spioneze uitându-se parcă în hău. Cu spaima de a

cădea înăuntru. De unde a pornit fisura care a căscat terenul în două? Pot încerca să caute împrejur. Dar nu există un adevărat epicentru. Se privesc, își surâd.

— Poate pur și simplu am obosit…

— Ne-am destrămat.

— Când am înțeles că nu vom reuși?

Și totuși au continuat o bună bucată de timp, s-au prefăcut că nu s-a întâmplat nimic, au mers înainte.

— Poate atunci, la grădinița lui Nico…

Gae se gândește. Se poate cufunda fără nici un efort în amintirea acelei dimineți. Cursul de prim ajutor. Cu o păpușă… trebuia să-i pui un tifon înainte de a o săruta.

— Eu pompam prea tare… nu-i ușor să prinzi ritmul.

— Am înțeles că n-aș fi reușit niciodată să salvez pe cineva… că nici unul din noi n-ar fi reușit.

— De fapt, nu-i ușor, treizeci de lovituri în inimă, apoi să-i sufli de două ori în gură… să-i pui capul drept ca să nu-și înghită limba. Cine să reușească așa ceva?

— În Japonia reușesc… Cincizeci la sută din populație știe s-o facă…

— În Japonia. Noi suntem prea emotivi.

Se însuflețește, deschide brațele, ocupă tot aerul cu trupul său.

— Ai impresia că dacă dau peste unul întins pe jos, pe stradă, mă apuc să-i fac toate chestiile alea? Cel mult îi țin capul și spun o rugăciune…

Ea fusese cea care insistase, care trecuse numele lor pe cererea de înscriere la lecția de prim ajutor.

— *Trebuie să învățăm pentru copii…*

Pentru el fusese un efort să se dea jos din pat.

— *E sâmbătă, ce nașpa.*

Se treziseră în situația aceea absurdă.

Stau acolo cu alți părinți, Gaetano, cu fularul lui șifonat și cearcănele de scenarist, e unul dintre puținii tați. Sunt aproape numai femei.

— *Femeile sunt mai prevăzătoare…*

— *Sunt mai neliniștite.*

Mai întâi teoria, cu imagini proiectate în sala cufundată în întuneric. Practica apoi, cu lumina aprinsă și cele două manechine, un nou-născut și un semicopil.

Delia a ascultat cu atenție ce a spus medicul, acum încearcă. Stau lângă manechinul așezat pe o bancă. E o bucată de plastic roșu, dar face o oarecare impresie.

— *În primul rând copilul trebuie scos din zona de pericol, ar putea să se mai prăbușească ceva…* spune medicul voluntar.

Trebuie să te apropii și să faci toate operațiunile. Să strigi copilul, *hei, copilule,* apoi să-l piști de ceafă ca să vezi dacă reacționează. Apoi să-l pui drept, să-i aranjezi capul în continuarea corpului, așa nu-și înghite limba. Apoi să te apleci într-o parte, cu obrazul aproape pe gură și ochii verificând pieptul ca să vezi dacă respiră.

Să sperăm că respiră, în pizda mă-sii.

Altfel trebuie să te-apuci să-i faci respirație gură la gură.

Absolventa de Medicină care participă la cursurile de prim ajutor în școli e drăguță, cu părul scurt negru și o

față caraghioasă, nu se înțelege dacă bună sau rea. Pare ieșită dintr-un film de Tim Burton, o Albă-ca-Zăpada *dark*. Gaetano o privește și se gândește că n-ar fi ales-o niciodată pentru rolul ăla în televiziune.

Fata îi dă Deliei bucata de tifon împotriva germenilor, cine știe câtă lume își lipește gura de păpușile alea.

Delia se apleacă, deschide gura. Trebuie să o caște mult ca să prindă toată gura falsului copil.

Se rușinează să-și deschidă gura atât de mult, să se lipească de păpușă în fața celorlalți părinți.

I se pare că în gestul ăsta e ceva obscen sau cel puțin trist.

Suflă de cinci ori, așa cum i-a spus medicul să facă, încet. Controlează dacă pieptul manechinului se umflă. Își vâră nasul în cauciuc și continuă să sufle.

Face totul destul de bine, chiar și masajul cardiac, mai târziu. Apasă temeinic, fără să îndoaie brațele.

Apoi venise rândul unuia dintre puținii tați prezenți. Un bărbat îmbrăcat de serviciu, cu cravată, ud de ploaie. Întârziase, s-a scuzat, venea de la birou. Delia inspirase mirosul de ud. Bărbatul își ajutase soția care era însărcinată, iar Delia simțise un junghi în pântece. Nu mai fusese în stare să urmărească lecția. Îi spiona pe cei doi. El era atât de atent. O privea intens pe absolventa de Medicină, o întrerupsese politicos de două ori ca să-i pună niște întrebări de bun-simț.

Când îi venise rândul, se apropiase de păpușă, concentrat ca și cum ar fi fost într-adevăr vorba de o persoană, de un copil.

Nu greșise nimic, repetase toate fazele cu voce tare, folosind termeni medicali corecți. Se aplecase, strânsese nările de cauciuc și suflase într-un ritm regulat.

Gaetano se săturase deja de o bucată bună de vreme. Sărise câteva etape, se rușina să le repete cu voce tare, se grăbea ca la școală.

Avea brațe destul de puternice, făcea exerciții la bară acasă. Era unul dintre puținii de acolo în stare să facă un masaj cardiac, conta pe asta. Absolventa de Medicină îi făcuse observație.

— *Ați uitat să aliniați capul. Așa aerul nu trece.*

— *Da, bine…*

Trăsese în sus din spate capul manechinului într-un mod neglijent. Îșilipise fără nici o problemă buzele de cauciuc, suflase prea tare. Râsese.

— *Așa-l fac praf… îi fac praf plămânii.*

Ieșiseră, se strecuraseră în barul de lângă parc în care mirosea a câini. Erau obosiți, durase toată dimineața. Puseseră în scenă și sufocarea nou-născutului, și a copilului mai mare.

— *A fost interesant.*

— *A fost un coșmar.*

Și-a luat o brioșă și a continuat să vorbească mestecând.

— *Toate fazele alea… deja nu-mi mai amintesc nici una…*

— *Unul din noi doi trebuie să fie în stare să salveze viața altuia… a unuia din copii…*

— Eu nu sunt în stare să salvez pe nimeni. E mai bine să chemi o ambulanță… sau cheamă-l pe el…

Tatăl cu cravată intrase în bar și zâmbea ținându-și soția pe după umeri. Erau o pereche simplă, ea nu era deloc machiată, avea părul legat cu un elastic și o pereche de cizme de cauciuc cu ciupercuțe colorate, iar el o jachetă de ploaie pe care ți le imaginezi impregnate de transpirație și de oraș. Delia îi atinsese cu privirea, fără să se oprească de fapt să se uite la ei. El îi vorbise.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Delia își ridicase ochii doar ca să-i coboare din nou pe tejgheaua de metal murdară de cafea.

— Nu, n-am putere în brațe.

Gaetano își lăsase cappuccino-ul pe jumătate băut. În timp ce-și aprindea o țigară în fața barului vorbea prea tare.

— Îți plăcea pulă ăla plin de apă.

— Mi se părea un om serios.

— Un imbecil, un frustrat… cu vocea aia de bariton…

— Un tată prevăzător… are copii și, normal, vrea să fie în stare să intervină.

— Ăla se cacă pe el…

— Și tu ce faci?

— Mă cac și eu pe mine… dar cel puțin n-o fac pe grozavul. Ăla voia să i-o tragă doctoriței, îți spun eu, se uita la ea în timp ce sugea pula aia de manechin…

— Tot timpul te gândești la sex.

— Lumea se gândește, nu eu. Eu fac parte din lume.

— Trebuie întotdeauna să-ți bați joc de oameni, de străduințele lor.

— Ce străduințe, Delia… ăla ți se părea că se străduie?

— Da, mi se părea că se străduie, că încearcă să respecte lumea… să-și respecte copiii… soția.

— I-ai văzut soția?

— Drăguță.

— Drăguță? În pragul sinuciderii..

— Dar de ce altora le e întotdeauna mai rău decât nouă? De ce nu poți să te gândești că de fapt le e mai bine, că se iubesc… că-și duc viața cu mai multă atenție față de ceilalți…

— Da' ce, eu nu le acord atenție altora?

— Nu întotdeauna, nu. Aproape niciodată.

Intrase furios în micul parc din față, enervat de timpul urât, de câinii care alergau unul după altul. Făcuseră câțiva pași încercând să evite căcații de câine. El s-a întors spre ea.

— Nu mă mai iubești.

Ea încercase să scape cu câteva răspunsuri… mediocre, ca tot restul. Să se învârtă în jurul nefericirii cu vechi cubulețe de zahăr întărit. El a împuns-o cu degetul. Avea chipul întunecat, plin de disperare.

— Nu mai ești sinceră.

Delia începuse să se machieze în mașină înainte de a-l duce pe Nico la școală. Se oprea în fața barului, punea avariile și-și dădea cu fard pe obrajii albi.

Începuse să se gândească la bărbatul ăla, soțul alteia. Mai urâtă, mai neîngrijită decât ea, dar poate mult mai fericită.

Și el își ducea copilul la școală, cu scuterul, îmbrăcat cu geaca de ploaie. Soția era însărcinată, așa că trebuia s-o facă pe tatăl înainte de a se duce la birou.

Delia, fără să ridice ochii, îl privea pe furiș cum stătea aplecat lângă ea, în timp ce amândoi scoteau gecile copiilor și le agățau în cuier.

La ora aia Gaetano dormea sau poate era la budă să se cace liniștit. Sau poate stătea pe balcon să-și fumeze prima iarbă în compania porumbeilor.

Delia îl privea pe bărbatul care-și mângâia fiul pe cap, își lua la revedere. Un gest iute și afectuos. Respira liniștea aceea. El mai rămânea în genunchi câteva secunde, copilul își întorcea capul să-l salute ca un mic bărbat.

— *Ciao, tati!*

Ea șchiopăta lângă Nico, care acum se dăduse înapoi, nu voia niciodată să se desprindă de ea, plângea în fiecare dimineață. Îi punea o bomboană de lemn-dulce într-un buzunar și o batistă să-și șteargă mucii în celălalt.

Se întâlniseră alteori la bar. El se oprea din când în când să bea o cafea și Delia își luase și ea acest obicei.

Nu reușea să comunice cu alte mame, cele care organizau tombola de binefacere și pregăteau costumele pentru serbările școlare. Se ținea deoparte, nu se apropia de grupul lor.

În cele din urmă au vorbit. El s-a apropiat de ea, cu jacheta lui de ploaie și casca în mână. Așa că acum se salutau spunându-și pe nume.

— *Ciao, Delia!*
— *Ciao, Giancarlo.*

Îi făcea plăcere să-l întâlnească, poate că-l aştepta. Se oprea mereu în acelaşi colţ, aproape de casă (la ora aia era un adevărat haos în bar). Îi era suficient să-l salute ridicând bărbia sau mâna. Îi era suficient să-l vadă ca să se simtă mai bine. Îi crea bună dispoziţie, îi dădea încredere. Începea să i se pară o figură familiară. Îi venea în minte păpuşa aia de cauciuc, mâinile unite şi calme care simulau un masaj cardiac.

Se gândea la inima ei. O durea atât de tare uneori. Trebuia să-şi scuture braţul, să-l agite cu putere pentru a alunga durerea, muşcătura.

Gaetano n-ar fi fost niciodată în stare să-i salveze viaţa, era prea distrat, prea ocupat cu frustrările lui. Îl iubea, dar nu mai avea încredere în el. Obosise să se simtă hurducată de leagănul ăla de sentimente care se luptau gâfâind între ele.

Giancarlo o liniştea. Nu era deloc frumos, era un pic robust şi destul de comun. Poate chelea (se rădea pe cap), dar avea umeri calmi şi puternici, ca un zid de care să te sprijini. Vinişoare în ochi şi un zâmbet care-i făcea să râdă toată faţa, până la frunte.

Uneori râdeau împreună. El spunea câte ceva despre cotcodăceala mamelor.

— *Astea stau tot timpul aici?*

Delia dădea din cap.

— *Nu lucrează?*

Delia clătina din cap.

— *Ferice de ele.*

— *Și pe cine așteaptă?*

Delia râdea. Poate așteptau ce aștepta și ea acum… pe soțul alteia… un bărbat oarecare pentru un zâmbet. Pentru a merge mai departe, cine știe. Ea nu se gândise niciodată că ar putea să-l înșele pe Gaetano, nici măcar nu-și putea imagina intimitatea cu altul.

Dar avusese un vis, ea întinsă pe o pajiște galbenă, cu sânii goi, și Giancarlo cu jacheta de ploaie suflându-i aer în plămâni cum făcuse cu manechinul, același ritm liniștit, apoi îi punea mâinile pe piept căutându-i inima, atent să nu-i rupă coastele. Iar ea simțea profund loviturile care o readuceau încet la viață ca pe o prințesă adormită.

Începuse să spioneze viața acelui bărbatul, a acelei familii care aluneca pe lângă a ei. Îl văzuse cu soția într-o după-masă, la serbarea de Crăciun. Ea ținându-și mâinile pe burtă și el, în picioare, cu o cameră video micuță, ca majoritatea taților. Gaetano nu era acolo, era la Milano, scria replicile pentru o emisiune cu niște tipi care se certau. Dar în orice caz el n-ar fi făcut un filmuleț cu fiul său costumat în coșar, detesta obiceiul înverșunat al filmărilor domestice. Ea îi reproșase asta.

— *Copiii noștri vor crește fără amintiri.*

El zâmbise, *mai bine așa.*

Delia făcuse deja câteva fotografii cu telefonul, când Nico a făcut câțiva pași șovăitori spre marginea scenei. Părea disperat. A văzut-o și a început să strige: *Pizza!*

Vreau pizza! Mi-e foame!, așa, în mijlocul serbării, și toți au întors capul să se uite la ea.

Ea își pusese o insignă cu *Save the Children* și ochelarii de distanță. Până cu o clipă înainte se simțise atât de bine, acum se simțea mizerabila mamă a copilului ăluia plângăcios, tiranic și lipsit de vigoare ca taică-său.

Țâșnise printre toată lumea aia, *pardon, pardon.* Se apropiase de scenă și una dintre învățătoare îi dăduse copilul cu costumul de coșar, cusut de o altă mamă. Se lamenta că-l mânca pielea, îl dezbrăcase la maiou.

Îi pusese în mână o felie de pizza, la bar. Se uita la Nico cum mănâncă și se gândea că mai devreme sau mai târziu vor exploda. Ea nu era în stare să țină totul în picioare. Iar Gaetano greșise sprijinindu-se pe umerii ei care nu erau deloc puternici.

Se gândea la cursul de prim ajutor. Dacă fiul ei s-ar fi înecat cu o înghițitură din pizza aia ca un cauciuc, ea l-ar fi lăsat să se înece. L-ar fi văzut cum devine cianotic, apoi vânăt, lipsit de oxigen. Fără să miște un deget. Uneori se gândea să rămână nemișcată pentru tot restul vieții. Trecea de la hiperactivitate la nemișcare totală.

Familia ei era sucită, fiul ei era ca tatăl lui, nu respecta regulile. Îi vorbea lui Gae despre familia cealaltă, nu reușea să nu-i vorbească. Se împăcau bine, erau liniștiți, copilul lor era echilibrat și altruist, le împrumuta fără probleme jocurile cu Pokémon colegilor lui, chiar și lui Nico, deși el era o bestie și nu dădea niciodată nimic nimănui. Aveau un câine mic. În piața din fața școlii ea

își punea cumpărăturile în pungi de rafie reciclate. I se păreau modești, moderați, fără să pută a renunțări. I se păreau fericiți.

Gaetano râdea de ea, *du-te să trăiești cu ei, dacă-ți plac atâta! Cum pot să-ți placă asemenea oameni? E lumea care ne enerva pe noi, perechile cumsecade, ponderate. Lumea care nu mănâncă ca să nu se cace. Copiii noștri mănâncă și se cacă, asta înseamnă că sunt mai dezechilibrați? Și ce-i cu asta? Sunt copiii noștri, ne seamănă. Și nu-i sigur că ăia vor crește mai fericiți. Nu-i sigur.*

Pentru Delia, însă, era sigur. Copilul ăla, așa mic cum era, își strângea mănușile și le punea frumos în buzunarul gecii. Copiii ei pierdeau totul, își lăsau hanoracele în parc. O dată Cosmo s-a întors acasă fără un pantof. A făcut o bună bucată de drum așa, fără să-și dea seama. Ei doi formau o pereche abstractă, puteau merge pe pământ și între timp să zboare în cer, atât de singuri și îndepărtați de tot și de toate cum erau.

Ar fi continuat așa, pierzând bucăți, ca o mașină hodorogită care mai devreme sau mai târziu i-ar fi lăsat pe jos.

Îi urmărea pe Giancarlo și pe Claudia, mai puțin frumoasă decât ea, mai șleampătă. Una dintre femeile însărcinate care nu iau în greutate și care seamănă cu o pară obosită. Își punea întrebări. Cine știe dacă fusese o mare pasiune? Sau poate una dintre prieteniile care se transformă și devin inoxidabile, poate numai fiindcă cenușa nu ia foc. Pasiunea se transformă în lagune, în

prăpăstii care trebuie umplute. Gaetano continua să aibă pretenții, urla la copii. Ăia doi nu se iubiseră poate niciodată cum se iubiseră ei, dar se potriveau atât de bine, se respectau atât de mult unul pe celălalt.

Era respectul pe care l-ar fi vrut și ea. Avea dreptate Gaetano când se pornea împotriva ei, *tu ești cea care s-a schimbat!*

Acum și-ar fi dorit o altă familie, un alt bărbat lângă ea. Mai cumpătat, mai atent. Rucsacul fiului ei cădea de pe cuier, ea îl lua, îl agăța mai bine. Rucsacul fiului lui Giancarlo nu cădea niciodată. Copilul știa cum să-l așeze ca să stea la locul lui.

Copiii ei erau brațele moi ale dezastrului lor.

Apoi o dată i-a văzut pe cei doi discutând aprins la piața din fața școlii. Mirosise o adiere de nemulțumire. Un fleac. Claudia voia ca el să-i țină sacoșa de rafie să pună în ea o varză, iar Giancarlo nu reușea pentru că avea o mână ocupată cu casca. Delia se ascunsese în spatele altei femei care făcea cumpărături ca să prindă câteva cuvinte.

Și, uitându-se la merele și anghinarea de pe tejghele, și-a dat seama cât de urâtă se făcuse. Invidia fericirea altora. Un râset aspru o aștepta în adâncul trupului. Poate și ăia vor ajunge în căcat ca ei. Știa că așa începe, certându-te pentru o varză care nu reușește să intre într-o sacoșă.

Varza căzuse pe jos și ea a ridicat-o. Giancarlo zâmbise, *mulțumesc*. Soția însărcinată s-a întors iritată, privind gestul de apropiere, mulțumirea moale, zâmbetul.

Cine ştie, dacă ar fi fost cu adevărat rea… dacă ar fi perseverat, ar fi reuşit să distrugă familia aia sau cel puţin să-i dea o lovitură cu o perie murdară.

Soţia născuse în martie. Acum venea să-şi ia copilul de la grădiniţă cu o mică Evamaria în marsupiu.

În urmă cu câteva zile Delia l-a întâlnit pe Giancarlo la bar. Părea că nu voia să plece de acolo. Îşi pusese casca pe tejghea, îşi terminase cafeaua şi ceruse alta. Părea cam obosit, părea că ieşise din casă târziu, fără să mai facă duş. Era nebărbierit de câteva zile. Îi spusese Deliei *arăţi bine.*

Delia nu era machiată, s-a privit în fâşia de oglindă a barului, printre sticlele de băutură. Într-adevăr avea un chip frumos, alb şi odihnit.

— *M-am despărţit de soţul meu.*

Giancarlo dăduse câteva clipe din cap.

— *Îmi pare rău.*

Dar Delia nu era tristă, era puternică, era ultima zi de şcoală.

— *Era inevitabil.*

Spusese cuvântul cu seninătate. Avea chipul odihnit pentru că dormise într-adevăr bine după multă vreme. Iar rucsacul lui Nico nu căzuse din cuier în dimineaţa aia. Era plină de încredere. Acum, că era singură, va fi în stare să-i educe. Nu se mai afla în furtuna lui. Lucrurile se depozitaseră pe plajă şi acum putea să le vadă.

Giancarlo simţise seninătatea ei. Uluitorul pas înainte.

O privise cu aceiași ochi plini de nostalgie cu care ea îl privise pe el în toate lunile alea.

Fetița cea mică nu dormea, iar el era mort de oboseală, de-aia avea nevoie de toate cafelele alea.

Stătea cu linguriță în gură uitându-se la Delia. Îi lipsea ceva. Dar tuturor le lipsește ceva.

Dacă Delia ar mai fi rămas puțin, el ar fi sfârșit prin a căuta în ea, pe fața ei albă, ceea ce-i lipsea.

Ar fi putut să se vâre în mașina ei, parcată acolo în față, cu avariile puse, cea în care-și dăduse cu fard în fiecare dimineață ca să pară mai puțin albă. Ar fi putut să se sărute, să caute aburii trupului sub hainele aproape estivale, umede de transpirație.

Dacă privirea aia s-ar fi oprit asupra ei doar cu câteva luni mai devreme, odată cu ploaia, când era atât de disperată, încât dorea orice bărbat care nu era Gaetano.

Dar în dimineața asta e prea târziu, n-are nici un chef să se strecoare într-o viață făcută din sfâșieri și cârpeli. Îl îmbrățișează înainte de a pleca, respiră mirosul lui de bărbat oarecare, ieșit dintr-o casă oarecare.

— *Mulțumesc, Giancarlo.*

El nu înțelege de ce îi spune mulțumesc, ar vrea să o rețină în acea îmbrățișare, dar ea se desprinde. Cu aceeași dureroasă violență cu care se desprindea de tatăl ei când voia să o țină prea mult în brațe.

Se gândește la mâinile lui Giancarlo pe manechinul de cauciuc simulând reanimarea unei inimi.

Se gândește la inima ei.

Vede afară un banner publicitar. A trecut prin fața lui de mii de ori, un număr verde șters de ploaie. Un afiș de solidaritate, o femeie africană decolorată de ploaia italiană. Citește cuvintele pe care le-a atins cu ochii în fiecare zi, SĂ O SALVĂM.

Cumpără de la o florăreasă un buchet de păducel. Îi dă cinci euro cerșetorului neamț cu un câine și cu un picior rănit de o mașină care se grăbea la semafor.

— Cum ți-a spus regizorul?… cum se spune când un scenariu nu iese, nu se închide frumos?

— Se spune *am semănat rău.*

— Și ce faceți?

— Desfacem totul și o luăm de la capăt.

— Semințe mai bune pe un pământ mai bun…

— Așa sperăm, da.

În seara asta, uitându-se la ea, știe mai bine ca niciodată. Pentru o clipă ar vrea să încerce din nou s-o ia în brațe, să vadă ce simte, ce a pierdut.

Și Delia e sinceră acum, nu-i mai vine greu să-l privească.

— Aș vrea să mă îndrăgostesc din nou, Gaetano… nici nu știi cât aș vrea să mă îndrăgostesc. Să încerc din nou totul. Cu o altă persoană…

— Acum ai și să alegi mai bine.

— Știu ce am greșit.

— Ai greșit alegându-mă pe mine.

— Nu, dacă m-aș întoarce în timp…

— Nu spune tâmpenia asta uriașă. Ai lua-o la sănătoasa…

— Nu, aș face din nou aproape tot…

— Spui asta doar pentru copii.

— Nu, o spun pentru mine.

— Ce n-ai face din nou?

Delia ridică din umeri, își dă părul după urechi pentru a nu știu câta oară.

— Dinții… nu ți-ai face dinții?

— Cel puțin acum pot să râd.

Și el o privește cum râde… îi privește dinții perfecți care i-au acoperit pe ceilalți, *ai lui*… au acoperit sărutările lui…

— Spune.

— Ce?

— Spune că nu mă mai iubești. Spune-o acum, când suntem liniștiți… ca s-o pot accepta.

Îi zâmbește cu dinții ăia care au înghițit paradisul.

— Nu te mai iubesc, Gaetano.

Dă din cap și râde împreună cu ea… apoi ochii se opresc și se umflă complet, ca aceia ai copiilor.

— Spune și tu.

— Eu nu pot s-o spun.

— Spune-o.

— Nu te mai iubesc, Delia.

— Vezi… putem s-o spunem.

Gaetano își scutură părul, și-l aranjează. Delia îi privește încheietura mâinii, puternică, plină de vene. Cine

știe câți ani vor mai rămâne încă în viață, departe unul de altul. Într-o bună zi și ei vor fi ca bătrânii ăia doi de la masa vecină. Când copiii vor crește. Cât vor trebui să aștepte? Se vor revedea pentru o petrecere de absolvire a facultății. Atunci vor fi doar niște spinări fragile lipite de vocea fiului care a învățat să vorbească în lume în locul lor, mai bine decât ei. Se vor îmbrățișa puțin emoționați. În ziua aceea, în sfârșit, vor uita mirosul intimității și al urii. Nu-și vor aminti nimic despre trupurile din fața lor. Vor fi creat noi intimități, noi furii. Vor trece blând unul pe lângă celălalt ca o carne curățită de tragedia iubirii. Nici o tensiune, nici o supărare, nici o zguduitură amoroasă.

Bătrânul de la masa vecină s-a ridicat. Acum e în picioare în fața lor. Zâmbește. Are ochii albaștri, mici și înfundați în orbite.

— Mă scuzați… dar cred că fata care ne-a servit a făcut o încurcătură… a schimbat probabil notele noastre de plată. Am stat la masa voastră înainte să veniți, apoi am schimbat-o. Soției mele îi plac mesele laterale. Am comandat o sticlă de șampanie, am băut-o și mi-ar părea rău să vă pun pe voi s-o plătiți…

Gaetano nici măcar nu s-a uitat la nota de plată, o face acum, scoate hârtia, dă din cap când vede cifra într-adevăr puțin cam mare…

— Poftiți, mulțumesc…

Bătrânul se întoarce la masa lui. Își ajută soția să-și pună șalul pe spate, ia sticla de șampanie…

— A mai rămas un deget…

Se apropie din nou pentru a vărsa lichidul din sticlă în paharele lor.

— Sănătate… În sănătatea voastră.

Acum sunt în picioare, aproape unii de ceilalți. Delia o privește pe femeie, frumoasă încă, în ciuda vârstei. Koholul care-i murdărește ochii dând senzația de natural, șalul de mătase multicolor. Are ceva exotic în ea, ceva pirateresc. Probabil cu mai multă personalitate decât ea. O femeie care a bătut lumea și a adus acasă experiență și vechi trucuri.

— Pentru viață!

— Sărbătoriți ceva?

Bătrânul dă din cap și șoptește.

— Da, învierea mea…

Soția clatină din cap, privește în noaptea prăfoasă ceva ce strălucește în depărtare.

— Veniți des aici?

— E prima oară. Se mănâncă bine…

— Nu chiar atât de bine, nu…

Râde, își mângâie brațul în timp ce râde.

Bătrânul e un guraliv. Începe să vorbească și nu mai termină. E pensionar, a lucrat toată viața pentru o multinațională americană, îl întreabă pe Gaetano ce profesie are.

— Trebuie să fie frumos să inventezi povești.

— De fapt nu inventez nimic. Fur…

— Îți trebuie talent ca să alegi ce să furi…

— Pentru mine e ușor.

— Am putea ajunge într-o poveste de-a dumneavoastră.

— Cine știe.

Soția râde, se apără. Spune că sunt prea bătrâni pentru a interesa un scenarist tânăr… Gaetano repetă *cine știe*.

Acum bătrânul îl privește puțin insistent, și el avea veleități artistice, spune.

— Ca aproape toată lumea în Italia.

Râde, spune că era un bariton bunicel… apoi se corectează, spune că era o adevărată promisiune… și își privește soția.

— M-am îndrăgostit… mi-am făcut o familie…

Spune că nu i-a părut rău niciodată. Cântă și acum, în casă, când ascultă muzică la cd.

— Pe vremea mea realizarea personală era o himeră…

Gaetano se gândește *ce nasol bătrânul ăsta băgăreț*.

Dar Delia are ochii ăia de somnambul ca atunci când e încântată de cineva.

Femeia cochetează puțin, își strânge șalul în jurul ei.

— Am făcut în așa fel încât să nu-ți lipsească nimic, nu te poți plânge.

— M-am plâns eu vreodată?

Glumesc, sclifosindu-se dintr-odată ca doi adolescenți. Ar putea chiar să înceapă să se certe. Dar bătrânul dă drumul unei voci lacustre și solitare.

— Au fost niște ani minunați. Nu mi-a părut rău niciodată.

Și din nou fragmente de viață trecută. Eforturile primilor ani, casa cu chirie cât o găoace, la nivelul străzii,

în partea veche a Romei. Putoarea pisicilor și a Tibrului. Soția spune că alunga șobolani mari cât un copil. Dar și câteva călătorii frumoase. Parisul pentru prima oară. Și-apoi fetițele, una cu o cardiopatie gravă. Necazul care le-a mâncat ani întregi, fericire și bani. Le-a mâncat inima.

Bătrânul râde, îi aranjează din nou șalul. E un bărbat care știe să facă gesturi feminine.

Gaetano privește și el gestul acela… privește ce trece în ochii Deliei. Nu vrea decât să plece, întinde mâna.

— La revedere.

Dar Deliei îi place ce aude. Cercetează ochii murdari de kohol.

— Și fiica dumneavoastră… cum se simte?

— E căsătorită în America, are doi copii.

— Căsătorită cu o femeie.

Soția îi dă un ghiont soțului.

— Puteai să eviți asta.

— Ce-i rău în asta? se iubesc. E o sfântă, fata aia. Fiica noastră are un caracter imposibil… știți, sindromul compensării eterne.

— A suferit…

Bătrânul pufnește, ridică mâna bronzată.

— Oh, da… dar există multă lume care a suferit și nu te pisează așa ca ea…

Brusc spune că el are o tumoare, că a avut mai multe, poate e aceeași care se plimbă, un terorist care plasează bombe. S-a operat de nenumărate ori și de fiecare dată s-a salvat.

— Acum soția mea mă va certa că povestesc lucruri personale… am obiceiul ăsta, sunt un palavragiu…

— Pe ei nu-i interesează…

— Dar pe mine mă interesează ei. Mi se pare că v-am văzut deja și nu reușesc să-mi aduc aminte unde… Locuiți în zonă? Poate ne-am văzut în parc sau la librărie…

— Poate… da

Și Delia crede că l-a mai văzut undeva pe omul ăla… poate a trecut pe lângă ea.

— Am tot stomacul plin de găuri… sunt un fenomen, mascota spitalului… când intru în secție, oncologii mei mă aplaudă… iar luni trebuie să mă întorc… am una mare cât o anghinare aici, dedesubt…

Își duce mâna sub curea, zâmbește. Gaetano îl privește.

— Dar ați mâncat un șnițel înainte…

— Mă bucur de viață cât mai pot.

Delia îl privește. Privește ceva din seara aia, cuvintele spuse și cele pierdute. Disconfortul și pasiunea vieții. Alți oameni au plătit și pleacă… alții care vor dispărea. Ar vrea să-l îmbrățișeze pe bătrân, să-l țină strâns câteva secunde.

Soția îl ajută să-și îmbrace haina.

— Cine știe. Dar n-are importanță, sunt viu, în seara asta sunt viu, am mâncat un șnițel și vorbesc cu voi… îmi place la nebunie să vorbesc cu lumea…

— N-ar mai termina…

Ies, soția își aprinde o țigară pe trotuar.

— Am putea să ne vedem o dată.

Delia încuviințează. Nu i-a spus că ea și Gaetano sunt despărțiți. Ea nu-și povestește viața străinilor. Bătrânul întârzie să-și ia mâna dintr-a ei.

— Îmi faceți o mică favoare? N-o cer tuturor… dar simt că în voi pot să am încredere. M-am gândit toată seara… M-am gândit *trebuie să le-o cer, trebuie să-i bat la cap.*

Acum pare cu adevărat departe… ca și cum inima lui s-ar fi ridicat brusc și ar pluti în văzduh împreună cu umbrelele de pe terasa aceea.

— Rugați-vă pentru mine.

Gaetano dă din cap, apoi devine sincer.

— Nu cred că știu să mă rog.

— E suficient să închizi ochii și să te concentrezi asupra binelui.

— E un concept un pic abstract pentru mine… Când te rogi, trebuie să te gândești la cineva care-ți primește rugăciunea…

— Și dumneavoastră nu aveți un destinatar?

Bătrânul pare dezamăgit și nesigur.

— Toată seara m-am gândit *ei pot face ceva pentru mine*…

— Și de ce v-ați gândit la un lucru atât de absurd?

— Nu știu. O senzație, dar precisă, ca o emoție extrem de profundă…

Bătrânul caută privirea Deliei.

— Dumneavoastră credeți că vă puteți ruga pentru mine?

— Da, sigur.

Le-a prins câte o mână fiecăruia, le strânge. Le scutură.

— Nimeni nu se salvează singur.

Îi privesc cum se îndreaptă către un Fiat Panda parcat chiar acolo… acum bătrânul pare într-adevăr nesigur pe picioare. Soția e cea care conduce, închide portiera soțului și apoi ocolește mașina.

— De ce nu i-ai spus că nu suntem credincioși?

— Nu voiam să-l dezamăgesc… în situația lui… și-apoi în ceva tot cred.

Delia îl întreabă în ce crede, Gaetano privește în jos, cu mâinile în buzunarele jeanșilor, *boh*, zice…

— În lanțul uman… dacă stăm aici împreună o fi având vreun sens… tu și eu, și nu alți doi…

Cuvintele acelea i-ai rămas în minte. Au pornit pe stradă, trec pe lângă pubelele de gunoi, cu sacii aruncați alături. *Nimeni nu se salvează singur.*

Gaetano ar vrea să se întoarcă să-l mai întrebe ceva pe bătrân, dar nu se întoarce, continuă să se gândească.

— Dacă cineva ne-ar fi ajutat.

— Cine?

Gaetano se gândește acum la un mentor. E figura care-i place cel mai mult, o caută disperat în scenariile sale. Personajul secundar care-l ajută pe erou să depășească

pragul… care-l conduce spre adevărul despre sine însuși. Poate n-a știut să citească printre rândurile vieții.

Se gândește la bătrânul acela atât de senin în timp ce cancerul îl macină.

De fapt nu era deloc măcinat, avea pielea frumoasă și rozalie… Pentru o clipă Gaetano nu crede că ar fi bolnav.

— Poate mințea.

— De ce să mintă?

— Ca să ne impresioneze… sau poate-i cam dus cu pluta.

— Nu părea. De ce nu accepți faptul că o persoană poate ajunge la sfârșitul vieții atât de recunoscătoare, atât de supusă…

Gaetano s-a oprit să-și ia țigări de la non-stop. O vede pe Delia lăsându-se în jos. Se apropie, încearcă să o ridice. Dar e mai ușor să alunece cu ea.

— Hei, ce te-a apucat?

Delia și-a împreunat mâinile, stă în genunchi.

— Ce faci?

— Mă rog pentru bătrânul ăla.

— Da' ce pula mea-ți pasă?

— Fă-o și tu.

— Eu chiar că nu-s în stare.

Se-agită un pic lângă ea, se uită-n jur dacă nu-i vede cineva.

— Parc-am fi noi când ne ieșim din minți.

— Cineva o să ne asculte.

— Nimeni nu ne ascultă, Delia. Nimeni nu ne-a ascultat niciodată…

Gaetano se așază alături de ea pe asfalt. Se simte pur și simplu un imbecil, îl dor genunchii.

— … nu putea alege doi intermediari mai ghinioniști ca noi…

— Concentrează-te.

— Pe ce să mă concentrez?

— Pe omul ăla.

— Cu toate problemele pe care le am?

— Ne-a ales. A văzut când ți-am aruncat înghețata în față… a văzut tot…

— Și ce?

— Voia să ne ajute. Să ne spună ceva… Să fim mai puțin imbecili, poate doar atât.

De ce nu-l întâlniseră înainte… l-ar fi dus acasă, l-ar fi pus deoparte ca pe un bunic. Poate ar fi fost în stare să-i salveze pe toți.

Ar fi făcut o vrajă… să-i țină pe toți împreună, înlănțuiți în neclintirea iubirii.

Gaetano nu se roagă, nu știe într-adevăr cum s-o facă, nu știe să se concentreze pe ceva care nu se află în această lume. Se încredințează ei, chipului incredibil pe care-l are.

— Ce zici, plecăm?

Ei aparțineau generației monedelor calpe, a remake-ului. Totul fusese deja încercat, trebuia doar revăzut, fără un adevărat elan. Rănile erau vechi, vechi erau chipurile machiate ale tinerilor emo. Ce era nou? Sushi la pachet,

sărbătoarea de Halloween, Facebook-ul. Visul tuturor celor pe care-i cunoșteau era să organizeze evenimente. Să gâfâie la o petrecere continuă pe ruinele a tot și a toate. Egoismul ca unică geantă de dus pe umăr. Și totuși aceea era lumea lor și ar fi trebuit s-o străbată împreună cu copiii lor. Să-și îndrepte antenele pentru a capta un semnal pozitiv.

Trec pe lângă un scuter incendiat și nici măcar nu-l privesc. Sunt obișnuiți cu violența. Nemișcată ca o mare de benzină în orașul care pare acum tăcut.

Cine știe dacă îi va plăcea într-o zi să se uite înapoi spre viața lor.

Sunt încă destul de tineri. Doi adolescenți, s-ar spune, văzându-i în geamurile unei mașini parcate.

Nimeni nu se salvează singur.

Pot auzi ecoul acelor vorbe căzând în fața pașilor lor. O condamnare sau o consolare.

Acum sunt mai aproape, merg așa cum mergeau odinioară, ca doi câini care au fugit și acum se întorc. Miroase a pământ bun, cel pe care-l urăsc. O clipă sunt pe punctul să se ia dea mână, dar e doar un reflex al trecutului… o greșeală. Sunt obosiți, e ușor să se lase distrași, să nu mai știe în ce moment al vieții se află. Acum sau cu un an în urmă.

— Mi-ar plăcea să intru… să-i văd pe copii.

Ar trebui să-i spună nu, dar deschide ușa blocului. Intră în ascensor, alunecă pe cablurile lui, muți, privind

o porțiune de lemn, o porțiune dintr-o mână. Oglinda în care s-au văzut de atâtea ori. Gaetano se privește o clipă, are ochii larg deschiși, e roșu la față de la vin.

Cine sunt? Cine ești? îl întreabă pe bărbatul acela. Trupul de sub haine pentru o clipă nu el al lui. E cel al umbrei care l-a văzut trecând de mii de ori pe acolo. Privește spatele Deliei, o porțiune din umăr. Ea își ține privirea fixă pe ușă.

Copiii sunt în mijlocul patului mare. Lipiți unul de altul ca niște lucruri care s-au întâlnit sub mare. Gaetano se apropie, întinde brațul, mângâie.

— E bine.

Mirosul casei nu l-a scârbit. De câte ori se întorcea avea o senzație de vomă. Aceeași moarte a șoarecilor de la otrava vârâtă în brânză.

Soacra lui stă în fața televizorului. Dormea, iar acum, prin somn, salută agitând telecomanda. El râde.

— Stinge-mă și pe mine, da.

Aruncă o privire scurtă în jur. Își dă seama că e mai multă ordine, că lipsește locul lui fix, livingul s-a lărgit ca să-l dea afară. Delia e în spatele lui, îl urmărește ca o călugăriță care-l urmărea pe nebunul ăla din film. Cu spaima că se întoarce.

— Duminică voiam să-i țin și noaptea… e duminica mea, nu?

— Da, e duminica ta.

Se apleacă, are un mic gest de spaimă. Îi prinde capul cu mâna să o sărute pe obraz. Delia simte mâna care e

neașteptat de liniștită. Gae pleacă fără să mai ia ascensorul, coboară pe scări.

Delia se duce la frigider, îl deschide, scoate un rest de sufleu de cartofi. Mănâncă lângă fereastră.

— N-ai cinat?

— Nu, mamă, mi-e foame.

Gaetano traversează strada. Nu se uită în sus. Nu știe dacă va găsi umbra în spatele perdelei de la bucătărie. Nu vrea să piardă.

Poate va găsi Fiatul Matildei în fața casei. Îi va bate în geam. Va vedea fața aia pregătită să primească pumnul.

Hai, coboară. Termină cu teatrul ăsta.

În seria ACTUAL

au apărut:

Irvine Welsh – *Davaiștii*
Carlos Ruiz Zafón – *Marina*
Fabio Stassi – *Ultimul dans al lui Charlot*
Siri Hustvedt – *O vară fără bărbați*
Sofi Oksanen – *Purificare*
Madeline Miller – *Cântul lui Ahile*
Uzma Aslam Khan – *Libertatea de a iubi*
Kevin Powers – *Păsările galbene*
Ruth Ozeki – *Poveste pentru timpul prezent*
Tracy Chevalier – *Ultima fugară*
Jonathan Franzen – *Corecții*
Anchee Min – *Ultima împărătească*
Harper Lee – *...Să ucizi o pasăre cântătoare*
Zadie Smith – *Nord-Vest*
Carlos Ruiz Zafón – *Jocul îngerului*
Sofi Oksanen – *Ziua când au dispărut porumbeii*
Elif Shafak – *Onoare*
Robert M. Pirsig – *Zen și arta reparării motocicletei*
Sahar Delijani – *Copiii arborelui de jacaranda*
Graeme Simsion – *Proiectul Rosie*

Michele Mari – *Pink Floyd în roșu*
Carlos Ruiz Zafón – *Umbra vântului*
María Dueñas – *Ce avem și ce uităm*
Julie Otsuka – *Buddha din podul casei*
Margaret Mazzantini – *Nimeni nu se salvează singur*

în pregătire:

Jens Christian Grøndahl – *Piazza Bucarest*

www.polirom.ro

Redactor: Dan Croitoru
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Vasilica Zevoi

Bun de tipar: august 2013. Apărut: 2013
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Str. Bucium nr. 34 Iaşi
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA